Војска смене

ЧАСОПИС СРБСКЕ АКЦИЈЕ

број 2 • 2012 • излази периодично

ПОСЛЕДЊА ИСТИНСКА ПОБУНА

Драги саборци, драги пријатељи,

Првим бројем часописа ***Војска смене***, задали смо себи задатак да истрајемо у оствареном квалитету садржаја и изгледа нашег часописа, као и да оправдамо врло позитивне критике читалаца, који су исказали нескривено задовољство новим гласилом **Србске Акције**, препознавши у њему један квалитетан идеолошки уџбеник и оријентир за веродостојан доживљај Србске идеје, и на њему заснован активизам. Као такав, наш часопис већ је постао битно оруђе Србске Акције у развејавању таме која већ предуго обавија *кукавно Србство угашено* и стварању армије србских политичких војника, која ће изнедрити дух нове Србије и која ће исту и створити на развалинама Система и његових пипака. Такво својство и већ назначени и делимично остварени ефекат, подстичу нас да се још студиозније посветимо овом виду борбе и ширењу наше идеје.

Стога смо се потрудили да други број нашег часописа који је пред вама, не само настави започето дело, већ буде још садржајнији и квалитетнији од пилот издања.

И овај број ***Војске смене*** посвећен је пре свега созерцавању свих чинилаца нашег народног сопства, као и на њима заснованим идеолошким поставкама и обнови борбеног духа, који презире кукавичлук и сваку оптерећујућу везу са трулежним и пролазним саблазнима, који успављују националне прегаоце и тупе оштрицу активизма. Управо потресна и отрежњујућа лозинка „Смрт свету“, као крилатица која обележава овај број ***Војске смене***, упућује нас на насушно потребан бескомпромисни хришћански идеал у модерном времену које више него икад одише смрадом нечовештва, ционистичке плутократије и медиократије – тих стубова Система под чијим се окриљем до крајњих консеквенци развијају демонске законитости прашумске етике и атомске технике, а човек претвара у бесловесног потрошача.

Чланак о значају Србског добровољачког корпуса за савремену србску национал-револуционарну борбу, као и прикази сродних борбено-идеолошких покрета код других народа, упућују читаоца на узоре из прошлости у чијим делима може пронаћи значајну инспирацију за савремену борбу. Списима о националистичко-социјалној доктрини као једином идеолошком облику који је одговарајући интересима заједнице, осветљавају се и детаљније образлажу наше идејне поставке о друштву какво желимо и за које се боримо. У духу нашег поклича „Подвиг и борба“ говоримо о значају православне духовне дисциплине за живот и борбу сваког србског национал-револуционарног активисте, пред којим стоји задатак препознавања нераскидиве и мистичне споне између духовне и политичке борбе.

Наши нови интервјуи са значајним иностраним прегаоцима борбе против Система и духа времена, представљају и у овом броју ванредно изненађење за наше читаоце.

Посебну пажњу посветили смо ослободилачкој борби као и жртви србског и руског народа током последњих деценија, у чијем се огледалу јасно огледа веродостојност епитета „последњи Европљани“, којим је учитељ Србске идеје Драгош Калајићословио два братска словенско-православна народа. Иако на удару савремене Европе, услед чега су и сами прилично пометени, србски и руски народ ипак пружају највећи отпор и непријатељима Христове истине и непријатељима нашег континента, стојећи на бранику његовог искона.

Изражавајући веру у успешан наставак наше борбе и даљи успех нашег издаваштва, препуштамо вас садржају часописа који је пред вама. Његов увод окончавамо стиховима који представљају нашу обраду познате европске национал-революцинарне песме, а који упућују на координате наше борбе за духовну обнову, национални и социјални препород Србства.

СЛОБОДНА, СОЦИЈАЛНА, НАЦИОНАЛНА

Да ли чујеш предака глас,
Да сила Божија крепи нас,
Покличем нашим одзвања град
Уз одјек: Бог, нација, рад!

Идеал Србске Акције,
Дух је слободне нације,
Смело, без страха за живот свој,
Војска смене полази у бој!

Страху и злоби места нема,
У србској борби против Система
Бодрим духом и верношћу до гроба,
Уз наш поклич: Подвиг и борба!

Слободна, социјална, национална,
Борба наша већ злотвора слама,
За веру праву и наш сој,
Глас крви нас позива у бој!

ИЗ САДРЖАЈА

3 Ни капитализам ни комунизам

5 Појам метафизичке деснице

8 Косово и Метохија као духовни сноп јединства србског народа

9 Потуричко-усташки комплекс и генетичка манипулација

12 Србски расни идеал по Бранимиру Малешу

13 Дух славних предака: Идеал изворног четништва

15 Да ли је Хришћанство јеврејска или аријевска вера?

17 Слика моралног мужества и јунаштва

20 Нејуначком времену у пркос: Евгеније Родионов

23 Интервју: Death to the World

26 Слика и прилика Србских добровољаца

28 Кодреану и Легија Светог архангела Михаила (2)

30 Јевреји и усташтво – од Јозуе Франка до Младена Шварца

33 Бесмисао србског антифашизма

35 Ервин фон Шојбнер-Рихтер

37 Национализам и реп музика

39 Барбарогеније: Систем против навијачког покрета

43 Интервју: Hobbit

НИ КАПИТАЛИЗАМ НИ КОМУНИЗАМ!

Националистичко-социјалистичка синтеза као једини идеолошки облик који одговара интересима заједнице

Човеку као бићу заједнице (по аристотеловској формулацији), сходно таквом чиниоцу природе његове личности, неопходно је да препозна облик друштвене организације који одговара његовом интересу, то јест интересу заједнице личности.

Насупрот интересу заједнице, стоји индивидуалистички принцип капитализма, заснованог на егоизму, материјализму и хедонизму индивидуе. Уколико одређена заједница настоји да напредује, мора сузбити овакав егоистички принцип у својој средини и унутрашње односе уредити по органском начелу, где се индивидуални интереси не гуше, али се потчињавају општим интересима заједнице.

Левичарске доктрине, попут комунизма или анархизма, које настају као реакција на капитализам, имају у виду рушење либералног капитализма, али по цену гушења вере, националне традиције и права на приватну својину. Отуда ни ове доктрине нису у интересу заједнице, јер гуше националну државу као средство којим се конкретан народ самоуређује и штити, и обрачунавају се са вером и осталим „назадним“ народним традицијама, које су извор моралног надахнућа из којег је народ увек црпео снагу за сваки препород и у коме је налазио смисао постојања. Гушењем права на приватну својину, комунизам и сродне идеологије претварају државни апарат у највећег и јединог капиталисту који пљачка народ и ствара класу црвених буржуја који се „служе“ „друштвеним“ добром.

За разлику од антинационалног социјализма, националистички усмерени социјализам не укида приватну својину али спречава њену злоупотребу против интереса заједнице, забрањујући необуздану игру индивидуалних интереса у економији.

ТРУЛЕЖ АНТИНАЦИОНАЛНОГ СОЦИЈАЛИЗМА

Класични антинационални социјализам (који је у темељу комунизма и сродних идеологија), игнорише и породицу као основну ћелију заједнице, чији основ материјалне сигурности мора бити приватна својина. Он посматра заједницу као рој пчела, у коме нема емоција, љубави, породице и традиције. Ту лежи и битан узрок левичарског progona вере, која је основ традиционалне етике, која је пак потпора браку који ствара потребу за приватном својином породице.

А како нација представља једну проширену породицу, не чуди што интернационални социјалисти игноришу чињеницу да су национална свест и национална припадност део човекове личности и својеврсно духовно огњиште које је састојак душе сваког нормалног човека способног за осећај споне са ближњима.

Стога, интернационалистички настројени социјалиста и не мари за спољашњу слободу отаџбине. За њега је свеједно да ли је народ експлоатисан од стране домаћих или страних капиталиста. За разлику од њега, националистички усмерени социјалиста зна да је шовинистички инострани непријатељ, који жели да прошири животни простор свог народа, веће зло од унутрашњег капиталистичког експлоататора. Јер, инострани шовинистички непријатељ увек жели да протера, прореди или истреби матични народ на освојеној територији, док „домаћи“ капиталиста жели да га експлоатише а не да га истреби или протера. Стога, са становишта националистички усмерене социјалне идеје, борба за спољашњу слободу од окупатора не може се негирати нити ставити испод борбе за унутрашњу слободу од антинародног режима.

Национално-социјални политички војник посвећен је борби на оба фронта, нарочито данас у ери глобализације у којој су унутрашњи и спољашњи непријатељи народа тесно повезани концима Система, као механизма који прожима готово све савремене институције и који се налази у основи данашњег поретка. Отуда је националистички усмерени социјализам једини противотров систематском расулу, и једина идеолошка форма која је у хармонији са природом људске заједнице.

Сходно томе, сваки народ када се налази у здравом духовном стању, природно изнедри национално-социјални друштвени облик, у којем тежи хармонији унутрашњих односа. У складу са наведеним, и у сопственој националној традицији ми препознајемо његове контуре.

СОЦИЈАЛНА ИДЕЈА СВЕТОГ САВЕ

Дух народног социјализма, србској држави је још у тринаестом веку удахнуо најславнији из нашег рода – Свети Сава, поставши родоначелником хришћанске националистичко-социјалне идеје у светским размерама. Наиме, његово Законоправило, као својеврстан Устав немањићке Србије, по казивању професора и академика Миодрага М. Петровића, преводиоца ове најдрагоценије србске правничке књиге, представља прилагођавање старијих византијских номоканона србском идентитету и начелима социјалне правде.

По казивању професора Петровића, Савино Законоправило предвиђа: заштиту особа са телесним манама, бригу о сиромашнима и болеснима (подизање домова за ове социјалне категорије), утврђивање узајамних обавеза родитеља и деце, помагање удовицама и сиротим девојкама, заштиту робова од самовоље господара и најамника од израбљивања, откупљивање затвореника и заштиту дужника од зеленашења.

Узрок оваквим револуционарним идејама и прописима јесте Савино буквално схватање јеванђелске науке, и његово настојање да за разлику од византијског законодавства, које обилује и нормама робовласничког система, састави зборник који ће бити потпуно усклађен са хришћанским учењем о социјалној правди, због чега се Немањин син може сматрати родоначелником идеје о социјалној држави.

СРЕДЊИ СИСТЕМ КАО ЗАЛОГА НАРОДНОГ СОЦИЈАЛИЗМА

И после слома србске средњевековне државе, србски народни социјализам наставио је да живи кроз народну установу уређења својинских односа, коју Свети владика Николај назива *Средњим системом*. Ослањајући се на најдубље силе традиције, владика је сматрао да се при решавању проблема социјалне правде у новом добу, православни Срби морају угледати на своје претке, који су у тзв. Средњем систему, где осим личне приватне својине постоји и колективна, успешно решили социјално питање, ослањајући се на породичне задруге, еснафска удружења и хришћански морал. У таквом систему, на пример, еснафска имовина (у савременим условима место еснафа заузеле би струковне коморе) која опстаје и увећава се путем специјалних пореза и легата, служила би за збрињавање породице и образовање деце умрлог члана еснафа, или пак за потребе самог члана еснафа који би „пао на ниске гране“. Слична организација постојала би и на селу, са такозваним сеоским кошевима, као колективно својинским добрима. Владикина тежња за обновом Средњег система код Срба полази од чињенице да оба економска екстрема – робовање човека држави (комунизам) и човека човеку (капитализам) – не могу остварити социјалну правду. Ипак, како владика Николај запажа, овакав систем, који је разрушен појавом духа непоштења и неповерења, није могуће обновити без претходног васпостављања хришћанског система вредности као гаранта

националне солидарности. Уосталом, сама начела хришћанске аскезе и самосавлађивања подстицајно би деловала на рационално трошење оскудних економских ресурса и самим тим смањења социјалних тензија. Или како би владика рекао: „Храна која је могла бити довољна за тридесет лица кад се постило, данас је једва довољна за десет лица. Ипак су оних тридесет били здравији и снажнији и задовољнији, него ових десет у наше време. Тако је Бог благосиљао наше претке због поста. А са нама који не постимо, бива оно што је речено Јеврејима: *Јешћете али се нећете наситити*."

МОБА, ЗАДРУГА И ЗАДУЖБИНА

Уз начело *Средњег система*, србски народни социјализам живео је и кроз древне народне установе као што су: **моба**, **задруга** и **задужбина**, које, како запажа србски националистички идеолог Владимир Вујић, представљају истинске стубове патријархалног, домаћинског поретка националне слободе и социјалне правде у Срба. То су три основна србска народна облика културе домаћинства, који обухватају наш србски поглед на свет, на човека и живот.

Задруга, као *живот за друга*, јесте заједница која одгаја начело одговорности и удруженог рада, уз подређивање чисто личног интереса интересима заједнице, било породичне било радне. Она је израз вере у Бога и народну заједницу, израз љубави према тлу и родној груди.

Док задруга везује домаћинске кругове у чврсте моралне заједнице, моба чини основу племените социјалне помоћи. Моба као право хришћанско начело делатне љубави према ближњима, облик је дубоког осећања заједничке одговорности за све оне којима је помоћ нужна.

Трећи чинилац србског народног социјализма јесте установа задужбине, која представља израз вере у вечни живот и бригу за вечно духовно постојање. Она је израз вечне србске везе са небеским, и као таква представља вертикалу која спаја са Небом и држи људске заједнице, овде на земљи, и њихове односе – задругу и мобу, у вези са Врховним Домаћином света, Богом.

Рушењем Средњег система и гушењем ових чинилаца србског народног социјализма, србски народ је као и данас, западао у кризе и сломове, претварајући се у безобличну масу подобну за сваку експлоатацију.

Стога, крајње је време да почнемо да обнављамо ове облике србске домаћинске културе, јер се будућа слободна и снажна Србија може створити и одржати само на њиховим темељима. Они су уткани у народни закон живота и актуелни су независно од техничко-цивилизацијских околности у којима се човечанство налази, и наш србски народ у њему. ●

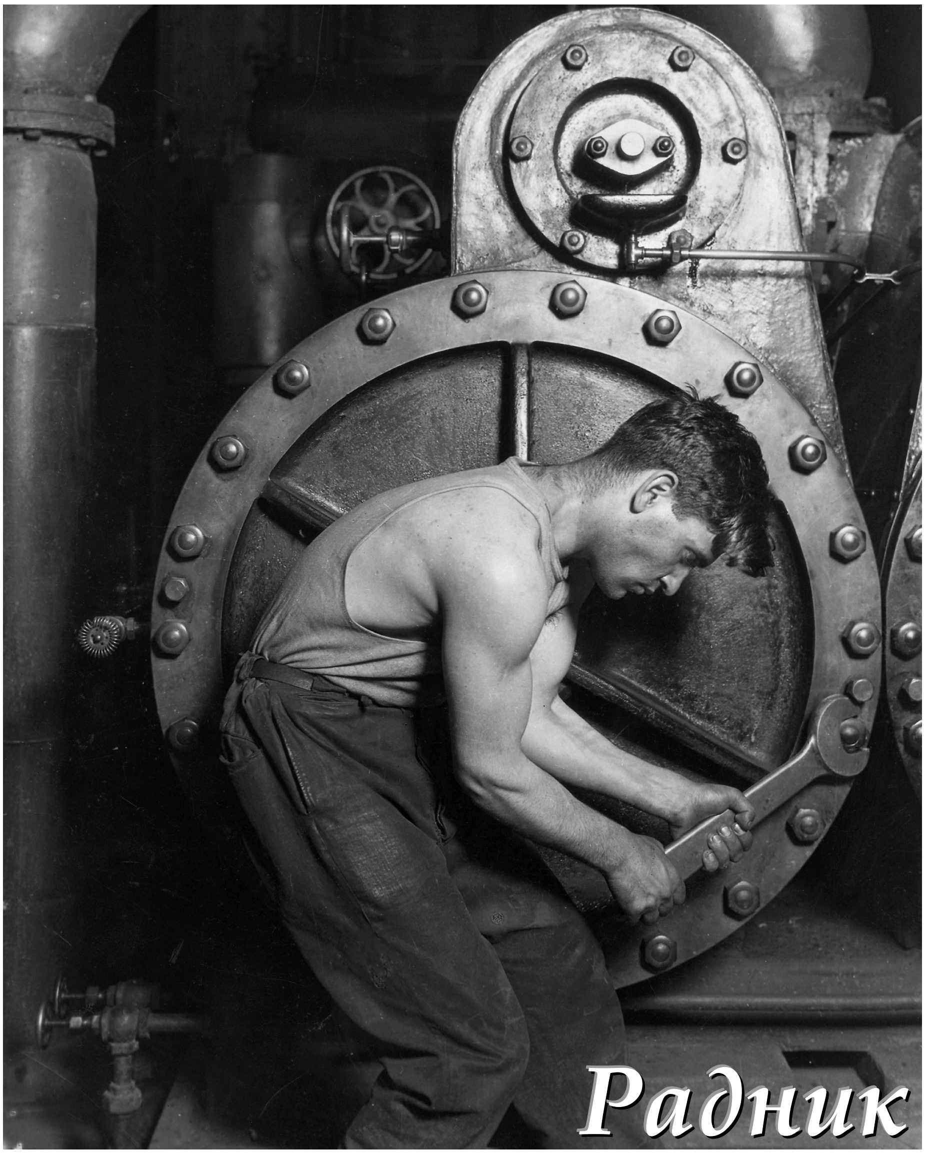

Радник

Наша идеја србског радништва и његовог национал-синдикалистичког организовања, представља један од стубова нашег социјалног концепта за који се боримо, насупрот капиталистичком тоталитаризму и јаловом левичарском паролашењу и демагогији.

Радник као носилац стваралачке снаге нације, био је и остао објекат најгрубљих манипулација. Његов труд се обезвређује а енергија каналише у погрешном смеру, насупрот националном интересу и социјалној правди. Ми смо за радикалан раскид са таквим стањем, па отуда препознајемо и истичемо барјак борбе за социјалну правду и права радника, као неизоставни део долазеће националне револуције.

Међутим, и сами појмови „радника" и „радништва" често су предмет манипулације и конфузне интерпретације. Отуда је корисно прецизно дефинистати овај појам у савременом контексту. Ми имамо у виду **три нивоа радништва**. Радник је у том смислу вишеслојан појам који у себи садржи више потпојмова, то јест појмовних концентричних кругова, који кумулативно и органски сачињавају једну целину.

Појам радника у најширем смислу, за нас подразумева радног човека који је оријентисан ка тежњи да сопственим радом (интелектуалним или физичким) обезбеђује егзистенцију, личну и породичну. У мало ужем смислу, појам радник укључује сва лица која су у радном односу а имају послодавца (за разлику од најширег појма радника, овде су искључени припадници самосталних делатности). И у најужем смислу, имамо у виду класичне раднике, прегаоце и делатнике послова који су претежно физичког карактера (фабрика).

Овакво схватање **радника** укључује све радне људе, а искључује капиталисте, израбљиваче и антинационалне псеудорадничке паразите свих боја и фела.

Национална омладина, као везивно, ткиво уз струковно и синдикално организовање као носеће стубове, представља грађу за несаломиву кулу националног и социјалног просперитета заједнице. Кулу, која ће уз благодат Божију, одолевати свим таласима антинародног и експлоататорског муља. ●

Појам метафизичке деснице

„У речнику Традиције многи су симболи представљени речима, а неке су речи саме по себи симболичне. Реч је о идејном и метафизичком плану бића, и баш у том смислу Евола је себе сматрао десним.“ (Ернесто Мила)

Не припадајући политичкој „левици“, као ни „десници“, Србска Акција својом идеологијом указује на неодвојивост национализма од борбе за социјалну правду. Као таква, она стоји једнако удаљено и од владајућих демо(но)кратских мондијалиста (било да припадају левом или десном центру), као и од левичарских, неокомунистичких и анархистичких групација. Увиђамо, такође, и сву јаловост и недоследност десничарских политичких партија, које свесно или несвесно такође имају свој удео у Систему.

За разлику од контролисане или провокационе политичке деснице, наша идеја може се означити само као ***метафизичка десница***. Наиме, и у хришћанској и у аријевској традицији, појам „десне стране“ оличење је исправности, правог пута, духовне чистоте и спасења, а појам „леве стране“ оличење је њене супротности. У таквом духу, описујући напетост политичко-друштвених прилика царске Русије са почетка прошлог века, Свети Јован Кронштатски, велики подвижник, чудотворац и ревнитељ православне Истине и делатник руског национализма, говорио је: „**Десница је за монархију, левица за демократски устав. Запамтите, ако не буде монархије, неће бити ни Русије; само монархијско устројство даје чврстину Русији. Када завлада демократија, она ће сва бити раскомадана (...) Шта би ми, Руси, постали без Цара? Непријатељи би се наши убрзо постарали да униште и само име Русије, јер је Носилац и Чувар Русије, после Бога, Господар Русије, Цар Самодржавни, без кога Русија – није Русија**“. Дакле, верност Богу, Цару и Русији, Свети баћушка одређује као десно опредељење, док либерално-демократске тенденције означава као левицу. Реч је свакако о метафизичкој, односно духовно-симболичкој класификацији, с обзиром да се са модерног политиколошког становишта либерал-демократско политичко гледиште сврстава под појам „деснице“, односно „десног центра“.

Како истиче Драгош Калајић, занимљиво је и корисно спознати такво традиционално и метафизичко значења појмова *левице* и *деснице*, јер су они прилично различити од савременог политичког образца „левог“ и „десног“, који се заснива на апсурдном и неактуелном пресликавању (на сва времена и народе) околности револуционарне Француске са краја осамнаестог века. Одбацивши такве туђинске и бесмислене политичке одреднице, проникнимо у тајну метафизичке деснице, која прожима и наше светосавско и аријевско сопство. Јер и Свети Сава (по биографу Теодосију), пошао је „десним (правилним) путем“, као и његов отац Свети Симеон – Стефан Немања, који је на самрти поручио, а србском роду завештао суштину својих сазнања у формули савета за будућност: „**За путеве на десној страни зна Бог а на левој су путеви ђаволски и развратни**“.

Хришћанска основа негативног одређења левице и позитивног одређења деснице, и библијски је јасно назначена:

Када Син човечији дође у својој слави, а с њим сви његови анђели, сешће на свој славни престо.

Пред њим ће бити окупљени сви народи, а он ће раздвојити једне од других као што пастир раздваја овце од јараца.

Овце ће поставити себи здесна, а јарце слева.

Онда ће Цар рећи онима здесна: „Дођите, ви благословени мога Оца, и наследите Царство, које је за вас припремљено од постанка света!“ (Мт 25.31-35)

Дакле, по јеванђелској богомоткривеној истини, десни пут води у Рај а леви у пакао. И псалм Давидов упућује хришћане да се Судњег дана „обазиру на десно“, јер је тамо престо Творца.

Овако схватање метафизичке деснице представља примордијално наслеђе, о чему сведочи не само хришћанско Откровење, већ и различите традиције, међу којима и наш старосрбски искон. Наиме, према „Српском митолошком речнику“, лева страна је „слабија, назадна и несрећна“ а десна је „јача, напредна и срећна“. Лево је свет смрти а десно је свет живота. У неким србским крајевима још истрајава обичај путника да се на раскрсници прекрсте три пута те пљуну на леву страну, где се „купе вештице и ђаволи“. Истом поретку припадају и многи други обичаји, од сипања вина десном руком (јер лева нагони на опијање), преко забране храњења детета левом руком (јер привлачи болештине и слабости), до свадбеног ритуала, где се на венчање полази и у младожењину кућу ступа десном ногом. Зато и дан-данас, када видимо зловољна, свадљива или поремећена човека кажемо да је „устао на леву ногу“. Отуда у нашем словенском искону постоји етимолошка еквивалентност између речи „десно“ и „право“, при чему је овај други облик и данас доминантна одредница за десну страну код већине словенских народа.

Овакав симболизам деснице (и левице као њене противтеже) распрострањен је и у традицијама других аријевских народа. У римским и хеленским визијама живота после смрти, опажа се раскршће душа. Левим, широким путем одлазе зли, ниски и искварени, а десним, уским путем се упућују добри, племенити и врли. Слични симболизам осведочава и аријевска традиција у Индији, разликујући путеве „Леве руке“ од путева „Десне руке“. У овом животу пут „Десне руке“ (*Дакшиникара*) предузимају људи склони реду и закону, мудрости и знању, правди и суверенству ума над страстима животиње у човеку. Пут „Леве руке“ (*Ваманакара*), предузимају изроди Аријеваца и припадници најнижих касти. То је пут хаоса и анархије, безакоња и подложности демонима те најнижим страстима. У латинском језику реч десно (*дехтер*) је синоним срећног, повољног, доброг, честитог, исправног, те праведног, док лево (*синистер*) означава све супротно, дакле несрећно, неповољно, зло, искварено, погрешно и кобно.

У истом духу, тумачећи идејни пут италијанског национал-револуционарног учитеља традиционализма – Јулиуса Еволе, његов ученик Ернесто Мила пише:

„Десница? Десни? Шта то значи? Зар десни нису исти по значењу левима и не јављају ли се делом Система? Овде су неопходна разјашњења. Евола, Ромуалди и други десничари често су користили израз *десница*, али какав су му смисао придавали? Разуме се, није реч о политичкој десници, коју представљају демократско-либерални конзервативци. *Конзервација*, чување савременог стања ствари је апсурд, јер ничега што би заслужило чување у њему није остало. У речнику Традиције многи су симболи представљени речима, а неке су речи саме по себи симболичне. Реч је о идејном и метафизичком плану бића, и баш у том смислу Евола је себе сматрао десним, супростављеним левим (није случајно да је у италијанском језику *sinistra*, што значи *лево* слично са *siniestra*, што значи *ужасно*, *узнемирено*, а *destra* – десно, значи такође *правилно*, *истинито*) на идеолошком плану традици-

оналистичка мисао супротна је левој и марксистичкој мисли. Када Евола посматра фашизам *здесна*, он о њему не расуђује као буржоаски и реакционарни посматрач, него га суди са тачке традиционалистичког револуционара, који се идеолошки налази здесна, а политички с оне стране демократских игара левих и десних уређених самим Системом."

Овај оглед о природи метафизичке деснице завршићемо њеним суштинским одређењем, односно приказом у огледалу нашег сопства, и србског православно-националистичког активизма, као и његове разлике од политикантског десничарења, које на убедљив начин образлаже блаженопочивши Небојша М. Крстић, нови *политичар са крстом* и један од најбољих савремених учитеља и тумача Србске идеје за коју је и мученички положио свој земни живот:

„Сваки патриотско-политички став који има живо укорењење у државотворном предању србског Православља, овде и сада ће неминовно бити обележен ознаком *десница*. То нипошто не значи да све што сада у Србији носи предзнак десног самим тим има икакве везе са Православљем. Напротив. Углавном се ради о језивој и неукусној паради духовне недораслости, државотворне импотентности, отачаствене неодговорности и партијашког безобразја." ●

Рани србски социјалисти

у огледалу србске национално-социјалне идеје

Деветнаести век представља једну од најбурнијих етапа у развоју човечанства. Услед револуционарних потреса који узимају маха од друге половине осамнаестог века, деветнаести век био је осуђен на покретање многих питања у Европи и свету. Током овог века, довршено је уједињење неких нација у Европи, дошло је до обнављања неколико старих држава, догодило се неколико устанака и револуција које су за сва времена промениле однос снага на Глобу. На идеолошком плану, деветнаести век донеће и почетак буђења свести широких слојева сиротиње, од индустријског радништва на Западу до кметова и сељака на аграрном Истоку. Међутим, такво буђење није било сасвим спонтано, јер су битну улогу у њему имали јеврејски закулисни кругови, који су у духу своје глобалне стратегије искористили социјалну неправду капитализма (којој су такође кумовали), не би ли од обесправљених слојева створили револуционарну војску за рушење свих вредности Традиције. У таквим околностима, на политичку сцену ступио је један нови покрет и један нови поглед на свет – социјалистички.

Може се рећи да је интернационални социјализам подметнут као кукавичје јаје, не би ли предупредио стварање националног социјализма у идеолошкој сфери. Јер једино национални социјализам има упориште у природи људске заједнице и представља идеолошки склоп који би, при природном току ствари у друштву, неминовно морао доћи до изражаја, најпре код здравог дела елите, а потом и у ширим народним масама.

За разлику од данашњих неокомуниста који покушавају да се представе као наследници раних србских социјалиста, ови нису презали од учешћа у националној борби за ослобођење србског народа од турског и аустријског окупатора. Управо су социјалисти били ти који су се у Милетићевој „Уједињеној омладини србској" супротставили дефетизму либерала Владимира Јовановића. Међутим, чини се да би било претенциозно назвати ране србске социјалисте националистима, нарочито због конфузног становишта самог Светозара Марковића о националном питању.

Рани србски социјализам

Иако је социјализам већ самим настанком, у многоме благодарећи јеврејском утицају, добио своју интернационалистичку оријентацију, неки од првих социјалиста ипак нису прихватили марксиситчке антинационалне догме, везујући своју жељу за ликвидацију галопирајућег капитализма и нестајућег феудализма за национално ослобођење и уједињење народа из којег су поникли. Занимљива је позиција раног социјализма на србском тлу, чији је родоначелник Светозар Марковић, а коме су, макар у једном делу своје политичке каријере, припадали бројни познати србски интелектуалци и национални делатници, попут Николе Пашића, Јаше Томића, Пере Тодоровића и других.

Иако попут тадашњих србских либерала, и рани србски социјалисти у основи покушавају да србски народ устроје у ванзаветном духу, по одређеном западњачком политичком калупу (само нешто другачијем од либерала), они се за разлику од либерала и конзервативаца, углавном одликују јаснијим антимонархистичким ставом, као и суштински негативним односом према религији, коју у маниру рационалистичких обмана сматрају кочницом прогреса. Ипак, оно што је код њих исправније него код либерала и конзервативаца, јесте чињеница да су социјалисти уочили оно што ће много година касније потврдити и Димитрије Љотић, да национално ослобођење србског (као и сваког другог) народа не вреди много ако га не прати и социјално ослобођење, односно, ако се национална слобода не манифестује стварањем једног социјално праведног система, у којем ће најнижи слојеви друштва (којих има највише и који су и извојевали националну слободу), моћи да живе и да се развијају од сопственог рада. Такође, они су евидентирали бољку од које пати младо, једро, сељачко и сиротињско србско друштво – либерализам са својом бирократијом и зеленашима, „надрикњигама и дангупцима".

За разлику од данашњих неокомуниста који покушавају да се представе као наследници раних србских социјалиста, ови нису презали од учешћа у националној борби за ослобођење србског народа од турског и аустријског окупатора. Управо су социјалисти били ти који су се у Милетићевој „Уједињеној омладини србској" супротставили дефетизму либерала Владимира Јовановића. Уопште, за разлику од званичне Србије и њених либерала и конзервативаца, али за разлику и од Круне, млади и радикални у својим жељама, наступима и методама борбе, социјалисти су гинули по Босни и бивали због својих дела затварани у тамнице, и то не само бечке и истанбулске, него и београдске.

Да ли то значи да су рани србски социјалисти заправо били утемељивачи србског националног социјализма? Чини се, пре свега, да би било претенциозно назвати ране србске социјалисте националистима, нарочито због конфузног становишта самог Светозара Марковића о националном питању. Наиме, Марковић је своју подршку србској борби против Аустрије и Турске правдао чињеницом да су оне још „назадније" од Србије. Такође, одбацивањем православног погледа на просвету, државу и заједницу, као и одрицањем историјског права као основе за јединство србског народа, Марковић одбацује и идеју уједињења свих србских земаља, јер по њему, србски народ нема географских и етнографских граница. Уместо социјалисте Чернишевског или анархисте Бакуњина, чијим се идејама инспирисао, чини се да би много исправнији узор Марковић могао да пронађе у једном другом савременику, такође руском мислиоцу – Констaнтину Леонтјеву и његовој идеји о симбиози монархизма и социјализма, као и указивању на заблуде егалитаристичких мантри о „народној суверености" и унутарнационалном свеизједначавању, које је пак са-

мо корак ка глобалистичкој унификацији на наднационалном нивоу.

О личности Димитрија-Мите Ценића

Јаснији став о националном питању и снажнију националну свест од Марковића, имао је његов следбеник Димитрије Ценић (1851–1888), који је заједно са Марковићем 1872. године радио на писању револуционарних проглaса и отпремању „свесрбских и балканских" добровољаца у Босну и Херцеговину. Управо због своје непоколебљивости, Ценић, коме саваремена Србија не зна ни годину, а ни место рођења, био је презиран (али и поштован) од стране својих савремених непријатеља, прећуткиван и намерно заборављан од „својих" наследника, који у њему никако нису могли да нађу корен сопствене идеје.

Димитрије Ценић није био марксиста. Због „дрскости да полемише са Марксом" био је најчешће сврставан у антимарксисте, али и у бланкисте и нечајевце. Међутим, сам Мита Ценић каже да „нама није идеал ни Ласал, ни Блан, ни Прудон, ни Маркс, нити се ми везујемо искључиво за некога од њих, нити им признајемо монопол над социјализмом, а још мање на мишљење". Због тога што су, по узору на Маркса, радикали истицали примат економије над политиком, Ценић их оштро критикује, јер сматра да економски живот треба да буде регулисан тако да „служи интересима србског народа". Одрекавши универзални и ванвремени карактер било које идеје, Ценић је радио на изградњи државног, аграрног (задружног) социјализма, који неће бити ствар само једне класе, него читаве нације. Следећи Марковићеву задругарску мисао, он истиче да су задруге биле темељ србског друштва, како у политичком тако и у економском смислу: „Задруга је била наш бедем против туђег економског и политичког насртаја и уплива, она је била кивот нашега морала и једна школа за одржање умнога живота. Рушењем задруге, рушено је Србство, срушено србско друштво".

Можемо слободно рећи да је Ценић изградио једну концепцију која се у великој мери приближава архетипу србског националног социјализма. Он сам за своју идеологију није користио назив социјализам него „Србизам". Сматрао је да у неким државама социјализам може бити остварен мирним, а негде насилним путем. Управо зато се плашио идеје „светске револуције" која неће уважити специфичности других средина. Тврдио је, попут визионара, да ће на нашим просторима доћи до етничких сукоба, посебно између Срба и Хрвата.

За разлику од народа западне Европе, србски народ, по Ценићу, није успео да се национално конституише, да се сабере, да се историјски иживи и индустријализује. Управо отуда, он сматра да борба коју је у његово време водио србски народ јесте национална, али је у истој мери и социјална, јер је воде управо сиромашни србски сељаци и занатлије. У том смислу, Ценићев идеал је био и остао не Марксов, него Карађорђев радикализам, Први србски устанак, који је представљао не толико израз воље србске господе, кнезова, колико србске сиротиње која „глобе давати не може, ни трпети турскога зулума".

Док је на спољашњем плану увек истицао да је главни идеал србског народа и србске борбе стварање јединствене србске државе (која је нужна, док су питање словенског уједињења и различите форме федерација само ствар избора), на унутарњем плану, Ценић је заговарао револуцију као најефикаснији метод ликвидирања капиталистичког поретка. Основно средство у тој борби, по њему јесте политичка организација, која има задатак да утврђује циљеве борбе и да исте преноси на своје следбенике. Такву организацију треба да чине потпуни посвећеници, они који не само да су упознати са идеалима борбе, него и они који су спремни да за њу све истрпе и све дају. Заправо, партија о којој Ценић говори и није ништа друго него штаб револуције, који треба да настане ако се жели промена поретка. Оно што претходи остварењу националне и социјалне револуције, по Ценићу је револуција у људским умовима.

За њега је битан услов успеха стални активизам. Само се она организација, само онај покрет који стално ради, који ствара нове идеје, развија и шири. Пасивизам, вели он, кочи и гуши и „отвара врата дефетистима, дисидентима и бургијашима". Активизам и посвећеност циљу – то је лозинка Ценићевог Србизма.

Србски националистички социјализам

Ипак, и Димитрије Ценић је, попут осталих раних србских социјалиста, платио цех духу свога времена, оличеном у сциентизму и материјализму. И поред снажне националне свести, та клица западњачког материјализма, рационализма и духовне отуђености од светосавског идеала, разликује Димитрија Ценића од архетипа србског националног социјализма који је дубоко хришћански и који је код нас живео у патријархалном друштву са установама попут мобе, задруге и задужбине. Иако су, под утицајем руских социјалиста, Марковић и његови следбеници били присталице ослонца на задругу и општину као установе србске традиције, услед ванзаветног односа према вери и углавном конфузном односу према националном питању, они се не могу сматрати оснивачима или претечама србског националног социјализма. Уосталом, и њихови десни супарници у Србији, кокетирали су са другим установама србске традиције, попут Круне и Цркве, али нису имали слуха за решавање проблема социјалне правде. Заправо и једни и други представљају само различита крила оне скупине синова србских сељака (како их је назвао Свети владика Николај) који су послати на школовање на Запад, и вратили се заслепљени спољашњим сјајем западне цивилизације, прихвативши њене наопаке идеје, од либерал-демократског национализма до социјалдемократије. Цела политичка елита средине и друге половине деветнаестог века, кретала се у том опсегу и морало је „доста воде да протече" како би се у Срба створио и аутентично србски политичко-идеолошки израз националног социјализма, чија основа постоји у србском искону и који предтавља једину идеологију која одговара народном интересу и духу светосавског завета. ●

Димитрије Ценић није био марксиста. Због „дрскости да полемише са Марксом" био је најчешће сврставан у антимарксисте, али и у бланкисте и нечајевце. Међутим, сам Мита Ценић каже да „нама није идеал ни Ласал, ни Блан, ни Прудон, ни Маркс, нити се ми везујемо искључиво за некога од њих, нити им признајемо монопол над социјализмом, а још мање на мишљење". Ценић је изградио једну концепцију која се у великој мери приближава архетипу србског националног социјализма. Он сам за своју идеологију није користио назив социјализам него „Србизам".

Косово и Метохија

као духовни сноп јединства србског народа

Насупрот постојећем хаосу и сумраку националне културе и националне државне идеје, ми србски нациоалисти, имамо у виду визију будуће јединствене србске државе као организма сачињеног од разноврсних, историјски укорењених елемената наше нације, који додатно доприносе његовој снази.

Разноликост у географским карактеристикама различитих србских земаља, односно културолошка и психолошка разноликост различитих делова србске нације, представљају чиниоце које су наши непријатељи обилато користили не би ли поткопавали јединство србског народа и подупрли своје претензије ка нашем животном простору. Међутим, поменута чињеница није и не сме бити баласт или камен спотицања, а још мање оружје наших непријатеља. Њихово главно оружје јесте наша тренутна народна слабост и пометеност, а никако културолошка и етнопсихолошка разноликост и богатство србског националног корпуса.

Наравно, овде имамо у виду културолошке обрасце у историјском континуитету, при чему ваља приметити да су у суморној данашњици разноликости прилично ублажене јер је читаво србско тло прожето, у мањој или већој мери, глобалистичком каљугом свеизједначавајућег примитивизма, лицемерја и ванзаветних туђинских утицаја.

Насупрот постојећем хаосу и сумраку националне културе и националне државне идеје, ми србски националисти, имамо у виду визију будуће јединствене србске државе као организма сачињеног од разноврсних елемената историјски укорењених, који додатно доприносе његовој снази. Јер, као што учи Леонтјев, *цветајућа сложеност* предуслов је прогреса и појединца и заједнице, а државни и национални корпус, попут људског организма, има различите органе који остварују различите функције омогућујући нормално функционисање организма. Сходно томе, држава треба да буде снажнија уколико је сачињена из разноврсних чинилаца, али под условом да постоји снажна спона која прожима и везује све саставне делове организма. Таква спона, пре свега јесте дух, односно јединство духовне традиције.

ТРИ ОСНОВНА ГЕОГРАФСКО-КУЛТУРОЛОШКА ТИПА УНУТАР СРБСКОГ НАЦИОНАЛНОГ КОРПУСА

Ослањајући се на великана наше науке Јована Цвијића, без чијих радова о карактеру србског соја и србског тла, наша националистичка доктрина не би имала своју пуноћу, изложићемо три основна географско-културолошка и антрополошко-етнопсихолошка чиниоца србског народног корпуса:

1. **Динарски планински систем са горштачким динарским сојем**, чије се станиште простире од книнске Крајине, Далмације, Босне, Херцеговине, Црне Горе па до данашње западне Србије. Он представља извор расне снаге србске нације, који је породио горштачку симбиозу ратара и ратника, непокорног хајдука и бескомпромисног борца за слободу од турског окупатора. Он је у условима ропства и доласка грчког свештенства, углавном изгубио црквено образовање, али саму веру отаца чува као зеницу свога ока, гуслајући о Косову и немањићком златном добу, знајући да је *боље изгубити главу него своју огрешити душу*.

2. **Србска северна равница**, са Банатом, Сремом, Бачком, Барањом и Славонијом, чији Срби под вековном римокатоличком влашћу, у суштини свога идентитета, остају верни светосавском и косовском наслеђу, али услед вековног пребивања у Аустријској империји, они на специфичан начин представљају културолошки мост Србства са средњом Европом.

3. **Србско Косово и Метохија**, **србска Мађедонија и читав наш југ и југоисток**, то јест моравско-вардарска долина као геополитичко срце Балкана и као епицентар црквенословенства и византијског наслеђа, чинилац су србског корпуса од посебне важности. Они су место непрекинуте традиције немањићке побожности и црквености, и место чији су геополитички значај препознали још наши свети краљеви Милутин и Стефан Дечански, осветивши га хиљадама православних светиња и ширивши државу у правцу југоистока.

Врлине наведених типова, међусобно се допуњујући, чине грађу светосавског архетипа, који мора постати узор данашњих генерација србских националиста, уколико желе да буду доследни Србској идеји и остваре циљ свог деловања.

Треба рећи да осим наведена три основна типа, постоје и прелазни и гранични типови као што су на пример: Шумадија, Поморавље, источна Србија или Рашка, и који представљају мешавину основних типова. С обзиром да су њихове карактеристике већ садржане у основним типовима, нећемо их овом приликом посебно образлагати.

КОСОВСКА ЗЕМЉА И КОСОВСКИ ЗАВЕТ КАО ВЕЗИВНО ТКИВО СРБСТВА

Унутар треће од наведених области (коју Цвијић назива *централно-балканском*, а ми је ради лакшег разумевања овде називамо *југоисточном*), као и међу свим србским земљама, издваја се и попут најдрагоценијег и најсјајнијег бисера сија **свето косовско-метохијско тло** – измучено, окупирано и прослављено србским светињама и србском крвљу. Оно је место на коме се сусрећу и из кога потичу сва три србска културолошка обрасца. Оно је њихов темељ и њихов заједнички садржалац. Јер Косово и Метохија, као камен темељац видовданске етике и епске инспирације динарских Срба, као духовно средиште србског југа и југоистока, и као земља порекла војвођанских и осталих равничарских Срба са севера, представља сноп који уједињује и прожима сва три наведена зрака србског соја и србског културолошко-географског корпуса. Отуда Косово представља и мистични епицентар Србства. Оно је наша рана непреболна, наш Завет и огледало целокупне наше народне судбине.

Косово је духовно поприште наших многоструких националних битака, чији је угаони камен на мистичан начин смештен на Газиместану, као месту где су Видовдана 1389. године наши преци на челу са Кнезом Лазарем, бранећи **Крст Часни и Слободу Златну**, добровољно жртвовали своје земне животе и супротставили се вишеструко бројнијем непријатељу ради ***сабирања себи плате на Небесима***, односно обезбеђења духовне разине постојања у Царству Небеском. А таквим чином створили су и непресушни извор моралне снаге својим потомцима, који су, окрепљујући се на таквом извору, опстајали и побеђивали у ванредно тешким околностима које су их често сналазиле.

У светлу ове истине, требамо посматрати и данашњу борбу за србско Косово и Метохију, која нас упућује и нагони и на борбу за остале србске земље – борбу за припајање Републике Србске и ослобођење Републике Србске Крајине, као и свих окупираних србских земаља, које ће, ако Бог да, једнога дана бити сакупљене у јединственој србској држави. ●

ПОТУРИЧКО-УСТАШКИ КОМПЛЕКС И ГЕНЕТИЧКА МАНИПУЛАЦИЈА

Комплекси хрватских и потуричких србомрзаца, који свој „национални" идентитет не могу темељити ни на чему другом осим на пукој и примитивној србофобији, одавно су нам познати. Услед недостатка било чега уистину сопственог а узвишеног, као и услед срамотне и злочиначке прошлости, наши локални душмани истрајавају у незаситој потреби да фалсификују научне чињенице, присвајају србско наслеђе и криво приказују србски идентитет.

Историја

У вези са тим, позната је пропаганда хрватске историографије која србски народ покушава представити као „производ турско-влашког елемента", желећи тиме да нарочито искаже како су Срби наводно, у великом делу свога расног бића, носиоци турског елемента. Међутим, у последње време све је јача и међу „Бошњацима" оваква пропаганда, праћена све присутнијом тежњом за афирмацијом средњевековне историје Босне и Херцеговине, не би ли је присвојили и користили као доказ свог „неазијатског" карактера. Овде се заправо ради о једној од мноштва фаза у коју периодично улази значајан део псеудобошњачке потуричке популације, за коју је у историји забележен рекордан број промене сопственог националног изјашњавања. Дакле, реч је о екстремном комплексу и кризи идентитета, који се услед непостојања афирмативног и стваралачког принципа огрће плаштом нихилизма и деструкције, настојећи да околину прикаже црњом и од себе самих. Посебан трн у оку представљају им управо они који нису „продали веру за вечеру", и чије постојање не даје мира потомцима преверених предака, све док истрајавају на њиховој странпутици.

Ничим аргументоване бесмислице потуричко-усташког накота, које потичу од искомплексираних србомрзачких „научника" који услед ништавности сопствене „националне" идеје покушавају кривотворити србску, убедљиво је разобличавао један од највећих србских интелектуалаца протеклог века, Лазо М. Костић, у свом изванредном делу „Образовање и одржање српске нације", позивајући се на мноштво релевантних докумената, односно записа познатих европских историчара и других научника који су се бавили историјом ових балканских подручја. Па тако, о наводном крвном мешању Срба са турским окупатором Костић закључује следеће: **„Срби су се најчишће расно и ментално одржали под Турцима... сви страни писци од угледа истичу колико је баш српско ропство под Турцима њему послужило и помогло да одржи своју етничку чистоту. Срби су тада били просторно изолирани, а та изолираност се показала као оклоп који није пуштао стране утицаје на српски народ"**. Тим поводом, Костић цитира мноштво немачких, француских и других углавном западних аутора, чији су списи међусобно сагласни у ставу да су Срби махом били сасвим изоловани од турског окупатора.

Ставови и сведочанства страних научника и истраживача, елитама наших душмана добро су познати. Ипак, нови научни метод, који узгред неки проглашавају за најмеродавнији, поново је разбуктао старе духове и подстакао ново врзино коло антисрбске манипулације и безочних лажи.

Генетика

Наиме, историјском, лингвистичком и антрополошком методу истраживања порекла и узајамне сродности народа и етничких група, крајем протеклог и почетком овог века, придружио се и генетски метод, сагласно напретку генетике као науке. „Резултате" добијене генетском методом истраживања генофонда различитих народа путем хаплогрупа, хрватски и „бошњачки" србофоби покушавају да представе као доказе својих становишта. Наиме, у људској генетици, ДНК хаплогрупе Y-хромозома су групе које се међусобно разликују по непромењивим деловима Y хромозома ДНК ланца. Они остају непромењиви из генерације у генерацију, преносећи се са оца на сина.

Гледано глобално на резултате оваквих истраживања путем хаплогрупа, стиче се утисак да је овакав метод подобан да наговести многе чињенице, али не и да формулише дефинитивне референце о етногенези и узајамном сродству различитих народа. Јер, иако овај метод даје доста логичних резултата, попут чињенице о сродству многих суседних народа, постоје и резултати који су веома мало логични јер стварају такву иреалну генетску слику по којој су примера ради, Срби ближи Швеђанима (код којих такође доминира хаплогрупа I) него Бугарима, Украјинцима или, на пример, Немцима, што је свакако апсурдно. Због тога, генетски метод не би требало користити самостално већ кумулативно са антрополошким, лингвистичким и историјским методама.

Динарска хаплогрупа – I2

С обзиром да је по мапама[1] генетских истраживања светских генетичких организација, присуство хаплогрупе I2 најприсутније у областима динарског планинског масива (где антрополошки доминира и динарски расни подтип аријевске расе), ова хаплогрупа са правом носи епитет „динарска“. Најужи појас, то јест језгро са највећом концентрацијом ове хаплогрупе обухвата велике делове Далмације и Крајине, читаву Херцеговину, као и делове централне и западне Босне. Највећи део ове области (језгра I2 хаплогрупе) налази се данас на територији псеудодржаве БиХ (а солидан њен део протеже се и на данашњу Републику Хрватску). Управо ову чињеницу потуричка пропаганда све учесталије користи као доказ сопствене тезе о аутохтоности „бошњачке нације“, која по гласноговорницима оваквог става у свом генофонду у највећој мери чува наслеђе староседелаца динарских простора и има најмањи удео турског генетског утицаја. По тези ове „бошњачко-расне“ теорије, Срби су генетски битно различити од „Бошњака“, услед наводно снажних примеса турске и влашке крви. Ипак, овакав став заснован је на манипулативном истицању неистинитих премиса, из којих природно проистиче погрешан закључак.

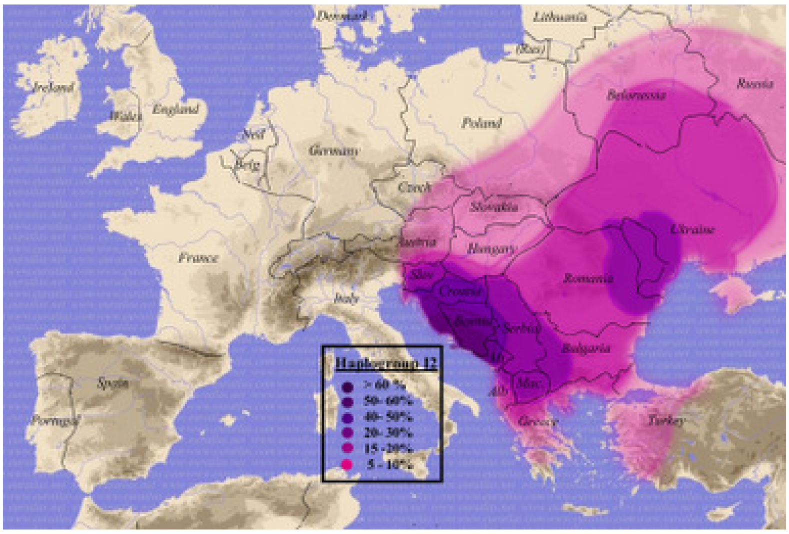

Као прво, на територији основног прстена (језгра) хаплогрупе I2 (видети на слици лево), такозвани „Бошњаци“ уопште нису најбројнија групација. Пре геноцида и масовних протеривања вршених средином и крајем протеклог века, етнички најбројнији у овој области били су православни Срби, док су то данас потомци покатоличених Срба – далматински и херцеговачки Хрвати (упоредимо мапу концентричних прстена заступљености I2 хаплогрупе са етничком мапом БиХ).

Друго, област најужег прстена I2 хаплогрупе истовремено је и етнички најчистија област у смислу да унутар њега становништво које етнички не припада србско-хрватско-„бошњачком“ елементу, готово да и непостоји. У тој чињеници лежи други манипулативни чинилац потуричке мегаломанске тезе, јер генетска истраживања нису вршена по националном критеријуму већ по грађанском. С обзиром да Република Србија данас има значајан проценат несрбског живља (од чега добар део чине Цигани, чији је генофонд, логично, потпуно другачији од србског и као такав битно утиче на генетску слику Србије), а БиХ и Хрватска имају вишеструко мањи проценат мањина, јасно је због чега се територија Републике Србије налази изван примарног и секундарног прстена I2 хаплогрупе. Јужни део Републике Србске (Херцеговина), у коме готово да и нема несрбских мањина, припада примарном прстену, а постепен прелаз од густе ка ређој концентрацији ове хаплогрупе може се лепо уочити на територији данашње Црне Горе, ако упоредимо густо динарске северозападне делове са „бледим“ југоисточним и источним крајевима насељеним великим бројем Шиптара.

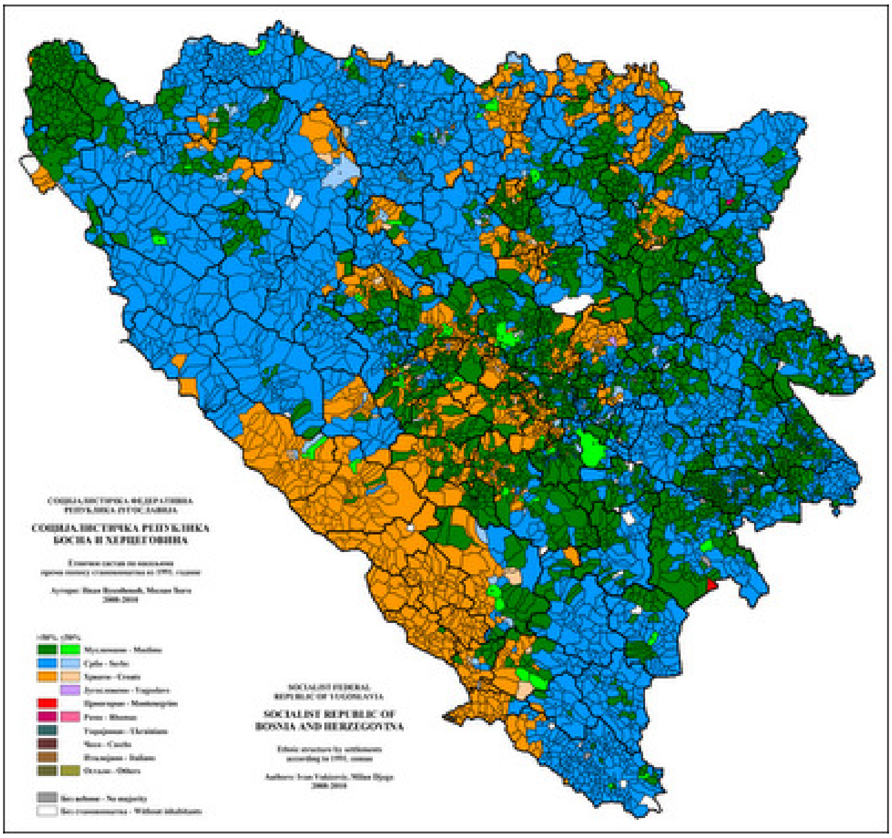

Такође, приметно је на мапи да се потуричко становништво из Рашке области ни по чему не одражава и не одликује у односу на околну србско-православну популацију. Истраживања која су имала национални (етнички), а не грађански карактер, ређа су појава. Једно од таквих, било је истраживање[2] унутар БиХ, где су узајамно упоређивани резултати за Србе, Хрвате и „Бошњаке“. Међутим, ово истраживање, по коме Срби имају најмању а Хрвати убедљиво највећу заступљеност хаплогрупе I2, не може се узети као веродостојан показатељ, јер је извршено не само на веома малом узорку (од 256 особа) већ и на сасвим нерепрезентативном узорку, макар када је реч о Србима. Наиме, по мапи која је приказана у извештају истраживања, види се да Срби из Херцеговине скоро уопште нису узимани као узорак, а управо се ова област налази у језгру концентрације I2 хаплогрупе. Ово тенденциозно истраживање очигледно је извршено са злом намером да се путем кривих премиса добије неистинит закључак, чији ће се резултати користити у пропагандне сврхе.

Друго, а узгред и најновије истраживање[3], које је такође имало национални, етнички, а не грађански карактер, привукло је недавно велику пажњу овдашње јавности. Подаци у овом студиозном истраживачком подухвату добијени су на основу шестогодишњег истраживања ДНК профила настрадалих (жртава) житеља Балкана, које је спровео Институт за судску медицину у Скопљу. Његови резултати, који су објављени и у најважнијим светским часописима који се баве форензиком и форензичком генетиком, такође демантују тезе потуричко-усташке пропаганде, указујући управо на велику узајамну блискост између србског, хрватског и „бошњачког“ генеофонда.

Што се тиче односа између србске и турске генетске слике, треба рећи да поменута антисрбска пропаганда настоји да значајно присуство хаплогрупе Е1б1б, или присуство хаплогупа Ј и К у Србији, прикаже као доказ наводног турског генетског утицаја. Међутим, осим што се овде

(као што смо већ скренули пажњу) потискује чињеница да је реч о подацима за целокупно становништво одређене територије а не за конкретну нацију, треба рећи и то да се ни једна од ових група не може означити као „турска“. Наиме, ни једна од њих у шареноликом турском расном бићу не прелази 12 посто. Уосталом, хаплогрупа Ј која је од поменуте три најприсутнија у Турској, вишеструко је учесталија у другим земљама (јужно од Турске) него на малоазијском полуострву.

Сој против несоја

Студиозна истраживања јужнословенских научника из других области, попут Цвијића, Дворниковића или Малеша, јасно указују да између Срба, Хрвата и „Бошњака“ нема битних разлика на физичко-биолошком, то јест антрополошком плану. А што се пак постојећих малих разлика на тим пољима тиче, треба рећи да је управо код Хрвата азијатски елемент највише заступљен, благодарећи делу хрватског корпуса из области кајкавског наречја, који није србског порекла. Управо је Владимир Дворниковић (иначе Хрват) у свом најпознатијем делу „Карактерологија Југословена“ писао о значајном аварском упливу код кајкавских Хрвата: **„Нешто лапоноидно, монголоидно... налазимо у хрватском Загорју, Међумурју... Ширину лица ниже очију као у Калмика... има око Загреба свака друга, трећа сељанка... монголоидног порекла могла би бити садистичка свирепост која, каткад, закувана и подјармљена у маси... проваљује из иначе мирног словеноидног кајкавско-хрватског сељака, нпр. линчовање из мржње или из сујеверја.“** [4]

Но ипак, у историјском континуитету геноцида према Србима, као највећи злочинци издвајали су се углавном они Хрвати који јесу србског порекла. Да ли то онда значи да је и србски народ склон геноцидности, услед заједничког блиског порекла са мноштвом Хрвата? Наравно да није, и о томе сведоче милиони писаних и неписаних страница србске витешке традиције. Наиме, битно је знати да и поред знатне узајамне крвне блискости између Срба, Хрвата и „Бошњака“, постоји значајна психолошка диференцијација, која је почела да се рађа још у периодима превирања и преверавања, а која битно утиче на каквоћу рода. Јер народ, или његов део, може да промени свој карактер услед специфичних и неприродних процеса и несрећних историјских околности. Може и упркос квалитетним природним претпоставкама, јер челичење народне душе много више оплемењује нацију од пуког чувања генетског материјала, као што је каљање квари. Уосталом, мало подручја у свету је имало такву дубину расне диференцијације, када под притиском окупатора отпочиње процес одвајања жита од кукоља. Наравно, нису сви под једнаким условима и под једнаким притиском променили веру или народно име, тако да не можемо у овом погледу генерализовати све исламизоване или похрваћене Србе. Ипак, верујемо у Божију промисао и у процес повратка србском корпусу свих оних у којима пламти дух наших старих који су били верни Завету. Све остале међу њима, који су услед вековне арабизације и кроатизације духовно и етички огуглали за повратак Завету, не можемо назвати другачије него кукољем.

Дакле, под „кукољем“ подразумевамо и „Бошњаке“ као потомке Срба који су, махом ради стицања или очувања привилегија, прихватили веру окупатора, као и савремене Хрвате, као мешавине разних елемената (пре свега покатоличених Срба, затим хрватизованих Јевреја, Мађара, Италијана, Немаца и Авара, уз миноран проценат остатака старих средњевековних Хрвата), склепане од стране Ватикана са циљем борбе против Православља. Ни једни ни други нити су имали нити имају икакву харизму националне идеје, или елементе националне самобитности. И хрватизовани Јеврејин Јосип Франк и Анте Старчевић, као ствараоци новохрватске народне идеје, морали су да се прихвате примитивне србомржње као јединог могућег везивног ткива хрватског „национа“. И потоњи поглавници Хрвата уједињавали су подаништво искључиво на темељу мржње према суседном народу, који је својом херојском борбом за слободу, својом верношћу заветима предака и својом чврстином, светлео као сушта супротност свим хибридним накотима.

Народ, или његов део, може да промени свој карактер услед специфичних и неприродних процеса и несрећних историјских околности. Може и упркос квалитетним природним претпоставкама, јер челичење народне душе много више оплемењује нацију од пуког чувања генетског материјала, као што је каљање квари. Уосталом, мало подручја у свету је имало такву дубину расне диференцијације, када под притиском окупатора отпочиње процес одвајања жита од кукоља. Наравно, нису сви под једнаким условима и под једнаким притиском променили веру или народно име, тако да не можемо у овом погледу генерализовати све исламизоване или похрваћене Србе. Ипак, верујемо у Божију промисао и у процес повратка србском корпусу свих оних у којима пламти дух наших старих који су били верни Завету. Све остале међу њима, који су услед вековне арабизације и кроатизације духовно и етички огуглали за повратак Завету, не можемо назвати другачије него кукољем.

[1] http://mbe.oxfordjournals.org/content/22/10/1964/F3.large.jpg
[2] http://vetinari.sitesled.com/bosnia.pdf
[3] http://dnaconsultants.com/_blog/DNA_Consultants_Blog/post/Balkan_DNA_Studies_Compare_Former_Yugoslav_Populations/
[4] Владимир Дворниковић, Карактерологија Југословена, Београд, 2000, стр. 251

СРБСКИ РАСНИ ИДЕАЛ ПО БРАНИМИРУ МАЛЕШУ

Динарски огранак аријевског стабла, иако најмлађи и најмањи бројем, достиже максималне душевне и телесне вредности. Ни туђи освајачи ни ропства, нису могли да умање демографску вредност Динараца, а физичку отпорност и виталну снагу, доказали су стотинама пута.

Међу расним подтиповима аријевске расе, издвајају се специфичне карактеристике као обележја односних типова. Па тако, по италијанском антропологу Ђузепеу Серђију, припадник медитеранског типа „често не уме да се бори мачем, али ствара азбуку слова, оснива и развија индустрију, трговину, бродарство, астрономију и науку уопште. Оно што је најбоље и најдрагоценије, дарује својим суседима. Коначно, кроз хуманизам и ренесансу, преко конквискадора и навигатора, осваја свет“.

Један други огранак аријевског стабла – нордијски, по германским историчарима и расолозима Чемберлену и Гинтеру, „продире од истока према западу, и са севера се спушта морем ка југу, организујући свет, стварајући државе и водећи народе ка новим циљевима“.

За разлику од поменута два концепта, који се међусобно искључују услед претензија и једног и другог на одређивање улоге носиоца цивилизацијског пламена кроз историју, динарски огранак аријевског соја налази се у потпуности изван таквих претензија. Ипак, он је на најдиректнији начин потврдио своје квалитете, остваривши све своје подвиге на поднебљу ванредно тешких услова, као месту свог настанка и вековног пребивања. Савремени Динарац, настао је процесом мешања старословенских протонордијаца са старим балканским Динарцима, и још старијим остацима медитеранског соја на овом поднебљу. Иако најмањи бројем, а ваљда и најмлађи у аријевској породици расних подтипова, он достиже максималне душевне и телесне вредности. Реч је о типу коме у већинској мери припада наш србски народ. Ни туђи освајачи ни ропства, нису могли да умање демографску вредност Динараца, а физичку отпорност и виталну снагу, доказали су стотинама пута, и као поражени и као победници, и гладни и жедни, од старих победа и голгота па до нових страдања.

Бранимир Малеш о Светом Сави

Као типичан историјски пример динарских психичких одлика, интелектуалних способности и јачине воље, служи нам Свети Сава – вели Бранимир Малеш, знаменити србски предратни антрополог. По њему, Немањин син, телесно попут већине Срба, припада динарском расном подтипу, а његове душевне особине, указују на расност оних за које је радио и којима је оставио своје дело и самог себе у народном предању. Јер Свети Сава је богоугодни испосник, утемељивач и први архиепископ Србске Цркве, ревнитељ за чистоту вере и организатор народне просвете. Он је и смерни, али умни помоћник свог брата – србског владара Стефана Првовенчаног. Он је витез у потпуном смислу речи. Сиротињу брани од насилника, чедност девојачку од напасника, помаже од реда свима којима је помоћ потребна. Бори се и молитвом и крстом.

У народном предању, Свети Сава није градио само манастире и није само народ учио молитви, већ га је учио да оре, да копа, да тка, лови рибу и шумске звери. Бринуо се за спас народне душе, али и за здравље његовог тела. И заиста, узвишена је та народна вера у васпитно деловање Немањиног сина, и свакако је плод познатих историјских Савиних заслуга за србски народ и државу.

Даље, Свети Сава је учио младе и старе обостраном поштовању, задругаре да слушају свог старешину, а старешину да управља задругом. Учио је богате и сиромашне, али је најчешће живео са простим народом. Одвраћао је непријатеље од похода на србску земљу и уразумљивао освајаче, али и победоносно храбрио србску војску када је одбрамбени рат неизбежан. Тражио је да се чистим срцем служи Богу, а не лицемерно ради света и злих језика.

Све то јасно истиче дубину његове душе и величину осећања. Као што је Сава Немањић по својим телесним особинама чист Динарац, он је то и по својим карактерним и душевним врлинама.

Овако је, кроз анализу лика и дела Светог Саве, наш знаменити антрополог Бранимир Малеш описао србски расни идеал, у својој изванредној анализи под називом „Расно порекло Светог Саве“, где лик светитеља са најстарије Савине фреске, из испоснице крај манастира Студенице, расно класификује као типичног плавог Динарца, а карактерно га означава као архетипног Србина, који као личност сједињује све квалитете, вековима чуване и развијане код Срба, управо захваљујући светосавском узору.

Несумњиво је да је Свети Сава своје подвиге чинио благодаћу Духа Светога, односно да је своје богомдане дарове умножавао благодарећи свом уподобљавању и служењу Господу. Међутим, потенцијал и првобитни дар, део је богомдарованих расних карактеристика, које од давнина прожимају Савин народ. Управо у томе се огледа смисао Малешевог указивања на светосавски узор са расног становишта, јер уколико као народ чувамо свој расни идентитет и клонимо се расног мешања, бићемо у већој мери и крвни потомци наших старих. Уколико имамо и свест о таквом крвном наслеђу, утолико је природно и логично да смо у већој мери везани за наше славне србске претке и да их више осећамо као своје. А у таквом случају, у већој мери смо везани и за њихове идеале, од којих је главни – вера у Христа. Дакле, што више кроз вене нас и наших кћери и синова буде струјала крв наших славних србских предака и што се више њихов лик буде оцртавао на лицима наших потомака, утолико ће и природно бити већа могућност и већа жеља да се обнови њихов дух и њихова вера, који су нам насушно потребни као непобедиво оружје у свим данашњим и сутрашњим биткама. ●

Идеал изворног четништва

као узор национал-револуционарног активизма

Дајући свој допринос осветљавању заборављених херојских подухвата из наше народне прошлости, нарочито оних који представљају непресушну инспирацију за савремени национални активизам, настојимо да посебну пажњу посветимо борбеним национал-ослободилачким акцијама које су уродиле плодом ослобођења и уједињења наших крајева. Једно такво прегнуће, свакако је и четнички покрет. Услед данашњих псеудочетничких компромитација, оличених пре свега у скупу на Равној Гори, који се претворио у обичан повод за позирање, лумповање и оргије, код знатног броја чак и здравомислећих људи, појам „четник“ има прилично негативну конотацију. Отуда потреба, али и дужност данашњих нараштаја србских националиста да осветле изворно четништво, као прави бисер и понос србске повести.

Наиме, четништво се као вид герилског ратовања јавља много раније него што се обично мисли. Дубоко утемељено хајдучким и ускочким искуством, четништво представља свакако један од најјачих и најраспрострањенијих облика гериле у Европи 19. века. Овом приликом, казаћемо нешто о коренима србског четништва и четничкој акцији из друге половине 19. века.

Герила

Герилско ратовање настаје у најранијим периодима ратовања, а самим тим и људске историје. Сама герила подразумева брзе, кратке и ефикасне нападе, лако наоружане борце спремне за брз покрет и диверзије и нападе на одређене тачке противничке војске. Дакле, оно што је пракса фронтовског ратовања, герила је супротност томе. Развојем људске историје и ратовања, развија се и герила. Сам термин је шпанског порекла и значи „мали рат“ (guerra – рат). Присуство гериле у разним формама је неоспорно кроз многе ратове у историји, од Картагине до Другог светског рата, па и до данашњих дана. Герилско ратовање код Срба има дугу традицију, стару неколико векова, чија је круна, свакако, *четништво* или *четовање* као вид организованог отпора србског народа окупатору.

Први помен имена „четник“

Реч „четник“ је пољског порекла и означава герилског ратника. Традиција четовања је преношена са колена на колено у србском народу, преузимајући елементе како хајдучије тако и ускочког начина ратовања. Именицу „четник“ је сковао дубровачки Србин, Матија Бан, за потребе бораца Грбаљског устанка. Грбаљски устанак је вођен 1848. године у залеђу Боке, и трајао је свега неколико месеци. Био је усмерен против аустријске круне и водио се типично герилски. Своје интересе у овом устанку су виделе и Кнежевина Србија и Његошева Црна Гора, па је тако Матија Бан превео са пољског постојеће књиге о герилском ратовању, а и самостално је, у складу са традицијом, нешто унео. Тако су настала „Правила о четничкој војни“ 1848. године. То је први србски уџбеник гериле, у коме се налазе бројне информације које ће, касније, свакако наћи своју примену. Тако се у књизи наводи да четник треба да је „трезвен, отресит и смео четник“, да четник треба да носи народно одело са капом и обележјем на њој, користи пушку, пиштољ, нож, те каква дисциплина треба да влада у чети. Утицај хајдуковања овде је очигледан, јер срећемо сличне кодексе понашања и облачења, као и начине нападања. Тако четништво, то јест четовање, постаје синоним за сваку герилску акцију усмерену на ослобађање србског живља, од Херцеговине па до Македоније. Убиство Смаил-аге Ченгића (1840), које је опевао Иван Мажуранић, многи историографи сматрају четничком акцијом, због начина на који је извршено (изненадни напад).

Доказ да четништво све више узима маха је и рад капетана Љубомира Ивановића „Четовање или четничко ратовање “ из 1868. године. Капетан Ивановић је проширио и продубио Банова „Правила о четничкој војни“, али, што је још важније, четништво се прихвата од стране званичне војске, и то много пре данашњих војних сила.

Четништво у ратовима 1876–1878

Као што смо већ напоменули, србска војска међу првима схвата предности герилских акција у одређеним моментима и околностима. Стога 1876, пред објављивање рата Турској, настају прва званична правила која ће се примењивати на четничке одреде, као неку врсту специјалних јединица. Спремајући се за рат, Србија је у неослобођене крајеве слала обучене герилце, како би касније напредовање војске било лакше. Овде наилазимо на сличност са ускоцима, који су имали сличне задатке и циљеве. Први четнички војвода (турцизам „харамбаша“ бива замењен словенском речју „војвода“ насталом од глагола „којевати“) био је нишки трговац Никола-Коле Рашић. Он је руководио четама између Ниша и Лесковца, а сам је образовао чету од око 300 људи. Његов задатак је био да пробије пут војсци и олакша даље продирање на југ. Војвода Коле је у Другом србско-турском рату први ушао у Лесковац и држао говор ослобођеном народу. Тодор Станковић-Нишлија је међу првима организовао чету која касније улази у састав Добричког одреда (под командом Милоша С. Милојевића). Тоша Станковић ће касније бити један од преговарача у нишкој тврђави о предаји турске војске. Танасије-Таско Узуновић је трећи истакнути четник, који успева да побегне из нишке тврђаве и приђе Колету Рашићу, чији је био нераздвојни пријатељ.

Кумановски устанак

У ишчекивању србске војске, почетком 1878, народ кумановског и пчињског краја, тежећи за ослобођењем, почео се одметати на планине Козјак и Ђерман. Међутим, Албанци су, чувши такође србске топове, почели да пљачкају србска села и тероришу србско становништво. Тако је група од 17 Арнаута упала у кућу Србина Арсе Стојковића из села Ослара. Арса је погинуо убијајући вођу банде, а цело село се убрзо узбунило, тако да ни један Арбанас није изашао из ње-

га. Истовремено, друга арнаутска банда је напала кућу бујановачког кмета Ташка. Четрдесет Арнаута је силовало Ташкове снаје и ћерке, док је он са синовима везан гледао срамоту. Када су се ослободили, Ташко и његови синови су узбунили Бујановац и образовали потеру. Код Челопека, Арнаути су пресренути и срамота је опрана крвљу свих 40 разбојника. То више није био обичан сукоб, постао је то прави устанак, буна.

На збору у Куманову, народ је за вође изабрао попа Димитрија из Старог Нагоричана и Вељана Цветковића из Стрновца. Истог дана, устаници-четници су се спојили са србском војском под командом генерала Белимарковића. Читава Пчиња је устала у нади да ће се спојити са Србијом, али услед потписивања примирја између Русије и Турске, србска војска је била принуђена да стане код Ристовца. Услед успостављања границе, турски бегови, хоџе и војници су почели да се враћају, заједно са аскерима који су успоставили турску власт. Муслимански прваци су се састали на кумановском гробљу и одлучили да убију све што је србско у целом граду. Срби су, дознавши ово, одлучили да организују отпор, на састанку у кући проте Димитрија. На састанку је написана молба кнезу Милану да се овај крај припоји Србији и да им се пошаље оружје за даљу борбу. Управо је тада скована парола „Уједињење или смрт“, која ће касније бити водиља многим четницима, али и постати име једне организације. Молба је пренета генералу Белимарковићу који је обећао две хиљаде пушака за устанике.

Преплашени, аскери нису ни смели да изађу из тврђаве. Али, од пошиљке оружја није било ништа, а како су Срби на збору у Куманову одбили понуђену амнестију, Порта је успела да преко великих сила спречи Србију да помогне устанак. Паралелно са Турцима, и Бугари су радили на сламању устанка. Бугари, добивши од Руса обећање да ће имати државу од Црног до Јадранског мора, слали су своје агенте како би обесхрабрили четнике, али и поколебали њихову националну свест. Рад им је био олакшан путем аутономне цркве, Егзархије, чији су свештеници и монаси говорили становништву „да они нису Срби него Бугари“, да ће „сви њихови крајеви ући у састав Велике Бугарске“, итд. Срби, непоколебани, шаљу молбе кнезу Милану. Молбе су слали Срби из Охрида, Гњилана, Скопља, па и сами четници са Ђермана.

Но, Турска ипак одлучује да угуши устанак у крви. Хафус-паша креће из Приштине ка Куманову, са пет табора низама и са топовима. Како су устаници били типични герилци, тј. четници, доста их је изгинуло на Челопеку, а преостали су пребегли у Србију. Турци су спровели незапамћену одмазду: мушкарце су набијали на коље, жене силовали, а села палили. Велики број Србкиња је продат као робље, тог кобног 20. маја 1878.

Иако је устанак пропао, организоване су праве чете за даљи отпор. Огласили су се својим јунаштвом нове четовође: Илија Черкез из Црвеног града, Спиро Црневић из околине Прилепа, Младен Стојковић са Козјака (звани Чакр-паша), као и легендарни Мицко Крстић из Латова код Пореча. Уз Вељана-капетана и Јаћима Челопечког, сви су, осим младог Мицка Крстића, страдали пре 1882, задајући у међувремену велике муке турским властима. Када је поп Димитрије умро у озлглашеној Канли-кули у Солуну, то је био потпуни крај првог четничког устанка.

Брсјачка буна

После великог краха Кумановског устанка, зулум турских власти је постао још јачи. Добровољци, четници, незадовољни успостављањем границе, решили су да сами преузму одговорност ослобађања јужних крајева. На дан Светог Саве 1881. устаници су се сабрали код топличког манастира Светог Николе и позвали народ да им се придружи. Као вође су се истакли Илија Делија и Анђел, који су успели чак и да створе краткотрајну Брсјачку државу. Прво је букнуо Демир Хисар, затим Пореч, Кичево и на крају Прилеп. Ту се уздигао Мицко Крстић, легендарни македонски војвода. Слободна територија направљена за јако кратко време, Брсјачка држава, добила је име по крају у коме је настала.

Бугарски егзархски владика је дознао да устаници желе да се повежу са Србијом и о томе обавестио руског конзула у Скопљу. Како је Русија тада подржавала бугарску политику на Балкану, дала је подршку Турској да угуши устанак. Ту је Брсјачки устанак био осуђен на пропаст. На Ускрс исте године битољски валија је кренуо одрешеним рукама да угуши буну. Анђел није прихватио предају и на Врбенској планини сакупио је своје четнике и организовао борбу. Изгинуло је доста четника, али и Турака. Турци су одсекли Анђелову главу и послали у Битољ. Илија Делија се предао, добивши бесу да ће сачувати живот. Пребачен је у Битољ, одакле је после недељу дана спроведен у Канли-кулу (исту ону где је умро поп Димитрије).

Прилепска чета четовође Ђорђа је трагично изгорела у кући коју су Турци запалили после дуге и крваве борбе. Сам, остављен на милост и немилост Турцима, на Бабуни, Стефан Петревић је, попут Илије Делије, одлучио да се преда. Званично је био помилован, али је после само неколико дана издахнуо. Овако се завршила друга четничка буна у Македонији, створивши слободну територију две деценије пре ВМРО-вског Илинданског устанка.

Четништво у Босанско-херцеговачком устанку

Поред убиства Смаил-аге Ченгића, и овај догађај се везује за четништво. Устанак је почео *Невесињском пушком* у источној Херцеговини (1875), а касније се проширио на целу Босну и Херцеговину. Тежња је и овде била уједињење са Србијом (Босне), а Херцеговине са Црном Гором. Вође устанка су називане војводама (као и четничке вође у Македонији), а устанак се завршио окупацијом Босне и Херцеговине од стране Аустро-Угарске. Споменућемо само неке од војвода: Богдан Зимоњић, Пеко Павловић, Голуб Бабић, Лука Вукаловић и др.

Четнички симболи

Четници су били одевени у народну ношњу краја у коме су пребивали. То је била пракса још из Грбаљске буне па је остала и пренела се на касније догађаје. Ово треба схватити као израз народног отпора, али и као олакшицу у прерушавању и лакоћи маневрисања. Четничка капа је првобитно била херцеговачка капа, затим шубара, па и црногорска капа. На њој се налазила кокарда, крст, а често се носила и без обележја. Од оружја, користиле су се пушке, револвери, ножеви, а касније и бомбе, па чак и отрови (у акцијама с почетка 20. века). Оригинално четничко гесло „Уједињење или смрт“ је настало у Кумановском устанку. Касније, почетком бугарског деловања, долази до размене тековина, па настаје парола „Слобода или смрт“. Касније је овим двома натписима додавано „С вером у Бога“, а дешавало се да се нађе и све заједно. После 1903. долази до нових слогана четничке борбе. Што се тиче лобање и две прекрштене бутне кости, њихово порекло је неизвесно, мада се најизвеснијим чини тумачење према коме је то чест символ смрти који се налази на иконама Христовог распећа. Хришћански дух четника је несумњив, јер су многи свештеници и монаси били подршка, а неретко и сами четовали.

Четништво у светским ратовима и међуратном периоду

У Балканским ратовима и Првом светском рату, четничке јединице у духу већ прослављене традиције четничког имена, као одреди србске војске, подносе велики терет борби, остварују значајне успехе али и сходно томе трпе велике губитке. Услед тога, у мирнодопском, међуратном периоду четничко име задобија још већи углед у народу. По окупацији у Другом светском рату, званична четничка организација, на челу са војводом Костом Пећанцем, ставља се на располагање Влади ђенерала Милана Недића, а популарним четничким именом почињу да називају себе и герилске јединице које нису прихватиле капитулацију војске Краљевине Југославије после кратког Априлског рата. Међу њима, пре свега мислимо на генерала Драгољуба-Дражу Михаиловића и његов равногорски покрет. Заправо, данас се, са становишта огромне и необразоване већине људи у Србији, под појмом „четници" подразумевају пре свега припадници равногорског покрета ђенерала Драже Михаиловића из Другог светског рата, премда је, као што видесмо, четничко име знатно старије. Сам дух изворног четништва свакако је красио и многе припаднике равногорског покрета, али је политичко крило истог, претежно било манипулативно оруђе у антисрбским рукама и није на адекватан начин умело да препозна прави народни интерес у датом тренутку.

Старо четништво као узор новог национал-револуционарног полета

Србско четништво у 19. веку, нарочито у другој половини, дало је доста јунака и значајан допринос ослобођењу србских крајева. Међутим, наша историографија није посветила довољно пажње овом славном периоду и великим јунацима који су са поносом умирали са србским именом на уснама. Верујемо да ће у будућности бити другачије и да ће данашњи србски националисти, у херојском духу старих четника, проналазити узор и снагу за деловање на добробит свог рода. ●

ДА ЛИ ЈЕ ХРИШЋАНСТВО ЈЕВРЕЈСКА ИЛИ АРИЈЕВСКА ВЕРА?

Хришћанство је још од свог настанка било клеветано са различитих страна и становишта, па ни овај век није изузетак. Познати су добро јеврејски ставови о антисемитском карактеру Хришћанства, али понегде се могу чути и сасвим обрнуте тезе по којима се Хришћанство представља као јеврејска вера, односно као туђински духовни утицај на европском тлу. Но, да ли је заиста тако? Поменута теза заснива се на две чињенице. Првом се указује да је и јеврејски Стари Завет део хришћанског Светог Писма, а другом да је Хришћанство настало у јеврејској средини у којој је првобитно и проповедано. Но, осмотримо ове тезе у огледалу православног Хришћанства. Сагледајмо, најпре, због чега је Стари Завет дат баш Јеврејима, односно због чега је по хришћанском схватању, Бог изабрао баш овај народ како би он први спознао истинитог Бога.

Христос и Јевреји

Како Свети владика Николај објашњава у „Новим беседама под гором", Месија о чијем доласку су пророковали старозаветни пророци, морао се појавити баш у јеврејском роду јер лекар увек лечи тамо где је најболесније, из чега происходи да је јеврејски народ био склон моралној кварежи више од других народа.

„Кад један јунак иде на своје непријатење, он прво иде на најупорнијега и најјачега а не на најслабијега. Јер кад победи најупорнијега непријатеља, слабији ће се брзо предати. Кад лекар обилази болницу, он прво хита најтежем болеснику а не најлакшем. Јер кад излечи најтежег болесника, лакше болеснике лако ће излечити. Тако и небесни Јунак дошавши на земљу да се бори, Он је устао прво против најупорнијег непријатеља; и дошавши на земљу да лечи, Он је прво пришао најтежем болеснику. Да је јеврејски народ био најупорнији и најодбојнији према Богу сведочи сва историја тога народа. Какве је све благодати Бог изливао на тај народ; какве је све сјајне пророке Бог слао томе народу – па све узалуд: тај народ је невероватно брзо заборављао све благодати Божје и тај народ је невероватно окрутно мучио и убијао пророке Божје. Но Јунаку небесном није приличило да прво иде на слабијег противника но на најупорнијег, нити је Лекару приличило да прво прилази лакшим болесницима но најтежим. Таква је била Његова божанска стратегија, која је се и до сада делимично показала савршена, а која ћа се извесно на крају крајева показати потпуно савршена и непогрешна." (*Нове беседе под гором*)

Управо Месија, као оваплоћени Богочовек Христос, јесте лекар који се и оваплотио од Духа Светога и Марије Дјеве не би ли излечио човечанство од греха, смрти, пребивања у бесмислу и тами богонепознања. Један од суштинских значаја Старог Завета управо и јесу поменута пророчанства која су имала улогу припреме јеврејског рода за долазак Месије. Међутим, Јевреји су желели другачијег Месију, који ће им донети ослобођење од Римљана и доминацију над другим народима. Месију који је само за њих, а не за све народе. Христова проповед о Царству Небеском, о јеванђељској љубави, о победи над грехом и смрћу, није могла да стане у тврда јеврејска срца. Стога су Јевреји и разапели Христа и потом прогањали и убијали свете Апостоле, као што су и раније убијали свете Пророке који су их укоравали због одступљења од Божијег закона. Ипак, један мали део Јевреја предвођен Апостолима, у Христу препознаје очекиваног Месију, но тај мали део бива жестоко прогањан од стране богоотпале јеврејске већине. Та већина свела је свој верски култ на обожавање не Бога него закона Мојсејева, притом не испуњавајући тај закон него само обожавајући га и погрешно га тумачећи. Од кварежи која је доминирала јеврејским народом, Бог је сачувао један његов део, а у њему и Пресвету Богородицу у чијој се утроби зачео Богочовек Христос – оваплоћен од Светоха Духа и поменуте Његове пречисте Матере. Како каже Свети србски владика, тело Марије Дјеве је „само једно, чисто и савршено тело женско, у које се могао привремено уселити без гађења и ужаса Син Божји". (*Нове беседе под гором*)

На темељу те јеврејске богоотпадије и непризнавања Христа за Месију, о коме су говорили старозаветни пророци, саздан је савремени јудаизам. Јевреји-талмудисти и даље чекају свог Месију који ће се зацарити као владар света. Долазак тог Месије биће круна јеврејске доминације у свету. Са хришћанског становишта, тај будући јеврејски месија није нико други до Антихрист, о чијем доласку пред крај времена говоре Нови Завет и Свети Оци Цркве. Дакле, онај који ће бити за Јевреје-талмудисте – Месија, за хришћане ће бити Антихрист. Стога се да закључити да су јудаизам и Хришћанство заправо две контрастне, односно две крајње супротстављене вере. Једно од главних обележја Талмуда јесте управо мржња према хришћанима и, сходно томе, ова богомрска књига препуна је хуле на Христа и Пресвету Богородицу.

И гледано кроз историју, јасно се види да је управо Хришћанство главни непријатељ јудаизма. Наиме, сваки историјски успон Јевреја, праћен је борбом против Цркве и поткопавањем хришћанског морала у дру-

штву. Тако је било још од првих прогона хришћана, ритуалних убистава и коришћења хришћанске крви у јеврејским обредима, па до Француске и Октобарске ревоуције у Русији (са ритуалним убијањем Свете православне царске породице), или савремене глобализације.

У свему томе Јевреји су се служили и репаганизацијом. Наиме, од јудео-масонске Француске револуције, на културној и философској сцени европског Запада, додатно се продубљује дистанца од хришћанских духовних и културних координата, у циљу окретања ка предхришћанским образцима, што је започело још са епохом хуманизма и ренесансе. Наиме, јеврејски центри моћи су градњом нових пантеона по престоницама хришћанске Еверопе, током последња два века, све учинили не би ли додатно „нашминкали“ римско-јелинско паганство и оцрнили хришћански средњи век, у циљу одвраћања европских народа од Христа.

Вратимо се на Стари Завет који је, како рекосмо, део хришћанског Светог Писма. Површно гледано, то може изгледати противречно, с обзиром на поприличне разлике између старозаветне и новозаветне етике. Међутим, Христос је још у Јеванђељу одговорио фарисејима да им је старозаветна етика дата „по тврдоћи срца њиховога“ (Мк 10,5), дакле ради снисхођења према њиховој природи. Јеврејима је дато онолико и на онакав начин, како су то могла да приме њихова отврдела срца. Што се тиче суровости старозаветних Јевреја која је Бог допустио према неким околним народима, њихов узрок је у дубокој огреховљености тих народа које је Бог путем Јевреја кажњавао.

Иначе, како и Димитрије Љотић запажа, управо су старозаветне књиге те које највише осуђују Јевреје. Оне сведоче о њиховим честим одступањима од Бога и о њиховим суровим убиствима старих пророка. Такође, Стари Завет недвосмислено најављује долазак Христа, истичући појединости, као на пример када старозаветни пророк у Псалмима каже: „Опколише ме пси многи, чета злиоковаца иде око мене, прободоше руке моје и ноге моје. Дијеле хаљине моје међу собом, и за доламу моју бацају ждријеб“ (Пс 22. 16,17,18).

Сигурно је да неће Антихристу, кога Јевреји чекају, делити хаљине и разапињати га, јер ће тај њихов месија (а за хришћане – Антихрист) бити светски владар.

Такође пророк каже: „Дух је Господњи на мени, зато ме помаза да јавим јеванђеље ништим, посла ме да исцелим скрушене срцем, да проповедам зароблјеним отпуштење и слепим прозрење, да огласим годину милости Господње и дан освете“ (Иса. 61, 1-2). Ово пророчанство прочитао је Христос у Назарету пред Јеврејима. И прочитавши седе и рече: „данас се изврши ово писмо“ (Лк. 4, 16-21).

Погледајмо и следеће пророчанство: „Раном његовом ми се исцијелисмо“ (Иса. 53,4). Антихристовим ранама (кога ће поклоници Талмуда примити као свога Месију) сигурно се нико неће исцелити, нити ће он уопште имати ране попут измученог и разапетог Христа.

Стари Завет, чији дух су фарисеји сасвим стукли и претрпали формалностима суботарским, за Хришћане је битан управо због пророчанстава о Христу и због оних заповести које су потврђене и у Новом Завету, као и због Псалтира и уопште оних етичких норми и поучних прича које су у складу са новозаветним духом. Битан је Стари Завет и као приказатељ ране историје света и човечанства и као својеврсан историјат речи Божје у људском роду од Адама па до доласка Христовог.

Речима: „Ваш је отац ђаво и сласти оца својега хоћете да чините“ (Јован 8,44), Христос сведочи о јеврејској богоотпадији. А на другом месту поручује и следеће: „Кажем вам да ће многи од истока и запада доћи и сјешће за трпезу с Авраамом и Исаком и Јаковом у царству небескоме. А синови царства биће изгнани у таму најкрајњу, ондје ће бити плач и шкргут зуба“. (Мт. 8.11,12). Дакле, уместо богоотпалих Јевреја, у завет са Богом ступају многи од истока и запада. Ту се говори о хришћанима. На припадништво Цркви Христовој, као Радионици људског спасења, позвани су сви народи на земљи, у складу са Христовом заповести апостолима: „Идите и крстите све народе“. Сваки човек саздан је по образу и подобију Божјем и сваки је призван да буде крштен. Услед тога, Хришћанство не припада само једном народу или само једној раси. Оно је универзално, општечовечанско и општенационално, али не и антинационално, с обзиром да уважава националне и расне богомдане особености. У складу са њима, у оквиру јединствене васељенске Цркве православне, постоје помесне, народне аутокефалне Цркве као конкретизације различитих националних обичајних израза вере.

Хришћанство и аријевство

„Да созерцавам испуњење речи Нојевих над потомством његовим (Постања 9.) и то: како се Јафетити (бела раса) уселише у шаторе Симове, то јест у Цркву, у духовни шатор Христов...“ (Охридски пролог)

Србски народ попут свих старих европских народа, део је аријевског односно белог (јафетовског) огранка човечанства, којем је, како запажа Свети владика Николај, судба доделила почасну улогу да буде главни носилац Хришћанства у свету. Очигледан узрок такве богоизабраности Аријеваца јесте неопходност вишег ступња цивилизацијске зрелости којим се својевремено требало каналисати и оформити хришћанско стваралаштво. Наиме, иако је сама срж вере Христове плод небеског откровења човечанству, јасно је какву су улогу у хришћанском стваралаштву имали извесни елементи староаријевског наслеђа. Поменимо најпре старохеленске друштвене науке попут философије, логике и реторике, уз чију су помоћ објашњене и образложене божанске истине хришћанске вере, односно њени догмати утврђени на Васељенским Саборима од стране Светих Отаца Цркве.

Поменимо, затим, културу и обичаје аријевских народа који су по својој христијанизацији постали основа општехришћанске културе, као и древне аријевске језике попут старогрчког, старословенског и латинског, који су својом изражајном моћи погодовали веродостојном преношењу јеванђељске науке и верном изражавању богословских појмова.

Такође и хришћанска монархистичка државност, као и са њом повезано устројење симфоније Цркве и државе, непојмиви су без Римског права, као једног од својих кључних елемената. Оно је већ само по себи било одраз једног мистичног и религиозног духа и сходно томе бивало веома погодним тлом за христијанизацију која је остварена чувеном кодификацијом *Corpus Iuris Civilis* Светога цара Јустинијана.

Све наведено упућује на чињеницу да је хришћанска цивилизација створена на европском тлу, у аријевској средини, чији печат носи, и да Хришћанство као вера која је у свом изражајном чиниоцу апсорбовала и највише цивилизацијске домете прехришћанске аријевске традиције, управо представља веру која је више него било који култ или мит везана за евроаријски идентитет.

О „слабости“ Хришћанства

Прећуткујући или неувиђајући чињеницу да је управо Хришћанство попут огња прочистило европско тло од тешких саблазни, попут сексуалних изопачености или обредног жртвовања људи, неопагански критичари Хришћанства често му пребацују слабићство, покушавајући да га сведу на „окретање другог образа“. Међутим, хришћане ова дужност обавезује искључиво у односу према личним непријатељима. Такви непријатељи побеђују се молитвом, постом и смирењем. Циљ попуштања и смирења пред личним непријатељем јесте сузбијање гневних нагона код себе и свога противника,

као и борба против гордости као основног греха из кога происходе сви остали. Наравно, лично смирење и попуштање никада не смеју бити маска за кукавичлук јер је једно од суштинских стремљења у Хришћанству управо борба против линије мањег отпора, односно огреховљене људске природе.

Но, другачије је када је у питању одбрана светиње или заједнице. Према непријатељима светиње или заједнице, хришћанин је дужан да употреби физичку силу и физички им се супротстави. Баш као у јеванђелском примеру када Христос силом изгони трговце из храма. У том контексту и Свети Филарет Московски поручује: „**Непријатеље своје љуби, непријатеље отачаства сатири, гнушај се непријатеља Божијих**“.

Христос поручује да нема веће љубави од полагања живота за ближњег свог. Такође, поручује својим следбеницима и да ће их многи прогонити Његовог имена ради, што се и збило. Као што је познато, хришћани су у потоњим вековима сурово прогањани, зверски мучени и убијани од стране незнабожаца и богоотпалих Јевреја, не би ли се одрекли своје вере, али су непоколебљивошћу, верношћу и трпљењем страшних мука, исказали надљудску храброст и чврстину.

Са тим у вези, познат је и неопагански став по коме је Хришћанство својом наводном разслабљеношћу пресудно утицало на пропаст Римске империје. Међутим, њена пропаст је последица свеопште декаденције њеног система, и ту имамо у виду само пропаст западног дела империје, пошто је њен источни део – Византија, не само преживео, већ и бивао у успону сразмерно све битнијој улози православног Хришћанства у њему. Управо Византија, а касније и моћна православна руска царевина, саме по себи понајбољи су демант бесмислене идеје по којој Хришћанство наводно разара државност.

Читава та лепеза бесмислених антихришћанских критика са неопаганског становишта, настала је на Западу у протестантско-католичкој средини, и утолико више је непримењива и јалова у огледалу традиције православног Истока. Шта више, многи богоотражитељски настројени мислиоци са Запада, неретко су мењали став о Хришћанству када су насупрот дубоко искомпромитованог западног хришћанства, упознали подвижничко источно хришћанско правоверје. О томе сведочи и Ничеово одобравање Достојевског, или пак Еволино одушевљење Кодреануом и његовим легионарима, које му је пробудило веру у могућност стварања нове војске ратника-подвижника, која ће једина бити кадра да одоли замкама Система, и сасече његове злокобне пипке мачевима Победе, чија су имена – **подвиг** и **борба**. ●

Свети Нектарије Егински

СЛИКА МОРАЛНОГ МУЖЕСТВА И ЈУНАШТВА

Мужество је неузнемиреност од страха пред смрћу, неустрашивост у невољама, срчаност пред опасностима и изабирање часне смрти радије него срамног избављења.

Чини ми се мужественијим онај који је надвладао страсне жеље него онај који је надвладао непријатеље, јер теже је себе самога победити.

Мужествен је не само онај који одолева непријатељима, него и онај који одолева насладама, јер често и они који побеђују непријатеље робују сопственим похотама.

Мужество је непометеност душе страхом, смелост ратника, познавање ратне вештине, уздржаност душе пред страхотама и ужасима, целисходна смелост у расуђивању, срчаност у очекивању смрти, присебност у опасностима, уравнотежена храброст пред опасношћу, постојана снага за врлину, мир душе пред невољама и свим што се здравом разуму чини дрзновеним, чување тајних знања у страхотама, ратничко искуство, стамено стајање у закону.

Слика моралног мужества

Морално мужество је врлина која се пројављује као морална снага својствена ономе ко се уздигао изнад свих животних неприлика и несрећа, способном да истрајно и непоколебљиво одолева недаћама што су га снашле и човеку чврстога уздања у морал и веру. Таквом човеку закон Божији је правило наума његових и мера којом одмерава своје поступке. Невоље које га сналазе ниуколико не потресају његов смели дух. Нема ни материјалног, ни моралног искушења које може раслабити постојаност његових начела и поуздања. Никаква претња није кадра да га смути да прими мишљење које је у сукобу са моралним темељима закона. Никакво зло не успева да победи моралну снагу душе мужества. Оно му указује пут ка попришту врлина, оно га води мучеништву за истину, оно га приводи савршенству, оно одева порфиром своје пријатеље, оно их чини угледним, оно уводи у Царство Небеско.

Мужествени је човек благородан, истинољубив, искрен, храбар, великодушан, благ, састрадалан и трпељив, срчан, постојан, велеуман, самопрегоран, слободан, достојанствен и отмен. Ништа ниско не може да ступи у срце његово. Он се клони лукавих и прима добре, а и једнима и другима добро чини. Не зна за освету, за узвраћање злом и злопамтивост. Увек на уму има добро и дела за закон Божији.

Мужествен се опомиње увек речи Господњих: ***Не бојте се оних који убијају тело, а душу не могу убити.*** Климент, описујући својство мужества, каже: „Мужество је не само опстојавати у невољама, него и владати поривом за насладом и страсном жељом, тугом и гневом и уопште опирати се свему што силом или обманом заводи душу нашу, јер стајати ваља не само у несрећи и беди, него и пред опасностима.“

Мужествен увек благосиља Бога свега ради и влада се тако да једино Богу угоди. Блажен је човек који је стекао мужество, јер сигурно ступа путем спасења.

О моралном немужеству

Морално немужество је недостатак моралне снаге која се пројављује као поводљивост, попустљивост, покорност, као пораз, као ропство. Немужество је највећа морална слабост, а из ње се рађају сви греси.

Ко је лишен моралне снаге не може да се одупре спољним и унутрашњим искушењима која се зачињу у срцу његовом; не може да

истраје у врлини и одбије грех и, мада признаје лепоту и благодат врлине и гнусобу и злосмрадност греха, не може да му се одупре и да истраје чврсто у чежњи за добром. И слабашан притисак крши његову снагу и незнатно искушење његову одважност. И случајна невоља овлада му душом и сломи га. Претрпи пораз у борби и спусти оружје и пре него што окршај почне. Морално немужествен, понаша се кукавички и у рату са непријатељима своје отаџбине, јер је плашљив и животољубив. Увек узмиче како би спасао свој живот и избегао да се нађе у каквој опасности. Боји се да не изгуби нешто од свога имања и да не остане без удобности. Дрхти од страха за своје здравље и често га страх од погибије чини бегунцем када дође до борбе. Ко је лишен моралне снаге жртвује заједничко ради личног, држећи важнијим сопствену корист од опште, издаје своју земљу и жртвује светиње како не би њега само снашла каква невоља. Без моралне снаге он, побеђен злобом и грехом, постаје човек најгори, погубан и опасан за све. Од онога ко не зна за морално мужество, као од кукавице, плашљивца и подмуклог, сви треба да се одвраћају.

О смелости и неразумној храбрости

Смелост је промишљени покрет душе ка оном за шта треба решености, а неразумна храброст непромишљени покрет душе према ономе што превазилази снагу. Смео је човек свестан величине опасности и смишљено се решава на делање, док неразумно храбар, не увиђајући величину опасности, поступа непромишљено. Смео се не плаши када се упушта у борбу, не одступа, не окреће се у бег, него остаје да се мужествено бори и надмеће до победе. Он ће и пасти у борби за отачаство, за свето и свештено, за праведно, за истину, али никада неће одступити и дати се у бег. А неразумно храбар, како уђе у окршај и погледа смрти у очи, избезуми се од страха, одступа и умиче као бегунац, бојећи се за свој спас. Смео је мужествен, храбар, великодушан и расудан, а неразумно храбар немужествен, кукавица, малодушан и нерасудан.

О кукавичлуку

Кукавичлук је страст слабе душе коју је обузео страх. Кукавичлук је малодушност, нерешеност, недостатак ратничке храбрости, непостојаност душе сметене ужасом и стрепњом. То је малодушност у очекивању опасности, неумешност за борбу, неприсебност у опасностима, одсуство одважности, неприправност духа, недостатак моралне снаге, слабост духа, поводљивост према злу. Кукавичлук поробљава човека, чини га издајником отачаства, заводи га у беславље и бешчашће, клони га да презире законе отаџбине и покреће га на непоштовање божанског, свештеног и светог. Кукавица је немужествен, подао, недостојан, низак, јадан, ропска и ситна душа, себичњак и самољубац.

Своје спасење и избављење од опасности он ставља изнад свега, те и изнад саме славе и слободе свога отачаства. Кукавица је покора за своју отаџбину.

О јунаштву, вратоломству и нерешености

Јунаштво је смели покрет душе на делање врлине, доброг и честитог, праведног и доличног. Неразумна храброст је дрскост, наглост и непромишљен покрет душе у нерасудном пориву.

Јунаштво је врлина, а неразумна храброст грех. Храбар је муж пун врлине, разуман, умерен, истинољубив, праведан, делатељ доброг, честитог и достојног, а неразумно храбар је човек дрзак и лукав, срља, непромишљен је, нагао, лажељубив, неправедан и делатељ зла.

Нерешеност је, опет, кукавичлук, малодушност и недостатак одлучности. Нерешен се не подузима ничега, одлаже испуњење одлука, оклева, реши се па премишља, крене па опет стане, ступи па устукне, спор је, сметен, обећа, па повуче реч. Неодлучан човек не напредује, јер чини само оно за шта је сигуран да не крије опасност.

О незлобивости

Незлобивост је чистота срца и правилно настројење разума. Незлобивост изражава доброту душе која је примила сваку врлину. Незлобивост је противна лукавству. Василије Велики незлобивост назива избављењем од греха које се постиже разумом и каже да назив незлобивог добијамо дуготрајном молитвом и испитивањем добра и када је као какав корен зла ишчупамо у потпуности. Незлобивост је доброта душе која се никада лукавством не мења, него увек остаје непромењена и дејствује зарад добра. Златоуст каже: „Добра је незлобивост, господско угледање и божанско уподобљење, јер незлобив и свет је Господ." Та незлобивост је чувар душе, очишћење разума, умирење ћуди, мир помисли, благост лица, кротост очију, учитељ пријатељства, мајка љубави, сажитељ вере, усавршење праведности и истински корен сваке врлине и темељ свакога добра. Она не зна за мржњу, непозната јој је суровост гнева, не зна за дејство злобе, него је као царица свим врлинама ***дориносима***.

Лик незлобивог

Незлобив је нелукав, не зна за злобу, непосредан је, частан и праведан. Незлобивима свети Дионисије Ареопагит назива оне који не подозревају зло, нити се претварају, него не само да не чине добро на зло другима, него, напротив, боговидно и зле чине добрим а простиру и на њих своју многу благост и благо их позивају да и они исто чине.

Незлобив не злочини. Стао је пред лице Божије не само у спољашњој честитости и прерушен у доброту, него светога срца. Незлобивог благосиља Господ, а место је његово у лику праведних. Љубљен од Господа биће веран и Бог ће се прославити у њему у све дане. ●

Благословен Господ Бог мој, Који научава руке моје за борбу, прсте моје за рат. Милост моја и прибежиште моје, заступник мој и избавитељ мој, заштитник мој, и поуздах се у Њега. **(Пс. 143)**

Свети владика Николај о вожду Карађорђу

СРБСКИ ВОЖД КАО УЗОР ПРАВОСЛАВНОГ ВИТЕШТВА

Карађорђе је био до крајности скроман, зато што је у души и пред очима имао само једну идеју, један циљ: ослобођење народа и земље од Турака. На све остало он се није обзирао. У томе је била његова снага, на томе је почивао његов ауторитет и његова узвишеност над његовим војводама. Многе његове војводераслабила је множина циљева. Јер мада су и они имали за циљ да се Срби ослободе, они су исто време циљали и на богатство и власт и част и уживање и беговски сјај. Међутим, сви ови споредни и лични циљеви њихови ишли су на штету главног циља, Карађорђевог националног циља.

Карађорђева побожност

„Карађорђе је био добар и веран син Србске православне цркве", пише наш историчар др Страњаковић. Још на почетку Устанка, руски цар Александар I послао му је сабљу са натписом: „браниоцу православне вере и отечества". Кад год би устао изјутра, Карађорђе се Богу молио. Увек је говорио „ако Бог да" и „Боже помози". Постио је све посте, и мале и велике, и у његовој кући пост је строго одржаван. Чак и о његовој слави, св. Клименту, који спада уз божићни пост, 25. новембра по старом календару. Били гости или небили, морало се постити. У шанчевима пред борбу, по Вождовој заповести, свештеници су вршили молитве, а после борбе – благодарење Богу.

Једном свом војводи писао је Карађорђе „да свештеници свуда чине молитве и бденија на умоленије Бога да нас укрепи против душмана, да би их с Божијом помоћи победили и сатрли".

Када је 1812. године Наполеон ударио на Русију, Карађорђе је наредио митрополиту (Грку Леонтију) да се по свима црквама чине молепствија за победу „над непријатељем рода Славјанскога", а уз то још и молитва Богу „да престане киша која је у то доба падала". У време Устанка народ је говорио да се бори „за крст часни и слободу златну". И сам Карађорђе употребљавао је те речи. У једном писму црногорском владици Петру I Светом, каже он, како је србски народ устао у борбу за „своју слободу, своје светиње и манастире". На другом месту он вели, „боље је у својој вери умрети него веру своју погазити, зашто се у светом Евангелију говори: ако праву веру имаш то и спасен будеш – дакле, боље је у својој вери умрети него пред Богом и пред народом осужден бити, а Свемогући Бог хоће нам помоћи". Своју прокламацију народу 1813. године завршава овом молитвом Богу: „Боже помилуј и охрабри народ србски и сердца синова србских. Амин. Боже свемогући разори и победи силу турску, која је наумила разорити благочествије твоје. Амин."

У једној другој прокламацији Карађорђе прети смртном казном „ко не буде хтео онди гди је нађен бијући се умрети за своју веру и закон, за свој род и отечество, за своју славу и царство небеско, што ће га народи и његови потомци славити и благосиљати и свеће му палити".

Свештеницима и калуђерима Карађорђе је одавао велико поштовање. Много је волео проту Атанасија из Орашца, проту Матеју, попа Луку Лазаревића, попа Смиљанића, проту Милутина из Гуче и остале, код којих је наилазио на разумевање и подршку. Али ко би се од свештеника огрешио, кажњавао их је исто као и световњаке. Тако, чувши да митрополит Леонтије, Грк, нешто плете против њега са Турцима и неким војводама, он га уведе у једну кућу и ту га добро истуче.

Помагао је да се оправе цркве порушене од Турака. Пролазећи кроз село Коњевић код Чачка, упита сељаке где им је црква, и они му покажу једну колибу. Карађорђе одмах извади 12 дуката и даде им да праве нову цркву. У свом месту Тополи, у близини своје куле, сазидао је дивну цркву, која и до данас служи.

Карађорђева речитост

Ћутљиви Карађорђе могао је бити и веома речит. Док је он успешно ратовао у Санџаку 1809. године, Турци заузму Делиград и нагло пођу на север дуж Мораве. Многе војводе србске, по наговору злокобног Родофиникина, и заједно са овим, пребегну у Аустрију. Карађорђе хитно крене ка Београду. Рекне војводи Сими Марковићу како иде да убије „онога пса – Родофиникина". Кад је на обали Саве видео огромну масу народа спремног да пређе у Аустрију, он се није могао уздржати да не заплаче. Онда је почео саветовати народу, да не бежи из своје отаџбине, окривљујући за сву несрећу Родофиникина. По том са једне узвишице одржао је народу овај снажни говор:

„Родољуби, у оваквој несрећи треба се више него икад охрабрити и показати свету, да сте достојни потомци ваших предака. Отаџбина је ваша у опасности и она данас тражи вашу брзу помоћ. Дочепајте оружје и полетите пред непријатеља, да га победите или умрете. Узрок нашега рата је оправдан, и Бог ће благословити наше оружје. У свим борбама па и у највећој опасности, ја ћу бити пред вама." Силан је утисак оставио овај говор на народ. Хиљаде њих придружили су се Карађорђу. И Вожд је успео да за кратко време стукне Турке ка Нишу, за границу ослобођене Србије...

Карађорђева скромност

Пише апостол Павле на једном месту: „Држим све да су трице само да Христа добијем" (Филип. 3, 8). Велики људи су прожети или „занети", једном јединим великом идејом. Изван те идеје за њих је све споредно, ништавно, трице. Карађорђе је био такав – велики човек. Њега је прожимала и заносила само једна велика идеја – ослобођење србског народа. Том идејом он је живео и дисао; о њеном остварењу је мислио дан и ноћ, на њој је радио до последњег даха и издаха. Све остало било је за њега незнатно и споредно. Руском посланику Пауличију јасно је он изрекао своју идеологију. „Упамтите добро", рекао је Вожд, „да ја ништа друго не желим него да видим своју отаџбину потпуно и за увек ослобођену од турског јарма; тада ћу се одрећи свега и поново вратити своме плугу". Живео је скромно. Просто сељачки. Хранио се сељачки, одевао се сељачки. Пуних седам година Устанка, од 1804. до 1811. године није примао никакву плату из државне касе. Немачки историчар Ранке пише да Карађорђе није марио „за блесак и величанственост; кад је стајао на највишој висини и онда је носио старе своје чакшире, изношени гуњац и познату црну шубару".

Познат је овај случај: После битке на Дрини 1810. године, дођу неке турске старешине из Босне да моле Србе, да им ови предају заробљене Турке, као и мртва тела убијених Турака. Дошли су у војни стан где је био и Карађорђе са осталим војводама. Војводе србске

били су одевени у богато беговско одело, са златом и сребром, а Карађорђе у гуњу и белој кошуљи, тозлуцима и опанцима, Турци се здраве са окићеним војводама а на Карађорђа нису се ни обазирали. Упитају Турци: – А где је бег Црни Ђорђе? На то ће Карађорђе одговорити: „Ја сам Црни Ђорђе, неком црн неком бео“. Турци му нису поверовали мислећи да је тај прости сељак послужитељ код србских војвода и да се он шали са њима. Зато кад су се опраштали с војводама, рекли су овима, да у име њихово поздраве бег Ђорђа!

Карађорђе је био до крајности скроман, зато што је у души и пред очима имао само једну идеју, један циљ: ослобођење народа и земље од Турака. На све остало он се није обзирао. У томе је била његова снага, на томе је почивао његов ауторитет и његова узвишеност над његовим војводама. Многе његове војводе раслабила је множина циљева. Јер мада су и они имали за циљ да се Срби ослободе, они су исто време циљали и на богатство и власт и част и уживање и беговски сјај. Међутим, сви ови споредни и лични циљеви њихови ишли су на штету главног циља, Карађорђевог националног циља. Кад су војводе као Младен Миловановић и Милоје Петровић постале „газда Младен“ и „газда Милоје“, катастрофа је морала доћи. И дошла је 1813. године. Истоветни узроци који су произвели и друге две катастрофе у србској историји: косовску и југословенску.

Карађорђев ратни морал

Карађорђе је био строг али правичан. Кад је његов рођени брат погазио закон и поштење, он га је дао обесити.

У Сјеници 1809. године изведу пред Карађорђа педесет и седам турских жена и девојака. „Он им даде да се пресвуку у чисте хаљине и на частан начин отпусти их и преда Турцима“.

У селу Венчанима тешко се огреши неки Томаш туфегџија. Чувши да Карађорђе хоће да га зато ухвати и казни, он побегне, а сељаци доведу пред Вожда сина Томашева. Но Карађорђе не хтедне сину ништа учинити говорећи му: „Син за дела оца не одговара“.

Не убијати разоружаног непријатеља, нахранити и оденути робље, не светити се деци за грехе родитеља, не присиљавати на промену вере, оставити слободу неборцима, не дирати част и образ женскиња – то је ратни морал правих људи и великих хришћанских војсковођа. Таквим моралом у вишем степену руководио је у ратовима Православни Витез, бесмртни Карађорђе Петровић. Његовом примеру оваквог ратног морала следовале су србске војске у многобојним ратовима за минулих сто и педесет година. ●

Свети владика Николај, „Православни витез: неколико одлика Вожда Карађорђа“, у *Вожд србски Карађорђе*, манастир Рукумија, 2007, стр. 13–23

НЕЈУНАЧКОМ ВРЕМЕНУ У ПРКОС

СКРОМНИ ПРИНОС ЉУБАВИ И ПОШТОВАЊА ХРИСТОВОМ СТРАТИЛАТУ ЕВГЕНИЈУ ОД СРБСКИХ БОРАЦА ЗА СЛОБОДУ

Најтрагичнија појава свакодневнице, кроз призму богочежњиве и истинољубиве душе једног хришћанског националисте, јесте да се у овом нашем предапокалиптичком добу на делу остварује испуњење Господњег пророчанства о „охлађењу љубави многих“. А ми, иако војници Христови, као да смо већ навикли на свеопшту равнодушност, сурову егоцентричност и одсуство икакве емпатије међу потомцима Адамовим. Нестало је љубави и саосећања. Исто тако идеализма, те јунаштва и мужества који из њега происходе. Оно мало хероја Духа и Идеје, осуђено је унапред на смрт, казамате, или у најмању руку на презир и мржњу еманциповане етичке наказе без идеала, која се радосно одазива на име „грађанин“. Данас је, чини се, привидно осигуран тријумф греха над врлином, лажи над истином, изопаченог људског ђубрета без идентитета над човеком идеалистом, окренутом вечним вредностима **Вере**, **Нације** и **Традиције**. У таквом кукавичком времену и окружењу, сведочење Истине нужно подразумева мучеништво. Сведок Истине је борац и духовни победник. Међутим, како се у

борби задају, али и примају ударци, стога се мора и страдати, мучити, па чак и умрети за Истину, за Идеју. Да се овде присетимо речи једног од наших Учитеља, бесмртног Корнелија Кодреануа: „**Ми смо свесни да ћемо мир наћи само кроз борбу, кроз жртвовање, или у гробу**". Сваки истински војник Нације већ је дубоко у себи прихватио ову мисао као темељ и максиму наше борбе.

Историјски, као уосталом и онтолошки, хришћанско мучеништво је изузетна и најкарактеристичнија појава религије оваплоћеног Сина Божијег. У једном свом писму Свети Марко Ефески је написао: „Кад не би било гоњења, ни Мученици не би просијали, ни Исповедници не би добили венце и победе од Христа, и не би својим подвизима учврстили и обрадовали Цркву Православну". Од када Господ створи векове, не беше времена да није било сведока Истине – пријатеља Божијих, мученика и светитеља. Они су род наш, од истих прародитеља, кост од кости, крв од исте крви. Ни по чему се они не разликују од нас, изузев своје чврсте воље да „сами себе и ближњег свог Христу Бог предају", полажући све своје, сва егзистенцијална и есхатолошка стремљења на чврст темељ крајеугаоног Камена – на Христа Бога.

Ни данас, упркос нејуначком времену, није нестало хероја и мученика!

Безбројна војска руских јунака, који су своје животе положили за Веру и Отачаство, допуњена је у наше дане за време Чеченског рата. Руски војници су били принуђени да се сретну са невиђеним у историји Русије зверством и терором, усмереним против руског народа, због чега је од сваких четрдесет људи који су раније живели у Чеченији, у животу остао само један. За то време јеврејска, прозападна и русофобска средства јавног информисања и такозвани „правобраниоци мањинских народности" трудили су се да изопаче руску новију историју, блатећи Русе и правдајући злочине исламских терориста. Ситуација идентична оној у србским земљама. Нека би дао Бог да заувек замукну ова лажљива уста! Истини у славу и бесмртним сведоцима Истине, херојима и мученицима у вечни спомен, проговорићемо коју реч о руском војнику Евгенију Родионову, који је пао за Христа и Русију у страшном Чеченском рату, примивши мученички венац.

Евгеније (Жења) Александрович Родионов је рођен рано ујутро, по свему обичног 23. маја 1977. године. Најраније детињство је провео у шумовитом селу Чиста вода. По сведочењу Љубов Васиљевне, Жењине мајке, растао је као снажно и врло тихо дете. Још пре него што је проходао, родитељи су га крстили. Већ као дете пројавио је сву чврстину свог карактера. Стицајем животних околности, Жења и његова мајка су остали сами и преселили се у Подмосковље, у насеље Курилово. Већ са седам година, Жења је ујутро сам устајао, умивао се, облачио и доручковао, све се то одвијало без мајке, која је морала да ради и три посла како би обезбедила свом дечаку нормалан живот. У његовом писменом задатку из првог разреда читамо: „*Ујутро сам устајем. Облачим се. Обувам се. Умивам се и идем у школу. Понекад доручкујем, а понекад не и кријем доручак да се мама не секира. На ручак долазим кући. Спремам нешто да поједем. Мама долази на ручак и ручамо заједно. Идем у целодневну наставу. Мама иде на посао. После целодневног боравка пишем домаћи. Односим своје и мамине књиге у библиотеку. Пазим на рибице. Јако желим пса, али мама каже да немамо где да га држимо. Имамо само једну собу. Много желим бицикл. Мама каже да немамо где да га ставимо. Увече увек перем рубље.*" Одрастао је као самосталан и одговоран момак. У школи је добро учио, а када је имао 11-12 година, са летњег распуста се вратио са крстићем око врата. Када га је зачуђена мајка упитала откуд му, Жења је озарено одговорио да је пре школе ишао са баком на свету Литургију, да се исповеди и причести, и да је тамо добио крстић. Од тада никада није скидао свој православни Крст, који је био закачен на груби конопац. По сведочанству мајке, ни када се купао у реци или парном купатилу, на тренинзима или код куће, никада га није скинуо. На свим школским фотографијама, једино је он имао Крст око врата и то на дебелом канапу који није хтео никако да мења. Волео је своје другове, радовао се спорту, тренинзима и музици.

Живели су јако скромно, пуних 13 година у соби од 9 квадрата. Животне тегобе и скроман живот изградили су Евгенија у правог руског човека, а његова мајка сведочи да је необично брзо сазрелио и да га се скоро и не сећа као детета, већ само као човека – од најранијег детињства. Жења је лако савладавао школско градиво, познавао је неколико мешовитих струка везаних за израду намештаја, а мало пре одласка у Војску положио је вожњу за две категорије. У свему је био савестан, марљив и одговоран, много је волео да кува и храни људе. Радовао се када може да усрећи ближњег. Након завршених девет разреда одмах је почео да ради у фабрици намештаја. Прилике су биле такве, и хтео је да помогне мајци. Стање се поправило тек када су 1994. добили двособан стан.

25. јуна 1995. године Жења је отишао у Војску. Око тога се уопште није двоумио. Одређен је да служи у пограничним јединицама, чиме се поносио. У сваком писму или телефонском разговору, истицао је да је граничар. Заклетву је положио 10. јула. Четворица момака из насеља Курилово, уз Жењу су истог дана отишли у Војску, три месеца ишли на обуку у Озјорск у Калињинградској области и заједно се заклели на верност својој Русији. У септембру је добио прекоманду у Лесно, где су војници имали специјалну обуку након које су слати на ратиште, у Таџикистан, Дагестан, Ингушетију. Наводно никога од младе војске нису слали конкретно у Чеченију, али се на свим овим местима одвијао рат. Жења је по војној специјалности био бомбаш. Док је имао обуку на полигону, мајка му је дошла у посету. Поносно и чврсто, он јој је саопштио да је потписао изјаву о спремности за одлазак на бојно поље. Након обуке, добио је осам дана одмора које је провео са њом, причајући о свему што су заједно прошли, али и о одласку на ратиште који му је предстојао.

13. јануара 1996. Жења је одлетео у прекоманду, под команду Назранског пограничног одреда. Спадао је у граничне јединице специјалне намене, моторно-маневарску групу, специјалност – бомбаш. Све обавезе и задатке је извршавао савесно и посвећено, био је сјајан војник. Тачно месец дана је служио на караули, и кобног 13. Фебруара пао је у заробљеништво. Он и другови заробљени су код насеља Галашке, на чеченско-ингушетијској граници. Са Жењом су били и ови херојски синови Русије, чија имена одјекују у вечности: Саша Железнов, Андреј Трусов и Игор Јаковљев… Стао је комби хитне помоћи, момци су изашли да провере шта се налази у њему. Како се испоставило, превожено је оружје. Из комбија је искочило десетак прекаљених бандита, наоружаних до зуба. С једне стране наоружани ратни ветерани, а са друге голобради младићи са пола године војног рока иза себе. Борба је била неравноправна, бандити су савладали руске младиће и угурали их у кола. Заробљени су због немара официра који нису адекватно обезбедили макар и релативну сигурност војника. Контролно-регистрациони пункт, на коме су Жења и другови заробљени, налазио се на две стотине метара од иначе слабо обезбеђене карауле. На путу се налазила кућица без струје, без веза и икакве ватрене подршке. Тек након заробљавања ових младих војника, надлежни су померили кућицу даље од пута, ископали ров око ње, на врх кућице поставили митраљез, а испред блиндирани транспортер за подршку ватреним оружјем.

У Курилово је стигао телеграм у коме се Љубов Васиљевна Родионова обавештава да је њен син напустио јединицу! Не желећи да поверује у тако нешто, ова мајка-мученица се моментално спремила и упутила на место Жењине службе. Онда се све разјаснило: Евгеније нипошто није дезертер, није издао војничку заклетву, већ се налази у заробљеништву и живот му сваког часа виси о концу! Ни две недеље након заробљавања снег није до краја прекрио крваву мрљу на путу, видели су се трагови борбе. Сазнала је још једну страшну вест – нико неће спасти њеног сина, нико га неће извући из заробљеништва, осим ње саме. Мајка је ступила на свој крсни пут… Десет месеци је лутала, преваљујући непрегледне километре, ризикујући свој живот. Ударана је кундацима, слали су је на минска поља, где се наводно налази гроб њеног сина, пуцали су јој иза леђа. И данас се сећа лица и прича неколико десетина војника ослобођених из заробљеништва, са којима је разговарала. Испоставило се да је све време њен јединац био заробљен у месту Бамут. Три и по месеца је Евгеније провео у заробљеништву. Поделила је око 70 његових фотографија – само преко посредника Чечена могла је да уђе сину у траг. Тада није знала да се налазила близу њега – на само седам километара.

Сепаратисти су претили да ће, уколико почне напад на Бамут, заробљеници бити побијени. Тако су и урадили. Момци су издати. Командири су чак одбили да траже могућност за ослобођење војника. Искуства су показала да је чеченско заробљеништво најстрашније и најсвирепије. Љубов Васиљевна Родионовна сведочи: „Три и по месеца заробљеништва, понижења, мука, батина, које су мој син и његови другови могли да прекину сваког дана. За то је било потребно да се предају, да пристану на њихове услове. Момци су имали избор – само пружи руку и викни: *Алаху акбар!*, узми оружје у руке и пуцај у своје – оне с којима си до јуче заједно ишао у извиђање, јео војнички пасуљ. Остаћеш жив и неће те дирати, напротив, зваће те *братом*, хранити – ето, то је све, ништа више не треба да се ради…“

Бандити су посебно наваљивали на Евгенија, приметивши на њему православни крстић. Сваки дан су му говорили: *Можеш да живиш. Треба да скинеш крстић, да примиш нашу веру, да постанеш наш брат, и то је све. И сви ови кошмари ће одмах нестати.* Са непуних 19 година, у страшном непријатељском окружењу исламског накота, овај руски младић доноси избор који ће га уврстити у непобедиву војску Христових светих Стратилата… Због одбијања да скине Крст, био је изложен погубљењу у мукама. Исламске звери су му одсекле главу. Његова мученичка смрт је доказала да је Православље у руском човеку и данас живо, да руска земља, као и раније, рађа мученике за Христа, и да је самим тим – непобедива.

Жења је убијен у Бамуту 23. маја, на свој деветнаести рођендан. Његова мајка је то сазнала тек у септембру. У селу Гељдиген, где су се одржавале коњске трке, окупљало се много Чечена са свих страна, па се Љубов Васиљевна надала да ће сазнати нешто о свом сину. У гомили ју је пронашао старији Чечен и пружио јој пресавијен листић са Жењином фотографијом. Саопштио је да је Жења погинуо и да треба да га тражи у Бамуту. Осам пута је тог дана морала да чује потврду ове страшне вести, која је кидала њену душу. Помирена са тим, више није плакала, већ само прижељкивала да је у овим чеченским беспућима докрајчи метак и објави крај њеним мукама...

Неколико месеци после Жењине смрти, Љубов Васиљевна се срела са убицом, терористом Русланом Хојхоројевим. Не издржавши испитивања ове мршаве и јадне, напаћене мајке, рекао јој је шта се десило. Њеном сину, руском војнику, понуђен је избор: да погине или промени веру. Он је изабрао прво. А Крст који је носио на грудима нипошто није хтео да скине – упркос мучењу. Џелат је одбио да покаже где је Жења сахрањен, чак је за тело новомученика тражио новац од несрећне мајке! Чеченски терористи су имали свој ценовник, за живе и мртве, за војнике и официре. Откуп се кретао до неколико хиљада долара! Како би откупила тело свог јединца, мајка је продала све што је имала, оставши без ичега. Неколико дана касније, срела се са још једним посредником, који је њу сам пронашао. Обећао је да ће јој показати место где је закопано тело за упола мањи износ од оног који је тражио убица. Са Љубов Васиљевном била је и Нина Ивановна, мајка војника-хероја Саше Железнова. Заједно су нашле јаму од авионске бомбе, где су била закопана тела њихових синова. Заједно су однеле тела у Ростов, па кући. Изглед обезглављеног и унакаженог тела сина јединца срце Љубов Васиљевне је испунио неиздржљивим болом и мржњом. Ова осећања су касапила њену мученичку душу. Мајка је Евгенијево тело донела у Отаџбину 20. новембра 1996. године, на дан сећања на мелитинске мученике. Они су били војници хришћани римске војске. Због одбијања да се одрекну Христа одсечене су им главе. Један од ових тринаест војника звао се Евгеније.

У лето 1999. године, приликом напада на руску караулу на граници, убијен је рођени брат Хојхоројева, убице Војника Мученика. Убијен је на истом месту где су раније заробљени Жења и другови. А 2. августа 1999. у Грозном је, за време међусобних бандитских размирица, убијен и Руслан Хојхоројев, заједно са својим телохранитељима. Слаба је то била утеха за усахлу од туге мајку хероја. Али утеха је стигла од Утешитеља Благог, Бога нашег, Који је благодаћу крепио слушкињу своју. Невиђеном брзином пронела се слава Христовог Војника широм православне васељене! Реке поклоника убрзо су почеле да притичу гробу Новомученика, као и да целивају мајку која је имала зашта сина и родити. Верни народ је у подвигу Војника Евгенија видела подвиг идентичан оном светих Мученика из периода гоњења Цркве, и почео да му се молитвено обраћа и осликава иконе. Господ је убрзо пројавио знамења Победе Свог војника кроз мноштва чуда која су се почела догађати, од његовог јављања оцу Вадиму Шкљаренку, мироточивих портрета и икона са његовим ликом, о чему сведочи и отац Виктор Кузњецов са парохијанима, до крвавих трагова на његовом врату који су се пројавили на насловним странама књижица о њему...

Данас, легије руских специјалаца, војника и националиста носе његове иконице уз себе, из борбе у борбу за своју Русију, знајући да у њему имају најбољег пријатеља, поузданог заштитника и брзог заступника пред Царем Славе. Па и ми, намучени Срби Христови, видимо у њему род рођени и драгог нам светитеља, али и узор и идеал православног човека. Његов драги лик већ дуго краси упоришта србских бораца за Слободу, наше собе и келије, пећине и колибе, наша јатачка гнезда и јуначке деснице. Нека је слава Господу што нас милује и крепи кроз своје достојне Војнике, и словенском роду што и даље рађа хероје.

Завршавајући овај малени принос љубави и дивљења Светом новомученику Евгенију Војнику, и уздајући се у његове молитве, препуштамо Светом Јовану Златоусту да својим речима потресе из дубине наша бића, како само он то уме:

И ако би требало све да оставимо, и ако би нам предстојало да будемо бачени у огањ или да се одважимо против мача који прети, или ножа, или да истрпимо било шта слично – све подносимо мирно како бисмо добили одећу Небеског Царства и неизрециву славу. О, кад бисмо је сви достигли, по благодати и човекољубљу Господа нашег Исуса Христа, Којем припада слава и моћ у векове векова! Амин.

ВЈЕРА ЈЕ НАША ОВА ПОБЈЕДА КОЈА ПОБЈЕДИ СВИЈЕТ (1 ЈОВ. 5, 4)

Лозинка православне побуне против модерног света и свих обмана духа времена под називом „Смрт свету", не подразумева прижељкивање пропасти света и људи, већ означава објаву борбе против свих ланаца којима се душе људске заробљавају личном сујетом, као и свим прелестима овога света, које људе смућују и одвлаче их од борбе за своју душу и своје ближње. Сама лозинка „Смрт свету", настала је у 7. веку, и њом је знаменити православни светитељ и богослов **Исак Сирин** подразумевао аскетску праксу одрицања страсти.

Србски национал-револуционарни пут и саблазни света

Таква борба против сопствених слабости и за *равнодушност спрам славе коју деле људи*, предуслов је и сваке ваљане борбе за добробит заједнице. Наиме, савремени србски национал-револуционарни активиста, својом објавом рата свакој слепој везаности за пролазно и трулежно, постаје у све већој мери имун на замке Система, коме је најјаче оружје управо наша слабост и рањивост. Наш пут није бежање од света, већ борба за превазилажење свих обмана које потичу од исконског зла у коме *свет лежи*. Нужност периодичне контемплације у самоћи, уз напуштање буке и брзине урбаног хаоса, предуслови су ваљане акције у самим средиштима таквог хаоса. Ми не желимо да преобразимо хаос, јер он је за тако нешто неподобан. Чувајући се од његовог штетног утицаја, наоружани молитвом, постом и крсним знамењем победе, ступамо у његово средиште. На рушевинама оронулих здања које он својим вртлогом уништи, градимо нове куле на темељима завета наших предака. То је истинска револуција у данашњем времену, која подразумева радикални бунт против владајућег духа као доминантног начина понашања и размишљања у друштву. Уколико се такво револуционарно духовно расположење шири унутар народне заједнице, реч је о истинској националној револуцији, која у наредним етапама свог развоја природно добија политичку и економску димензију. Такође, одабиром подвижничко-борбеног пута мржње према страстима и љубави према ближњем, задобија се благодат Божија, која отвара врата свакој наизглед недостижној победи на овоме свету, којим данас више него икада пре, владају антихришћанске силе.

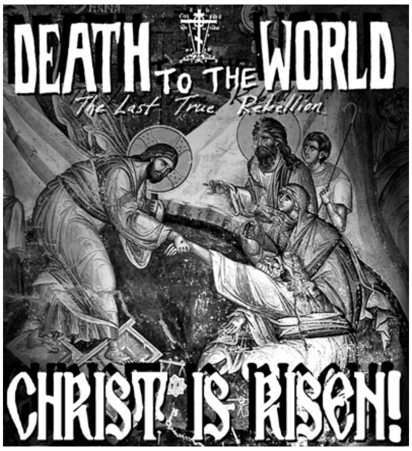

Победоносно Православље

Али упркос светским силама немерљивим, ми знамо да Христос Господ победи свет, и да је та победа и наша. Апостоли победише свет, и то је победа наша. Светитељи, подвижници и мученици победише свет, и то је победа наша. Ништа силније у свету не постоји од наше вере православно-хришћанске. Мачеви, који су секли ову веру, утупили су се и сломили, а вера је остала; цареви, који су се борили против ове вере, угушили су се под анатемом злочина; царства, која су ратовала против ове вере, разорена су; градови, који су одбацивали ову веру, затрпани леже у развалинама својим; јеретици, који су кварили ову веру, пропали су душом и телом и под анатемом отишли из овог света, а ова је вера остала.

Кад свет јурне на нас својим прелестима: прелешћу спољашње красоте, прелешћу богатства, прелешћу сласти, прелешћу пролазне славе, чиме ћемо се одупрети и чиме победити ако не овом вером? Ваистину, ничим осим овом вером непобедивом, која зна за нешто боље од свих блага овога света.

Кад све прелести овога света покажу лице своје: кад се красота обрне у ругобу, здравље у болест, богатство у беду, слава у бешчашће, власт у понижење, и сав расцветали телесни живот у гад и смрад – чиме ћемо премостити овај јад, ову трулеж, и сачувати се од очајања, ако не овом вером? Ваистину, ничим осим овом непобедивом вером, која нас учи трајним и непроменљивим вредностима у Царству Христовом.

Кад смрт покаже разорну силу своју над суседима нашим, над сродницима и пријатељима нашим, над цвећем нашим, над делима руку наших, и кад окрене неодољиве зубе своје и на нас – чиме ћемо победити страх од смрти, и чиме откључати врата живота јачег од смрти, ако не овом вером? Ваистину, ничим осим овом непобедивом вером, која зна за васкрсење и живот без смрти.

Управо зато, ова вера, која је јача од света и свих сила светских, непобедиво је оружје у нашој национал-револуционарној борби против свих непријатеља светосавске вере и србске отаџбине. Она је њен неодвојиви чинилац, јер само се заједничком силом **подвига и борбе**, може доћи до циља. Она је тврд орах на коме ће се сломити и зуби Система, као творевине мрачних стихија духа времена, који утире пут Антихристу. Господ наш Исус Христос је својим страдањем и васкрсењем већ победио, и позива и нас да се сјединимио са Њим и Његовом победом над грехом, смрћу и ђаволом, као и свим ђавољим слугама на овоме свету. Са Христом смо непобедиви, али само уколико доследно и на прави начин у својим срцима држимо Његов победоносни знамен. Знамен наше прошле, садашње и будуће победе!

Вашој пажњи препоручујемо интервју са уредницима америчког православног часописа, који је у самом свом имену понео борбену духовну лозинку „Смрт свету". Овај часопис је покренут 1994, са благословом манастира Светог Германа Аљаског у Платини (Северна Калифорнија), којег је 1967. године основао јеромонах Серафим Роуз, велики подвижник вере православне и чувар отачког предања на Новом континенту.

Реците нам нешто о самим почетцима вашег магазина? Да ли је Џастин Марлер (музички састави *Asbestos Death* и *Sleep*) и даље активан?

Death to the World (DTTW) је покренут од стране неколико панкера, обраћеника у Православље, који су касније постали монаси у Северној Калифорнији. Они су започели штампање магазина како би покушали да допру до душа својих старих пријатеља који су и даље били заглибљени у панку. Да, један од зачетника магазина био је Џастин Марлер, мада он више није главни уредник. И даље му шаљемо магазин и заједно радимо на репринту познате књиге „Деца апокалипсе", која је први пут штампана током првих година постојања нашег магазина.

По вашем мишљењу, шта су главна искушења за омладину у 21. веку?

Како је наш о. Серафим Роуз рекао: „Наш абнормалан начин живота данас може бити описан као искварен и размажен. Почевши од детињства, данашње дете је унутар породице третирано као мали бог или богиња: снисходи се његовим прохтевима, све његове жеље се испуњавају; оно је окружено играчкама, забавом, угодностима; није навикнуто и подизано строго у складу са принципима хришћанског понашања, већ је препуштено да се развија у коме год правцу ишли његови прохтеви." Ми смо та ЈА генерација, нарциси. Живимо у свету фантазија и у младости смо ретко кад усмерени ка озбиљности живота и ка томе шта свет захтева од наших душа. Стога, када одрастемо, затровани смо жудњом за угодностима и разонодом. Живот у 19. веку био је потпуно другачији. Уместо треперећег пламена кандила које је осветљавало наше домове, данас је телевизор тај који (не)осветљава. Наше вредности више не исходе из речи Господњих или из житија Светих, већ се изливају из светлећих телевизијских кутија. Дневне собе су некада служиле за разговоре о Богу и породици, а видите сада шта смо урадили! Телевизор је у центру пажње. И где нас је то довело? Деца шетају около са мобилним телефонима прилепљеним за уши; уместо озбиљних разговора, радије имају слушалице у ушима и слушају гласну музику. Где нас је све то довело? Нас који смо толико моћнији у односу на претке због наших „достигнућа"? Заборавили смо на светост, престали да стремимо ка мудрости. Многе душе се данас напајају са рачунара, а не са извора врлине и чистоте. Блуд, криминал, убиства, самоубиства, харају улицама попут чопора дивљих паса и гутају многе, чак и људе које лично знамо. Цело наше друштво и начин на који оно функционише представља искушење за данашњу омладину. Један монах из првих векова Хришћанства је једном питао свог Старца: „Да ли ће хришћани последњих времена оживљавати мртве и чинити чуда као ми?" Старац му је одговорио: „За њих ће већи подвиг бити да у тим временима уопште буду хришћани." То су времена у којима ми живимо. Друштво је у великој мери антихришћанско, због чега често изгледамо као чудновати религиозни фанатици, и то понекад чак и савременим хришћанима. Као што је Свети Антоније једном рекао: „Долази време када ће људи толико полудети, да када буду видели некога ко није није попут њих, напашће га говорећи: Ти си луд, ниси као ми!"

Многи виде панк подкултуру и оне који су се одали дрогама, самодеструктивном понашању или нихилизму, као „изгубљене случајеве". Ви се очигледно не слажете. Зашто?

Нико није изгубљен случај. Као што је Света новомученица Јелисавета рекла: „Слика Божија [која је у нама – прим. прев.] може бити засењена, али никада не може да буде уништена." Понекад ове подкултуре од неке особе начине снажног бунтовника, али је проблем у томе што такве особе често не знају ка чему да усмере тај свој бунт. Они знају да је свет лош, али бунт који они поседују понекад има самоуништавајуће дејство. DTTW магазин покушава да овај бунт против света усмери на здрави пут, цитирајући Светог Исака Сирина у сваком броју: „Свет је уопштени назив за све страсти... Сагледај које од ових страсти пребивају у теби, и тада ћеш знати колико си жив за свет или колико си мртав за њега." Са овим DTTW поручује да што више умреш за сопствене страсти и што се више одрекнеш своје воље, већи си „бунтовник" и више одбацујеш свет. Стога ово постаје не толико физичка борба, већ се претвара у унутрашњу, духовну борбу.

Зашто користите фразу „Последња истинска побуна"?

Данашње подкултуре су пуне младих људи који желе да се боре за истину кроз бунт према овом свету. Панк подкултура је вид побуне, али је лажна јер онај који је прати до краја, неминовно ће стићи до потпуног нихилизма и очаја. Ове побуне унутар подкултура могу бити ефикасне, али она истина за коју се оне боре није Истина коју ми знамо – Истина као личност, Исус Христос. За разлику од побуна овог света, DTTW није побуна која завршава у ћорсокаку, већ се завршава прихватањем нечег стварног, нечег што није од овога света. Зато се и зове последња истинска побуна, зато што и јесте једина истинска побуна.

DTTW често објављује чланке о православним мученицима и светитељима. Зашто чланци о мученицима занимају ваше читаоце?

Ово лажно, пластично друштво притиска душе људи који данас траже Истину. Телевизијски програми, филмови, билборди, итд., не нуде реалне и довољно добре узоре на које би људи могли да се угледају. Наше друштво се свакодневно бомбардује лажима. Тужно је рећи, али неки од нас немају ни достојне родитеље на које би могли да се угледају. Светитељи и мученици нам се обраћају на јединствен начин и пружају пример какав многи људи не би могли да нађу нигде у свету. Својим животима они нам приказују реалност, реалност живота у Христу без компромиса. Језива страдања Светог Јустина, Св. Игњатија, Св. Ђорђа, Св. Пантелејмона и других великих хришћана из првих векова, сведоче нам о вери тако непоколебљивој да ћете сличне примере тешко пронаћи било где друге. А животи Светог Јована Шангајског, Св. Николаја Жичког, Св. Германа Аљаског, Св. Рафаила Бруклинског и других америчких светитеља, као и свих других који су живели у наше време, показују нам да Господ није напустио своју Цркву чак и у ова мрачна времена. Наше православно искуство потврђује да су светитељи стварни, живи и да нас заступају пред престолом Творца. Они су „заљубљеници у Истину" који су потпуно жртвовали све овоземаљско како би посветили своје животе Највишој Истини, која се оваплотила у Исусу Христу. Стога, видећи како су Свети живели и какву су награду стекли, људи схватају да наша побуна није лажна, већ врло стварна, истинита.

Православна вера има богату уметничку и иконописну традицију. Како уклапате ту традицију у ваша издања?

Иконографија је уз Цркву од самог почетка. Према предању, Свети апостол Лука је први насликао Христа и Његову Мајку на дасци коју је узео од стола на коме су Пресвета Богородица и Христос јели. Током векова, икона је сматрана прозором ка Небу, прозором који открива онај свет који нам предстоји. Током две хиљаде година, Православље је увек истицало значај обожавања Бога целим бићем, свим нашим чулима. Иконе за нас представљају визуелни приказ теологије. У само једној икони човек може да у целости види спасење: обнову људске природе, сијање обећаног Раја, узвишеност и радост смирења... Иконе привлаче људе зато што су део свете уметности, потичу од апостолске традиције и дотичу људске душе. У нашим издањима користимо доста цртежа икона, који су посебно драги многима. Ти цртежи на један својствен начин привлаче пажњу људи. Свети Јован Дамаскин је казао да су иконе Јеванђеља за неписмене. То је истина, јер чак и особа која уме да чита, може бити неписмена за духовне ствари, а иконе таквима заиста преносе Јеванђеље.

Многе цркве (протестантска, римокатоличка и др.) нуде приступ младима кроз музику. Да ли је ваш приступ другачији? Како се ваша јединствена представа о Христу допада вашим читаоцима?

Православна Црква је најстарија хришћанска црква, која историјски вуче корене од Светих Апостола. Постојала је пре римокатолицизма и протестантизма, јер је основана од самог Исуса Христа и Апостоли су били први православни хришћани. И мада се обично рачуна да је Православна Црква настала у време Христа, можемо рећи да је Она одувек постојала, јер исповедамо да је наша вера „одржала васељену“ (*Синодикон Православља*). Ово кажемо јер је наша Црква директно повезана са Апостолима, а стога и са Старим Заветом, и тако све до постанка света. Верујемо да је, кроз љубав Божију, спасење људи процес који траје још од почетка света и да нам је то откривено самим рођењем Богомладенца од Пресвете Богородице, свим Његовим делима на земљи, као и Његовим распећем, погребењем и васкрсењем. Православне традиције су веома дубоке и нису се промениле још од почетака Хришћанства, по речима Светог апостола Павла: „Тако, дакле, браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом“ (2. Сол. 2,15). Дубоко познање људи и схватање шта значи бити преображен кроз Христа, изобилно је цветало вековима у монашким заједницама, те је Цркви подарило чврст осећај за то шта значи бити хришћанин у овом свету.

Нажалост, богатство вере је скоро уништено на Западу кроз раскол и постепену деградацију римокатоличке цркве, као и радикалном побуном протестантске цркве и њених бројних изданака. Православље се сачувало и процветало је на Истоку, чувајући Христово учење и служећи најдревнију хришћанску службу, Свету Литургију, која потиче још од Светог апостола Јакова, брата Христовог. То је оно што нас издваја, што нас чини јединственим пред нашим читаоцима. Данас постоји превише цркви које иду у корак са временом, које се мењају из године у годину и у зависности од културе која их тренутно окружује, мислећи да ће тиме привући више људи. Али људи виде да Православље није такво, да се не мења по угледу на свет јер је дубоко сконцентрисано на живот будућег века, увек са погледом управљеним ка Небесима. Људи који виде сву извештаченост овог света желе Православље, јер у њему виде уточиште које ће увек бити сигурно и постојано, док се свет око њих распада.

Све у свему, да ли вам се чини да је DTTW магазин био успешан у довођењу младих људи Христу?

Са депресијом, тугом и немиром које трује наше друштво и људе око нас, православни поглед на страдање једна је од кључних ствари које DTTW магазин проповеда људима. Рани хришћани и монаси на страдања и борбе су гледали као на начин подвргавања тела духу, као на прилику да се научимо да свој крст носимо без роптања, угледајући се увек на Христа. Данашње друштво „под тепих“ гура убоге, сиромашне и оне који страдају, док Православље иде ка њима и приводи их Богу који је такође страдао, а не некаквом „лепо упакованом“ Богу, каквим га приказују у америчком друштву. Ми говоримо о стварима онаквим какве јесу, стварност не треба улепшавати. И радост и патњу треба схватити као део нашег пута ка Спасењу. Патња је део нашег живота и као такву је треба прихватити, а не бежати од ње. Али, нажалост, ми који смо одрасли у друштву навикнутом на уживања и опуштеност, имамо великих потешкоћа да ствари тако поставимо и то нам иде на штету. Преподобни Ава Доротеј је једном рекао да је Бог, када је изгнао људе из Раја, погледао их и тужно рекао Себи: „он [човек] не зна како да буде срећан; ако не буде имао потешкоћа биће потпуно изгубљен; ако не буде знао шта је жалост, неће научити шта је остало...“ (*Practical Teaching on the Christian Life*). Стога Божија љубав допушта нашу патњу, да би смо се сетили свог пада и градили у себи већу љубав за Царство Небеско. Када тинејџери и млади људи који пате прочитају о животима светитеља и православних хришћана који своја страдања подносе с радошћу, то им даје наду и храброст да победе сопствене тешкоће. Људско срце је сложено и не може се излечити лековима. Треба му нешто више, нешто што човек и свет не могу да му пруже. Када људи који су у проблемима дођу код нас, увек нас унизи закључак да су често они ближи Богу него што смо ми. Као што певамо Господу у Благодарственом акатисту: „Ти посећујеш болног, спушташ се на постељу страдалника и срце његово разговара с Тобом. Ти озарујеш миром душу у време жалости и страдања. Ти шаљеш неочекивану помоћ. Ти си Утешитељ, Ти си свезнајућа Љубав, Теби певам: Алилуја!“.

Шта би сте поручили нашим читаоцима који су забринути за подизање своје деце у овом времену?

Подижите децу у Истини. Свет око њих ће им пружити многа противречна и погрешна учења, па ће бити неопходно да им помогнете и објасните им ове ствари. Негујте у њима чистоту и љубав према Творцу. Будите породица: једите заједно, молите се заједно, сјединените своје душе. Ваш дом треба да буде мала црква. Не будите неодређени и нејасни, већ директни када са децом разговарате о стварима као што су секс, дрога и сл., како би разумели природу тих ствари и какве су њихове последице, не само по тело већ – што је још важније – по њихове душе. Помозите им да прихвате патњу и немојте да их размазите. На тај начин ће стећи издржљивост и научити да много више пажње посвећују души, уместо пролазним стварима. Изнад свега, они морају да у свему траже истину, да би могли да преживе у данашњем друштву које је налик Антихристовом. Научите их да буду Истинољупци. О овоме постоји одлична књига Светог Теофана Затворника, *Raising them Right* (ради се о изабраним деловима књиге „Пут ка спасењу“, која је објављена и код нас – прим. прев.), који је једном рекао да је од свих светих дела, подизање деце најсветије.

Где заинтресовани читаоци могу да сазнају више о DTTW магазину и Православној Цркви?

Информације о DTTW могу да пронађу на нашој интернет страници: **deathtotheworld.com**, а информације о Православљу на **orthodoxinfo.com**, **stherman.com** или **ancientfaith.com**

СЛИКА И ПРИЛИКА СРБСКИХ ДОБРОВОЉАЦА

Значај Србског добровољачког корпуса за савремени национал-революционарни активизам

Старе слике наших јунака и ратника, на мистичан начин упућују нас на времена у којима су они живели, у којима су се борили и херојски умирали. Такву улогу за данашње србске национал-революционаре свакако имају и сликовнице припадника елитне војске Недићеве Србије – Србског добровољачког корпуса, који су упркос антисрбском деловању злотвора, успели да по узору на србске добровољце из претходних ратова, понесу највећи део терета борбе за свој род, као и терет свих ратних драма и тегоба. Отуда, СДК у све већој мери постаје историјска инспирација и узор младим србским националистима и подстицај за борбу.

Победоносна војска

Најпре треба приметити и признати да је Србски добровољачки корпус војска која није поражена, јер је остварила основни циљ свог постојања – биолошки опстанак србског народа. То је врло битно, јер нападнутом и клонулом србском роду данашњег времена, преко је потребан победнички дух, који буди на борбу и активизам, сведочећи истовремено о конкретном резултату и остварењу циља самог подухвата. Отуда нам је као узор из прошлости потребна и таква војска која је испунила своју мисију, која је зрачила победничким духом и која је својом борбеном и духовном супериорношћу стварала комплексе својим непријатељима а утеху и радост свом народу. Таква војска је управо Србски добровољачки корпус! Иако није успела да спречи неминовни долазак комуниста на власт у Србији, који је практично обезбеђен договором Совјета и Англоамериканаца на Јалти 1943. године, она је остварила основни циљ свог постојања. Како рекосмо, реч је о биолошком опстанаку србског народа, озбиљно угроженом комунистичким подизањем револуције, а који је практично обезбеђен протеривањем Броза и његових банди из Србије у јесен и зиму 1941. године. Наиме, познато је да је комунистичка стратегија у стварању револуционарног пожара потпуно обезвредила србске животе, који су се током крваве 1941. масовно гасили широм Мачве, Поцерине, западне Србије, Шумадије и Поморавља, услед немилосрдних одмазди окупатора.

Такође, у борбама са комунистима, припадници СДК показали су се као војска највећег моралног набоја и највеће борбене вредности. О томе сведоче не само мемоари припадника СДК и документи из добровољачке архиве, већ и сведочанства и документи Немаца, као и на посредан начин и документи и сведочанства равногораца и самих партизана. Партизанске банде, чак и када су биле знатно бројније, нису могле да парирају одлучности, храбрости и борбености србских добровољаца. Такву, за њих болну чињеницу осетили су на својој кожи већ у првој борби покрај Гроцке, када је Први добровољачки ђачки одред, капетана Будимира Никића, практично без испаљеног метка разбио космајски партизански одред, натеравши га у паничан бег својим силовитим јуришем, сјајем бајонета, покличима и громовитим погледима младих србских ратника. И у потоњим биткама широм Шумадије, западне и источне Србије, припадници СДК односе над партизанским снагама победу за победом, све до велике борбе на граници Недићеве Србије током 1943, где добровољци уз велике жртве чине велики подвиг заустављањем две пролетерске дивизије, при њиховом покушају да се после две године поново домогну десне обале Дрине. Иако је под притиском упада Црвене армије са истока, СДК био принуђен да крене пут Словеније и потом у даље избеглиштво, њихова борба оставила је неизбрисив траг, чији смо део ми сами, који не бисмо ни постојали да није било њихове борбе.

Идеолошки набој

Србски добровољци су за разлику од осталих србских националних снага у Другом светском рату, имали идеал изградње јасног идеолошког профила заснованог на вредностима србске традиције и националне идеје. Са својим хришћанско-просветарским принципима, СДК је представљао војску чија је привржености православној вери равна благочестивости србског христољубивог војинства из златног Немањићког средњевековља. Тај идејни дух који је красио Србске добровољце, јесте дух покрета Збор, чији су припадници чинили језгро СДК. Зборашки концепт националне државе, са домаћинским, хришћанским, органским као и антимасонским, антикомунистичким и антидемократским идејним поставкама, чини складну целину која народу и држави нуди спасоносни лек, разобличавајући све његове отворене, као и закулисне непријатеље.

Узор за данашње национал-револуционаре

А данас, као и у оно време, само снажна логички повезана и супериорна идеолошка мисао, може распалити пламен ревности и одушевљења који снаже омладински активизам. То је кључ успеха и савремене националистичке борбе, којој дугорочан успех може гарантовати само утемељеност у народном сопству, као и револуционарни и авангардни израз. Управо зато, и Србска Акција препознаје савремени неозборашки концепт (прочишћен од заблуде југословенства) као аутентичан светосавски израз у савременој политици, који и у данашњем времену светли попут месеца у тамној ноћи. Јер иако смо далеко од власти, самим тим и од могућности да спроведемо већину ставки из свог програма, свесни смо да у сваком тренутку наше разобличавање Система мора да носи и одговарајућу супериорну алтернативу, чија идеолошка начела представљају неисцрпан извор моралне снаге сабораца и страх за душмане. ●

Драгош Калајић о расном архетипу србског горштака и ратника

СРБСКИ СОЈ КАО ГВОЖЂЕ ИСКОВАНО ВАТРАМА ОТАЏБИНСКИХ РАТОВА

Видиш пред собом горостасе, међу којима твој високи стас једва досеже доњу границу. Сви имају чудесно лепа и мужевна, сунцем и ватрама рата опаљена и искаљена лица, која носе неки трајни, очеличени осмех, развучен између суздржане радости и племениташког поноса. Чини ти се да је тај осмех једнак кад гледају у сунце и кад гледају у смрт.

На широкој окуци израња дуга поворка оклопних возила и војних камиона, засталих ради кратког одмора ратника и њихове жеђи што се гаси на извори планинске воде. Владимир гледа у војску и каже возачу: „Ово мора да је Гатачка бригада... Види колики су! Овде ћемо и ми стати да се освежимо.“

Ступаш клецаво и тетураво на тло, с ногама укрућеним од предуге непокретности. Обревши се у маси ратника, из којих зрачи суверенска великодушност и дивовска снага, ти осећаш неки стид због свог цивилног одела и своје опште, урбане млитавости. Видиш пред собом горостасе, међу којима твој високи стас једва досеже доњу границу. Сви имају чудесно лепа и мужевна, сунцем и ватрама рата опаљена и искаљена лица, која носе неки трајни, очеличени осмех, развучен између суздржане радости и племениташког поноса. Чини ти се да је тај осмех једнак кад гледају у сунце и кад гледају у смрт. Пратиш Владимира који је упућен ка неком средишту најгушћег окупљања, поздрављајући, успут, знанце стисцима руку изнад запешћа. Пролазите кроз повике и пошалице, из којих избија енергија и силовитост какву не памтиш да си игде осетио. Позиви и одзиви, покличи и смех се уздижу високо над брујањем мотора што их истиче као њихов *basso continuo*.

Пробивши се до средишта, обележеног теренским возилом око кога су окупљени официри, нагнути над мапом распростртом по хауби, Владимир застаје, окреће се и упућује те: „Ево имаш сад срећу да видиш генерала Ратка Младића.“

Већ си га препознао: стоји у средини, замишљен над приказом ратишта, слушајући шта сарадници објашњавају или предлажу. Потом изговара само неколико речи и даје знак неком младићу који одмах узима и савија мапу да је одложи. Генерал Младић прилази возилу да уђе и при покрету погледа с којим поздравља војнике зауставља га на Владимиру... Пружа руку србског братства, и прожима ти сваку ћелију бића погледом сунчане доброте, што зрачи из зеница чије плаветнило истиче бронзано ткиво лица, прожето пламсајима неких унутрашњих ватри. Под севом сећања, видиш маску римског војсковође, из Народног музеја... Испружа десницу и с њом чини круг, ширећи свима поздрав који осећаш и као благослов будућих војничких мисли и дела. Улази у возило, које се потом тешко пробија кроз дуги збор војничких поздрава, сачињених од испружених руку и поклича, дивљења и оданости, воља и моћи.

Моћ ојкања

То певање – ојкање – као најдревније појање горштачког рода нашег народа, нема сврху да мази и успављује већ да удара и буди човека. Слутиш да је непријатно и болно као и свако велико буђење и усправљање човека. Имаш осећај да те то певање потпуно ослобађа од свих гадости и отрова туђинства који су се нагомилали у твом бићу.

Од извора чујеш како се шири мужевно певање, али због шума воде и буке мотора, не можеш да разабереш речи. Ипак, песма те силовито прожима, обузима и некуд води. Куда? Не знаш... али осећаш неку висину. Потом речи замиру, као да су претешке за нови стрмији успон, које предузима певање саткано од убрзаних слогова. Док један збор гласова држи отегнуте тонове исте висине... други, спуштеног гласа, потреса неку звучну основу тако да и тло планине под твојим ногама подрхтава. Сад се бруј мотора подобно сједињује с тим спуштеним гласом борбеног јединства, као да објављује спремност васцелог света технике, да се пода сваком позиву човека к надљудским висинама.

Чујеш и видиш, на основу страшно набреклих жила грла збора који је скоро све гласове призвао и окупио, како то певање изискује крајњу па и болну напрегнутост гласних жица, под суровом стегом и у страшној тонској скучености. Као да од те стеге и скучености зависи висина домета духа ношеног сопственим певањем. То певање не прија твом слуху, одбија га склоност ка милим сазвучјима, али ти осећаш да те управо зато оно брзо узноси. То певање – ојкање – као најдревније појање горштачког рода нашег народа, нема сврху да мази и успављује већ да удара и буди човека. Слутиш да је непријатно и болно као и свако велико буђење и усправљање човека. Имаш осећај да те то певање потпуно ослобађа од свих гадости и отрова туђинства који су се нагомилали у твом бићу... Осећаш се као да си поново рођен, обливан зрацима сунца које те посвећује и у теби сагорева све што те је одвајало од родног народа и традиције. Чини ти се да је твој дух постао лак као крилата мисао, способан да превлада све јазове и удаљености у времену и простору, те да лети с оне стране смрти к извору свих светлости где нестају све сенке.

Један ратник крај тебе вади из оклопног возила гусле и трчи к језгру збора да га подржи. Видиш да им је глава изрезбарена у облику јарца. Одлажеш поглед у висину и видиш, на ћувику изнад шуме, јарца како вас осматра испред круга сунца које је високо одскочило.

Одломак из романа „Србска деца царства“

КОДРЕАНУ И ЛЕГИЈА СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

— ДРУГИ ДЕО —

Кодреану је Легију Светог архангела Михаила замислио као школу за стварање новог типа људи, нове румунске аристократије, нове генерације хероја. Људи Легије били би инспирисани љубављу према Богу и својој земљи, узајамном верношћу и радосним прихватањем дужности и жртве. Другим речима, Кодреану је духовну револуцију сматрао предусловом политичке револуције, ако се њоме жели створити нешто од трајне вредности.

Без снажне организационе структуре, циљеви Легије временом би постали само отрцане фразе. И у овоме је, такође, Кодреану показао свој геније. Он је организвао Легију по хијерархијским линијама. На сваком нивоу, од основне јединице – гнездâ, преко градских, окружних и регионалних група, до Капетана, како ће Кодреану бити назван, вођа је биран не путем гласања већ на основу показане способности и храбрости.

Основна легионарска јединица – гнездо, бројала је од три до тринаест чланова. Била је састављена од људи који су већ били једномишљеници, али их је требало научити дисциплини и заједништву. У том циљу, припадници гнезда су често марширали и певали заједно, дистрибуирали штампани материјал и одржавали седмичне састанке. Што је још важније, заједно су одлазили на село да добровољним радом помогну осиромашеним сељацима.

Легија је полако расла. Кодреану је одлучно био против регрутовања великог броја људи, како би Легија могла да сачува своје високе стандарде. У почетку је била успешнија у придобијању средњошколаца, док су студенти радије остајали у старијим, познатијим организацијама.

Марљиво се радило на оснивању и јачању гнезда. Легија је најпре ојачала у Молдавији и Буковини, а затим и у Трансилванији и Влашкој. Ускоро је Кодреану могао да се посвети најзапостављенијем делу румунског народа – сељацима. Нико у Румунији није тако пропатио под стегом Система и његових јеврејских управитеља. И поред свеобухватног послератног програма аграрне реформе, многим сељцима је недостајало оруђе, стока и остала неопходна средства. Како су били присиљени да позајмљују новац да би опстали, сељацима су јеврејски зеленаши подваљивали високе камате. Јеврејске дрвне компаније масовно су секле шуме које су некада биле у заједничком поседу сељака, а јеврејски шпекуланти би им отимали земљу ако не би имали да врате дугове. Глад и болести били су широм распрострањени. Чак и они који су утеху тражили у крчмама, ни тамо је нису могли наћи, и то првенствено зато што су газде крчми и гостионица најчешће били – Јевреји.

У прво време, сељаци су били неповерљиви према Легији. Од краја Првог светског рата, више пута су се разочарали у странке и покрете. Режим генерала Аверескуа, којег су сељаци у почетку подржавали са највећим ентузијазмом, показао се нимало бољим од режима других политичара. Исто тако, звучне пароле Сељачке странке у пракси су се показале безвредним колико и политика незаинтересованих Либерала. Политичари би своју бригу за сељаке исказивали само пред изборе, када би у села стизали у својим лимузинама и окупљеној сељачкој сиротињи давали небулозна обећања.

Кодреану и његови легионари су врло брзо одагнали сумње народа по селима. Они нису давали обећања, нити су тражили подршку. Уместо тога, они су марширали или стизали у села на коњима, певајући песме из јуначке румунске прошлости. Поверење и наклоност осиромашених сељака стицали су нудећи своју помоћ где год је она била потребна. Припадници гнезда су копали канале, оправљали ограде, поправљали куће и помагали у жетви. Легионари у зеленим кошуљама сељацима су говорили о будућој Румунији, у којој ће свако имати своје место, стечено не богатством или образовањем већ личним карактером и вером.

До 1931. Легионарски покрет је био довољно јак да би учествовао на изборима. У свом изборном манифесту, Кодреану је сумирао пљачку извршену над румунском нацијом:

„Ко има очи може да види да је ова богата земља пропала. Пропало је сељачко домаћинство и имање. Село – данас шачица унесрећених и кукавних људи. Пропали су читави срезови и окрузи. Огољене су планине, а поља више не хране сиротињу јер остају необрађена. Све је пропало. Државни буџет и цела земља су похарани.

И над тим рушевинама, расутим по целој румунској земљи, банда нечасних људи, имбецила и разбојника, саградила је своје палате у инат напаћеној земљи, подсмевајући се твојој патњи, јадни и бедни румунски сељаче!

Нико на свету није био сведок ужаснијег и болнијег призора. Уништена су безбројна домаћинства и са њима давно заборављени људи, којима није остало ништа друго сем суза. А да срамота буде још већа, палате разних лупежа, који су опљачкали земљу и благо ове државе, уздижу се у највећој иронији и порузи.“

На изборима покрет није имао успеха. Партије на власти учиниле су све у њиховој моћи да униште Легију и братску организацију „Гвоздена гарда“, која је годину дана раније основана као политичко крило Легије. Јануара 1931. влада је забранила рад и Легији и Гарди, након што је један студент национа-

листа покушао да убије неког министра, иако тај студент уопште није био повезан са Легијом. И мада је суд ослободио Кодреануа и његов покрет свих оптужби, изборна кампања Легије била је знатно уздрмана и ниједан легионар није освојио место у Скупштини.

Међутим, Јевреји и њихови румунски плаћеници нису могли задуго да спречавају раст популарности Легије. Кодреану и његов отац победили су на допунским изборима у Молдавији, 1932. године, и добили места у Националној скупштини.

Како је подршка Легионарском покрету све више расла, његови јеврејски противници су се све мање трудили да испоштују норме демократског процеса, за који је Кодреану наводно представљао толику претњу. Историчар Еуген Вебер, који свакако није био присталица Легије, о тадашњем јудео-румунском естаблишменту је написао следеће: „На сваку реалну опасност по успостављени поредак, његови носиоци су посезали за свим расположивим средствима, ма како она насилна или незаконита била. Војска, полиција, жандармерија, војни и цивилни судови, административни апарат са свим њиму доступним начинима застрашивања и шиканирања, све то је било мобилисано против онога који би се усудио да се успротиви Систему.“

Године 1933. либерална влада Јона Дуке, на иницијативу њеног министра спољних послова, Николаеа Титулескуа, иначе једног од главних јеврејских агената у Румунији, поново је забранила Легију. Убрзо су уследила нова масовна хапшења: хиљаде легионара било је одведено у концентрационе логоре. Међутим, у румунском правосуђу још увек је било честитих људи. Кодреану и његови легионари још једном су ослобођени оптужби.

Наредне три године Легионарски покрет је добијао на снази и угледу. Кодреану је по градовима организовао радничка удружења, чији је број чланова временом нарастао на преко 13 хиљада. Легионари су одржавали контакт са европским националистичким покретима. Један легионарски контингент се борио у Шпанији против бољшевизма. Јон Мота, најближи сарадник Корнелија Кодреануа, и легионар Василе Марин погинули су у Шпанији као добровољци. Народ и свештенство у Румунији дочекали су тела пострадалих јунака уз највеће почасти.

На изборима децембра 1937, партија „Све за Отаџбину“, иза које је стајала Легија, постала је трећа по снази партија у земљи. То је отворило могућност стварања коалиционе владе, на челу са Кодреануом. Међутим, један човек је томе стао на пут – краљ Карол II, коме је устав давао право да подржи или да не одобри владу коју би предложила Национална скупштина. Карол је био човек ауторитативних склоности, али слабог карактера. Његова непримерена веза са Јеврејком Магдом Лупеску (девојачко Волф), као и његово расипништво и похлепа, довели су до тога да га је његов отац, краљ Фердинанд, лишио наслеђа. Али након Фердинандове смрти, Карол се 1930. вратио из Француске и уз сагласност владајућих странака свргнуо свог сина Михаила, а на престо поставио себе и Магду Лупеску. Отада су Јевреји у Румунији сву наду полагали у грамзивост и сујету Карола II и у контролу коју је његова јеврејска љубавница имала над ослабљеном монархијом.

Подучен од туђинаца које је држао за саветнике, Карол је наступао хитро и лукаво. Одбио је да призна владу у чијем саставу је била Легија. Убрзо након што је опономоћио слабију десничарску странку да формира владу, краљ Карол је фебруара 1938. приграбио власт за себе и своје јеврејске господаре. Формирана је марионетска влада којом је тобоже управљао патријарх Мирон, а заправо главну реч је водио министар правде, сурови Арманд Калинеску.

Калинеску је одмах наредио хватање легионара. И мада је Кодреану распустио политичко крило свог покрета и одбијао предлоге да се против незаконитог режима употреби сила, ухапшен је и на монтираном суђењу пред војним судом осуђен на 10 година тешког присилног рада, због наводне завере против државе.

Иако је био затворен, Корнелије Кодреану је својим огромним моралним ауторитетом и даље утицао на легионаре, који су сада на сваком кораку били прогоњени. Јевреји су тражили његову крв, а Магда Лупеску, попут савремене Саломије, тражила је од свог љубавника да убије Кодреануа.

Била је дубока ноћ када су 29. новембра 1938. године, Кодреану и тринаест његових сабораца били изведени из својих ћелија у затвору Рамнику Сарат. Испред их је чекао камион, у који су натоварени и одвезени у шуму. Тамо су, са рукама везаним на леђима, као по талмудском ритуалу, сви до једног задављени. Када су већ били мртви, убице су сваком легионару пуцале у потиљак. Сутрадан је званично саопштено да су Кодреану и његови другови убијени у покушају бекства.

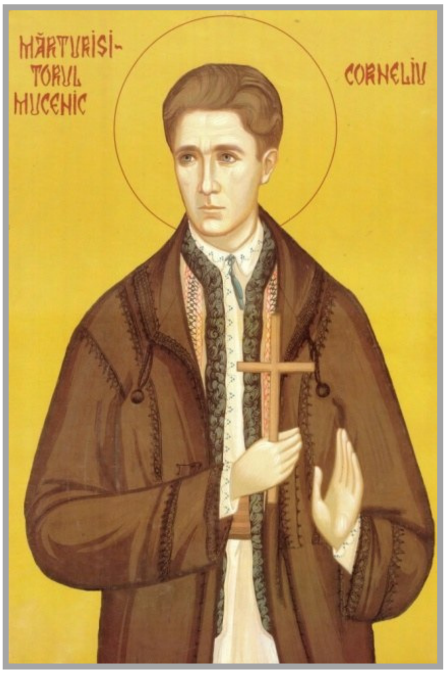

Међутим, победа Кодреанувих убица није трајала дуго. Свега две године касније, Калинеску је убијен у освети легионара, а краљ Карол, чија је сервилна спољна политика резултирала комадањем Румуније, био је приморан да абдицира. Он и Магда Лупеску заувек су напустили Румунију. Режим краља Ка-

ДРАГИ ДРУГОВИ,
Вама који сте поднели ударце, клевете и страдања, доносим вести које су много више од обичне реторичке фразе: ускоро ћемо победити! Пред вашим колонама сви наши непријатељи ће устукнути. Опростите онима који вас нападају из личних разлога. Али не праштајте онима који вас муче зато што верујете у румунски народ. Немојте да мешате хришћанску дужност да праштате људима који су вама учинили неко зло, са правом и дужношћу свог народа да казни оне који су га издали... Не заборавите да мач којим се борите припада народу. Ви га носите у име народа...

рола заменила је краткотрајна легионарска влада. Социјални активизам и револуционарни идеализам легионара није био по вољи најутицајнијем човеку новог режима, генералу Јону Антонескуу, који је само формално приступио Легији. Вођа Легије у том периоду и потпредседник владе био је Хорија Сима, о коме међу поштоваоцима Легионарског покрета владају подељена мишљења. Захваљујући томе што је имао команду над војском, а уз подршку Немачке, генерал Антонеску је фебруара 1941. успео да потисне Легију.

Али, далеко од тога да је рушење легионарске владе значило и крај Легије. Хиљаде легионара је и даље јуначки бранило Румунију од црвених хорди са Истока. Чак и када је Антонескуов режим капитулирао, припадници Легије су настављали борбу догод је то било могуће. Нови марионетски режим који су поставили Совјети, а на чијем челу је била Јеврејка Ана Паукер, ловио је, садистички мучио и убијао преживеле легионаре.

Па ипак, данас је више него очигледно да Легија и даље живи, а са њом и дух Кодреануа. Легионари у егзилу широм света уложили су велики труд да Капетанове идеје не покрије вео заборава, неуморно радећи на превођењу и штампању књига. Младе генерације румунских родољуба брижљиво негују успомену на великог Корнелија Кодреануа и инспирисани јунаштвом и жртвом Легионара, одважно настављају њихову борбу. ●

Јевреји и усташтво,

од Јозуе Франка до Младена Шварца

Недавно су многи домаћи и светски медији пренели изјаву Ефраима Зурофа, израелског историчара и директора центра „Симон Визентал", поводом мисе у помен усташког вође Анте Павелића, која је по ко зна који пут служена у Загребу и Сплиту. Зуроф је изјавио да су ове мисе „увреда за сећање на његове (Павелићеве) бројне жртве и изругивање последицама стравичних усташких злочина". Ефраим Зуроф је, иначе, члан Међународне комисије за утврђивање истине о Јасеновцу. Добро познаје историју такозване Независне Државе Хрватске и многе чињенице о усташким злочинима и њиховим починиоцима. Па ипак, др Зуроф се као историчар и припадник јеврејског народа никада није позабавио улогом коју су Јевреји имали у стварању НДХ и злочинима који су за време ове монструм-државе почињени над србским народом. Ефраим Зуроф ће вам рећи да је Анте Павелић био нациста и да су Јевреји били подједнако жртве његовог режима као што су то били Срби. А да ли је уистину тако?

Пођимо од тврдње да је Анте Павелић био нациста. Нацизам – односно национал-социјализам – је идеологија Немачке радничке партије (касније Национал-социјалистичке немачке радничке партије), која је основана 5. јануара 1919. године. Под национал-социјализмом се подразумева и политика коју је усвојила и спроводила немачка влада од 1933. до 1945. године, у периоду немачке историје који се назива Трећим рајхом. Анте Павелић није био члан Национал-социјалистичке немачке радничке партије, нити је његова идеологија била национал-социјализам.

Павелић је још као гимназијалац приступио Странци права, чија идеологија ће касније послужити као основа за формирање усташког покрета. Странку права су још 1861. основали **Анте Старчевић**, Хрват из околине Госпића, и **Еуген Кватерник**, покатоличени Јеврејин из Загреба. Основно начело Странке права било је: „Ни под Беч ни под Пешту, него за слободну и самосталну Хрватску!". Међутим, од самог њеног настанка, једна од основних карактеристика правашке идеологије била је мржња према Србима. За Старчевића, који се данас у Хрватској велича као „отац домовине", Срби су „смеће народа", „накот" који смрди и храни се фекалијама, слуге Хрватима и „пасмина која треба да буде из народа истребљена". Међутим, на другом месту, за Старчевића Срби заправо не постоје, већ су то „православни Хрвати". По њему, сви највећи србски великани су „Хервати" док су издајници „пасмине славосербске". Али овде не треба изоставити податак да је сам Анте Старчевић макар делимично био србског порекла. Његова мајка, Милица Богдан је била Србкиња, а по оцу је потицао од Старчевића из Херцеговине. Међутим, као што ни многим усташама србског порекла то није сметало да врше стравичне злочине над србском нејачи, тако ни Старчевићу његово порекло није сметало да постане креатор парола „Србе о врбе" и „За Србе сјекиру".

Ни Еуген Кватерник није ништа мање допринео утемељењу овакве идеологије. Године 1868. он је објавио један од својих најзначајнијих списа – *Источно питање и Хрвати*, у коме наглашава да право на Босну и Херцеговину има искључиво Хрватска. Уверавао је хрватску јавност да је „југословенштина" у ствари исто што и „србштина", а у крајњој линији исто што и „руштина".

Међутим, писац првог правог политичког програма Странке права био финансијски стручњак из Осијека, Јеврејин **Јозуа-Јосип Франк**. Након смрти Анте Старчевића (1896), Франк преузима вођење странке, али је, без обзира на своје опредељења за самосталну Хрватску, од 1898. био и члан одбора за финансијска питања Краљевине Угарске. Под Франковим вођством, „праваши" још више појачавају србофобију у својој идеологији. Отуда су се и чланови и симпатизери усташког покрета у почетку називали „франковцима".

Још један осијечки Јеврејин и „франковац", који је 1935. приступио усташком покрету, био је др **Иво Корски**. Он се и данас сматра једним од најутицајнијих идеолога усташтва.

Дакле, у идеологији Странке права, коју доцније заступа и спроводи Павелићев режим, није било нити је могло бити ичега што је садржао немачки национал-социјализам. Основни циљеви Странке права и доцнијег усташког покрета били су: 1) стварање хрватске државе, која би обухватила добар део Балканског полуострва, и 2) уништење србског народа на територији те хрватске државе. Усташтво је било наследник и наставак „праваштва". За разлику од фашизма и национал-социјализма, усташтво у комунистичком покрету није видело непријатеља већ добродошлог савезника у „сламању кичме Србству и Православљу", како је дословце наведено у другој тачки споразума између усташког покрета и Комунистичке партије Југославије, који су у Сремској Митровици 1935. потписали усташки првак Миле Будак и Титов емисар Моша Пијаде. Три године раније (1932), Централни комитет Комунистичке партије Југославије објавио је проглас у коме „поздравља усташки покрет и ставља се потпуно на његову страну". Др Срђа Трифковић, у својој књизи *Усташе: Балканско срце таме на европској политичкој сцени*, наводи како су пре Другог светског рата усташе и у Хитлеровој Немачкој третиране као

сепаратистички и прокомунистички покрет, те су хапшени и затварани. Доцније привидне сличности усташтва са фашизмом и национал-социјализмом биле су искључиво у функцији задобијања подршке Италијана и Немаца, тадашњих господара на Балкану.

Крајем 1930. године, Анте Павелић у Италији оснива терористичку организацију „Усташа – хрватска револуционарна организација“ (УХРО). Павелићеви најближи сарадници у то време били су **Иван-Ивица Франк**, син Јосипа Франка, и **Славко Кватерник**. Осим тога што је и сам потицао из породице похрваћених Јевреја, Кватерник се оженио Олгом Франк, ћерком Јосипа Франка. И у логорима за војну обуку, које је Павелић оснивао у Италији, Мађарској и Аустрији, било је Јевреја. Јанка Пуста у Мађарској, недалеко од данашњег Новог Кнежевца, био је главни усташки центар за обучавање диверзантских група и атентатора. О Јеврејима који су се у њему обучавали, али и о Јеврејима у самом врху раног усташког покрета, овако сведочи заповедник јасеновачких кољача Вјекослав-Макс Лубурић: „На Јанка-пусти то је био, каква ли случаја, најприје Владо Сингер, а затим Срећко Кремзир, обадвојица Жидови из прве руке... Духовни вођа емиграције био је Жидов Иван Франк, син правашког вође др Јосипа Франка. Никоме није била тајна да је супруга Поглавника, гђа Мара, била из жидовске обитељи. Исто тако да је најпознатија фигура емиграције и цијеле млађе екипе, Еуген-Дидо Кватерник био жидовске крви, као и најеминентнија фигура у домовини, пуковник и каснији војсковођа Славко Кватерник. Што да кажемо о дијелу домовинске елите ожењене чистим Жидовкама. И у државном водству, и у војничком и политичком водству, па и у самом Усташком покрету, свугђе смо имали ‘свога Жидова’. Никоме није ни на памет падало тражити жидовске претке многобројне похрваћене средње класе у цијелој Хрватској.“[1]

С. Кватерник

Иван Мужић, хрватски историчар и римокатолички публициста, у свом спису *О државотворности динарских Хрвата* пише: „Павелић није био антијудаист. Он је само у меморандуму *Хрватско питање* (из 1936, написан на њемачком за њемачки политички врх) жидовство третирао као непријатеља Хрвата. Текст је очито надахнут политичким прагматизмом па је разумљиво да антијудаизма нема у другим његовим међуратним текстовима. У самом врху усташког покрета било је особа жидовског подријетла“.

Чим је НДХ била проглашена, 10. априла 1941, успостављен је државни апарат, све државне службе, војска, полиција, као и сви други пратећи државни органи. У свим тим структурама било је Јевреја, и то не само као ситних службеника, већ их је значајан број био на високим државним, војним и полицијским функцијама.

Јеврејин **Владо Сингер** био је повереник Главног усташког стана, врховног органа усташког покрета, и шеф Усташке надзорне службе. Чланови Главног усташког стана и доглавници (заменици) Анте Павелића били су, између осталих, и Јевреји **Славко Кватерник** и **Андрија Бетлехем**. Јеврејин је био и **Иво Хајнрих**, један од управника логора Јасеновац и близак пријатељ Анте Павелића. Шеф усташке тајне полиције био је **Ото Крезимир**, такође Јеврејин. Члан Хрватског државног сабора, проф. др **Давид Карловић** је био Јеврејин, баш као и др **Стипе Моснер**, опуномоћени представник при бугарској влади. У културном животу НДХ важне улоге су имали Јевреји проф. др **Мирко Бреуер** и др **Зденко Вински**. А званична штампарија владе НДХ била је у власништву загребачке јеврејске породице Шулхоф.

У војним формацијама НДХ било је 28 високих часника (официра) Јевреја. То су били: **Никола Штајнфел**, адмирал и последњи министар оружаних снага НДХ; генерал **Ладислав Алеман**, помоћник главара управног стожера и заменик заповедника гарнизона у Загребу; **Рикард Кубин**, адмирал морнарице НДХ; **Едгар Ангели**, контраадмирал морнарице НДХ; генерал **Јулије Фриц**, заповедник Десете домобранске дивизије; генерал др **Милан Праунспергер**, заповедник правног одсека оружаних снага НДХ; главностожерни пуковник **Фердинанд Хала**; главностожерни пуковник **Драгутин Хелбиш**; пуковник **Јулио Реш**, заповедник гарнизона у Копривници, касније заповедник Пашке бригаде са седиштем у Карлобагу; **Емануел Балеи**, пуковник домобранства и заповедник Прве пешачке дивизије; инж. **Хинко Алабанда**, делатни пуковник Усташке војнице; **Отон Чуш**, пуковник домобранства; пуковник **Иван Шарнбек**, заповедник Шесте пешачке дивизије; пуковник **Јосип Шолц**, заменик заповедника Прве хрватске ударне дивизије; пуковник **Рудолф Ванер**, управник Обавештајног одсека Министарства оружаних снага НДХ; пуковник **Јурај-Ђуро Исер**, заповедник Другог домобранског збора; пуковник **Јозеф-Јосип Мецгер**, заповедник Четврог хрватског збора; пуковник **Јулио Саш**, заповедник Другог заштитног подручја народне заштите; пуковник **Мирко Згага**, заповедник Прве пешачке дивизије; пуковник **Божидар Зорн**, најпре заповедник Друге брдске бригаде, касније заповедник Девете брдске бригаде, а на крају заповедник Друге хрватске ударне дивизије; допуковник **Јосип Гамбергер**, заповедник моторизованог батаљона са седиштем у Славонском Броду; допуковник **Драгутин Рублер**, официр за везу са Другом италијанском армијом; генерал **Милан Мизлер**, заповедник Оружништва (жандармерије НДХ). Нема проверених података о функцијама које су у војним снагама НДХ обављали Јевреји: генерал **Иво Шнур**, пуковник **Квинтијан Тартаглија**, **Оскар Киршбаум**, **Рудолф Краус-Тудић** и **Јулио Симовић**. Имена ових Јевреја, или Хрвата јеврејског порекла, официра у усташкој војсци Анте Павелића, објављена су и на званичном сајту[2] римокатоличког храма св. Јелене Крижарице у Каставу код Ријеке.

Према резултатима истраге Земаљске комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача, на списку оних који треба да одговарају за ужасна недела извршена у Јасеновцу, налазе се и Јевреји: усташки поручник **Анте Алтарац**, који се издвајао по бестијалности приликом ликвидација логораша, затим **Бруно Дијамантштајн**, **Херман Шпилер**, **Владимир Борнемиса**, те извесни **Винер**, који су били усташки повереници, односно чланови интерне управе у концентрационом логору Јасеновац. Истинитост навода из документа 4547-1945 Земаљске комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача, од 15. децембра 1945, потврђују подаци које је касније обелоданио Анте Цилига, тадашњи члан Политбироа Централног комитета Комунистичке партије Југославије, у својој књизи *Сам кроз Еуропу у рату 1939–1945* (поглавље „Јасеновац: људи пред лицем смрти“). Он је као логораш провео у Јасеновцу више од годину дана, тачније од 14. децембра 1941. до 31. децембра 1941. година, одакле га усташе пуштају на интервенцију из Рима, јер је поред југословенског имао и италијански пасош.

Недавно је о овоме проговорио и Вице Вукојевић, бивши судија Уставног суда Републике Хрватске, који је изјавио да су „логором Јасеновац управљали Жидови, држава је само дала стражу, а постоји и уговор између владе НДХ и Жидовске опћине Загреб о финанцирању управе тога логора“. Председник јеврејске верске заједнице у Загребу, Иво Голдштајн, одговорио је да су Вукојевићеве тврдње лаж и да је „жидовска опћина у Загребу настојала помоћи својим члановима који су били заточени у Јасеновцу, али у коначници то готово никоме није помогло“. Вукојевић је заузврат оптужио Голдштајна да „докуме-

нте о финанцирању управе Јасеновца, од Жидова, скрива као змија ноге“.[3]

Какав је заиста био однос усташког режима према јеврејској популацији на територијама које је обухватила НДХ? А какав је могао бити ако су, као што видимо, Јевреји заузимали неке од најважнијих положаја у усташкој власти. Један од највећих србских интелектуалаца у емиграцији, др Лаза М. Костић, у својој чувеној Видовданској беседи, одржаној 22. јуна 1958. у Онтарију (Канада), казао је: „Не треба заборавити да је највећи део водећих усташа или био јеврејског порекла, по танкој крви, или је био жењен Јеврејкама, и они су сви нерадо предузимали мере истребљења Јевреја, само да се додворе Немцима или на захтев Немаца. Мере истребљења Срба предузимали су сами, противно вољи и Немаца и Италијана. За њих је далеко одговорнији и непосредно одговоран, цео грађански хрватски народ.“

Ово потврђује усташки доглавник Славко Кватерник: „Прогони Жидова отпочели су у Осијеку. За мене нема двојбе да су иницијатори били Нијемци, агресивна њемачка осјечка Волксгрупа... Ти су прогони били настављани у разним мјестима у Сријему и Славонији у којима су били настањени, односно у којима су обитавали Жидови и Нијемци. Ти прогони изненадили су свих, па и Павелића. Они су и пожурили у доношању жидовских закона. У влади нитко није помишљао на прогоне Жидова, јер је било изграђено мишљење о рјешењу жидовског проблема... Сигурно знам да Нијемци нису били задовољни, што ми је саопћио капетан Којентински из њемачког посланства рекавши како у посланству постоји мишљење да су Хрвати премеки и *judehcrig*. Мене су чак прозвали *judenprotektor*, јер скривам Жидове у министарству оружаних снага, у болницама и јединицама, те издајем увјерења да их се не смије дирати.“ [4]

Младен Шварц

Еуген-Дидо Кватерник допуњује тврђење свога оца овако: „Што се тиче Жидова, и суд је у Јерузалему на расправи против Ајхмана установио, да су прогони Жидова у Хрватској били вођени од Нијемаца, и да су започели већ 11.4.1941. Ја сам тада био још у Италији. Један је пак загребачки рабин за вријеме истог процеса након описа прогона и страдања Жидова с подручја НДХ отворено признао, да, ако је с подручја Хрватске ипак спашен доста велик број Жидова, онда се то имаде приписати корупцији високих усташких функционера и везама обитељи Кватерник са Жидовима. Само аполитички мозак може из особно-секташких мотива кривити Хрвате за прогон Жидова, намјесто да истиче све што је са хрватске стране учињено, да се Жидови спасе. А учињено је врло много.“ [5]

Хана Арент, немачка теоретичарка политике и филозоф јеврејског порекла, у својој књизи о суђењу Адолфу Ајхману наводи да је влада Анте Павелића три недеље након свог успостављања донела антијеврејске законе. Међутим, Немци су тек у јесен 1943. године у тим законима запазили „занимљив параграф којим су у ‘почасне аријевце’ претворени сви Јевреји који су дали допринос ‘хрватској ствари’. Наравно, број тих Јевреја је у међувремену увелико нарастао“. Арентова даље наводи: „Још занимљивија је била чињеница коју је открила обавештајна служба СС-а (...), да су скоро сви припадници владајуће клике, од председника владе до усташког вође, били ожењени Јеврејкама“.[6]

Хрватски проусташки аутор Младен Ивезић на својој интернет страници тврди да је он „први на свијету који је пронашао и објавио два писма (што су их антифашисти скривали у архиву) која је 1943. године био послао загребачки надрабин Фрајбергер Каптолу и хрватским властима, молећи да се негдје оснује табор за оне Жидове који нису поданици НДХ а немају камо отићи! Хрватски би их Жидови сами хранили, кажу писма.“ Ивезић томе додаје: „Будући да су Жидови били под строгим притиском њемачкога режима у Њемачкој и на ратним подручјима, многи су, очито доведени добрим вијестима о НДХ, долазили овамо, немајући ни држављанства ни припадништва НДХ. Позор, долажаху из Мађарске и Италије, у које првих мјесеци бијаху бјежали, уздајући се у попустљивост њихових режима.“

Споменимо и то да се усташки режим заштитнички односио и према припадницима масонерије. Наиме, један СС подофицир, у свом извештају од 2. децембра 1942, написао је о врху Павелићевог режима „да су они – скоро сви – слободни зидари“. У овом извештају се наводи да је антимасонска пропаганда усташког режима врло скромна и да он само привидно заузима непријатељски став према слободном зидарству. Овај припадник СС-а посебно оптужује Славка Кватерника да је „у интересу ‘виших циљева’ Слободног зидарства проводио саботажу на штету њемачког Рајха“, да је пре рата у Загребу основао масонску ложу „Либертас“, коју је повезао са јеврејском ложом НОББ (Независни орден Бнаи Брит), и да су ложи „Либертас“ припадали и други прваци усташког покрета: Еуген Кватерник, др Будак, др Пук, Бенак, генерал Балеи, пуковник Сабљак, потпуковник Душан Краљ, др Кошак и др Тот. Извештај се завршава закључком да би било потребно „да се ова опасност благовремено отклони на начин да се Усташки режим ликвидира и у Хрватској успостави њемачка војна управа“. Иако аутентичност овог документа није потврђена, у светлу свих познатих чињеница његов текст делује прилично веродостојно.[7]

Да веза Јевреја и усташтва није само ствар прошлости, већ да је жива и данас, сведочи пример **Младена Шварца**, Јеврејина који предводи организацију „Нова хрватска десница“ и једног од најгласнијих усташа у данашњој Хрватској. У једном интервјуу, објављеном на његовом сајту, Шварц о Павелићевом режиму каже: „Ако Иво Голдштајн признаје ту чињеницу да је читава усташка врхушка била обитељски везана за жидовство, импрегнирана жидовством, тиме угледни повјесничар нехотице признаје да Независна Држава Хрватска није била антисемитска држава, јер да је то била, онда би Поглавник прво своју властиту жену Марију, рођену Ловренчевић (по мајци Жидовка), морао убити или стрпати у логор. Замислите ви државу у којој влада службени антисемитизам, расистичкога типа, а у којој је цијела врхушка повезана са Жидовима! Уосталом, у Хрватској је увијек било Жидова који су се осјећали хрватским патриотима. То је стара правашка традиција, која вуче конце од покрштенога осјечког Жидова Јосипа Франка. У тој старој Странци права било је много покрштених Жидова, али је било и мојсијеваца, који су били жидовски вјерници.“

Било како било, из свега наведеног није тешко извући закључак: Јевреји у НДХ нису били само жртве, већ и инспиратори и извршиоци злочина, јер је усташтво било идеологија и покрет не само Хрвата, већ и Јевреја у Хрватској. А главна мета и највећа жртва тог ђавоиманог и злочиначког покрета био је – србски народ, који то никада не сме да заборави.

[1] General Drinjanin, „Legije i Legionari“, у *Drina* XVII, Madrid, 1967, стр. 328–329

[2] http://www.kastav-crkva.com/h_zrtve1.html

[3] *Povratak Vice Vukojevića: ‘Židovi su upravljali Jasenovcem’*, Nacional – dnevno online izdanje, 22.04.2009.

[4] Nada Kisić Kolanović, Vojskovođa i politika: Sjećanja Slavka Kvaternika, Zagreb, 1997, стр. 204

[5] Eugen Dido Kvaternik, Sjećanja i zapažanja 1925–1945: prilozi za hrvatsku povijest, Zagreb, 1995, стр. 255

[6] Hannah Arendt, Eichmann u Jerusalimu: izveštaj o banalnosti zla, Beograd, 2000, стр. 166

[7] Поједини аутори наводе да је овај документ пронађен у Архиву Југославије, под ознаком Ф100, 29, 115, бр.2 979492-979500.

БЕСМИСАО СРБСКОГ АНТИФАШИЗМА

„Држи се храбро, жуч из поцепане јетре шикну, ти се држи Србине! Из утробе што пржи, такав ропац се проломи – Храбро се држи! ... Италијански роде, фаланга буди чврста, збијај фронт свој, фаланга жестока што лети, као један човек у бој…“

Габријеле Д'Анунцио
(*Ода народу србском*)

Неизоставна пропагандна одлика актуелног политичког сукоба у данашњој Србији, у све већој мери постаје бесмислено етикетирање, то јест прозивање супротне стране за фашизам, уз самопозивање на антифашизам. Као што потпуно неосновано владајући антисрбски кругови упорно поистовећују србски национализам са фашизмом, тако су и на другој страни веома чести покушаји да се глобалистички антисрбски пројекти попут НАТО пакта и ЕУ представе као континуитет Хитлерове политике.

Специфична је позиција анархо-комунистичких кругова који глобалне пројекте попут ЕУ и НАТО-а сврставају под окриље „новог фашизма“ америчке хегемоније, при чему у својој идолошкој конфузији, управо национализам проглашавају оруђем америчке хегемоније. Међутим, истина је да љубав према сопственој нацији и политичко и културно деловање са националног становишта, нису и не могу бити оруђе било какве америчко-капиталистичке тенденције. Таква оруђа су искључиво шовинизам и сепаратизам, као и жеља за запоседањем туђег животног простора. Ове деструктивне идеје стварају међународне сукобе који су повод за покретање „мировних“ иницијатива америчког хегемонизма, а у циљу окупације датог подручја. Након окупације долази до обрачуна са прогресивним народним традицијама матичног становништва, а у циљу његовог укалупљивања у потрошачко-капиталистички друштвени модел.

Д'Анунцио

Поистовећивање србског национализма са фашизмом већ је потпуно компромитовано, истрошено и неубедљиво. Оно најчешће долази од стране оних који ни о фашизму не знају скоро ништа, јер у супротном, знали би да је фашизам идеологија настала у конкретном народу и времену и да није намењена копирању нити имитирању. Супротна, али ни мало исправнија тенденција долази из кругова који данашњи србски националистички отпор глобалном завојевачу настоје да прогласе антифашистичком борбом. Са задатком указивања на неоснованост и штетност тезе о истоврсности старих фашиста и актуелних креатора политике планетарног мондијализма, осврнућемо се на неколико чињеница.

Срби и италијански фашизам

Пре свега, фашизам (који се углавном погрешно поистовећује са немачким национал-социјализмом) настао је после Првог светског рата у Италији. Треба рећи да је идејни зачетник фашистичке доктрине, учитељ Мусолинија и оснивач Фашистичких одреда, ратни херој и славни песник Габријеле Д'Анунцио, у својим политичким и идеолошким подухватима био значајно инспирисан управо србском традицијом коју је изванредно познавао. Током Првог светског рата, фасцинирао га је дух који надахњује србске ратнике, који су снагу и херојски идеализам црпели из славних периода народне историје и подвига народних великана. Сведочанство о таквој инспирацији представља његова поема *Ода народу србском* (Ode alla nazione serba), написана 1915. године. Д'Анунцио је чак начинио посебни својеручни рукопис *Оде*, и уз неколико штампаних издања исте (о свом трошку), послао србском краљу Петру I Карађорђевићу.

У Србској идеји, Д'Анунцио препознаје народну чежњу за славном епохом прошлости (Немањићком Србијом), као и несаломиво и узвишено надахнуће таквим националним *изгубљеним Рајем*, који упркос вековној дистанци, несмањеним жаром и даље крепи нове синове нације и подстиче их да незадрживо стреме ка оваплоћењу древног идеала у свом времену. Оно што је за србске ратнике и србски народ представљало наслеђе Немањићке Србије, то је за Д'Анунциа и његове италијанске следбенике наслеђе Старог Рима, које је и постало основни историјски узор италијанског фашизма. Ромејско наслеђе Д'Анунцио надахнуто приписује и србској средњевековној држави, када у *Оди* истиче: „Јер Рим им даде Царство!“

Даље, фашистичка Италија услед амбиција да освоји што већи део територија које су биле под влашћу некадашње Млетачке републике, била је природан геополитички савезник србског народа. Наиме, стварање две суседне државе – Велике Србије и Велике Италије, чија би граница била у Далмацији, трајно би решило питање западних србских земаља. Тек је трагична хрватофилска заблуда југословенства окренула фашистичку Италију против србског народа. Ипак, заједнички антиусташки интерес Срба и Италијана посведочен је и у обилној сарадњи између италијанских и четничких јединица у злогласној „НДХ“ током Другог светског рата.

Православље и немачки национал-социјализам

Православље које је било жестоко прогоњено у комунизму и у све већој мери маргинализовано у демократским системима, природно је поздравило појаву новог немачког националног покрета, који је објавио рат и једној и другој антиправославној и јудео-масонској идеологији. Данас је недовољно позната чињеница да је већина православних помесних Цркви, макар до захуктавања ратних збивања, подржавала Адолфа Хитлера, сматрајући га борцем против антиправославних сила, пре свега против надируће комунистичке опасности. Сама сатанизација Хитлера, од стране већине демократских медија и руководстава демократских држава, као и СССР-а, није ни најмање поколебала православне духовнике, који су по јеванђелској поуци знали да „свет у злу лежи“ и да ће бити оклеветан и прогоњен свако ко на овоме свету жели да твори правду.

И патријарх србски Варнава подржаво је Хитлеров антикомунизам, као уосталом и Свети владика Николај у предратном периоду, у време када је у Рајху озбиљно разматрана идеја стварања националне хришћанске цркве. Треба рећи и да је Хитлеров режим готово искоренио ватикански утицај на унутрашње немачке црквене прилике, јер није желео да један инострани центар моћи има било какав утицај унутар Немачке, о чему у својим новинарским извештајима сведочи наш велики књижевник Милош Црњански, који је тада био

дописник из Берлина и који је такође имао нескривене симпатије према Трећем Рајху и немачком националном покрету.

Нарочиту подршку у борби против комунизма, Хитлер добија од стране светогорских манастира, као и од стране заграничне Руске Цркве која је окупљала руске емигранте избегле из Совјетског савеза. Највећи православни храм у западној Европи до данас је берлински Саборни храм Руске Цркве, који је подигнут 1936. године управо благодарећи средствима немачке власти, која је у руској емиграцији видела чврстог савезника против комунистичке Совјетије.

Управо из редова руске националне емиграције, издваја се читава плејада православних интелектуалаца који подржавају нови немачки национални покрет, или чак активно сарађују са њим, у нади да ће он допринети ослобођењу њихове отаџбине од црвене куге. Међу њима су: Велики кнез Кирил Владимиривић Романов, Николај Марков – један од лидера црностотинашког покрета у предреволуционарној Русији, Кнез Николај Жеваков, генерал Бискупски, генерал Шкуро, генерал Краснов, философ Димитрије Мерешковски, учитељ Руске идеје Иван Иљин, списатељица Зинаида Хипијус, мноштво епископа и угледних духовника руског избеглиштва, и многи други.

Иако је њихова подршка Хитлеру временом сплашњавала, првенствено услед масовног страдања руских цивила на Источном фронту, сама чињеница о првобитној сарадњи говори да се са православног становишта, хитлеризам као ни фашизам (који се медијски и лаички са њим неосновано поистовећује) не може никако оценити као контраст православном духу.

Они чиниоци у овим идеологијама који су туђи и неприхватљиви православном погледу на свет, везани су за дубљу и ширу проблематику западне цивилизације и генезе њеног богоодступништва, а једина новина коју су они унели у политичку арену тадашње Европе јесте ново национал-революционарно одушевљење и (како би рекао Иљин) сабирање свесних синова нације у круг диктаторијалне одбрамбености пред левичарско-либералном стихијом.

Срби и Други светски рат

Основни данашњи аргумент за пришивање антифашистичке етикете србском родољубљу представља Други светски рат, односно 27-мартовски пуч и потоња партизанско-равногорска борба против немачког окупатора. Међутим, сам несрећни пуч својом предисторијом управо открива прљаву улогу антифашистичке Енглеске и њене обавештајне службе, која је искористивши антинемачко расположење србског народа услед претходног рата, инспирисала и финансирала злокобни пуч који је одвео србски народ у крваво коло до тада незапамћених ратних страдања. Такође, предисторија пуча подсећа нас на прилично коректну понуду Хитлера властима Краљевине Југославије, која би, да је прихваћена и испоштована, омогућила србском народу да избегне или макар одложи и значајно умањи ратно страдање. За разлику од НАТО окупатора данас, који по сваку цену тежи окупацији србских земаља, Хитлер уопште није имао претензије ка србским земљама, већ је желео само да се обезбеди од могућег британског искрцавања на Јадран. Србски народ као „једини државотворни елемент у југоисточној Европи“, како нас је назвао по сведочанству Хермана Нојбахера, Хитлер није желео за непријатеља.

Даље, током несрећне окупације, борбени мотив већинског дела припадника свих оружаних формација у којима су Срби имали кључну улогу (равногораца, партизана и Недићевих формација), оличен је у жељи за националним ослобођењем а не у борби против фашистичког система. Међутим, услед пропаганде, манипулације и ванредно тешких околности, постојало је различито поимање слободарске идеје које је резултовало крвавим грађанским ратом. Помрачен идеолошком индоктринацијом Брозових комесара, просечан партизан имао је скучену перспективу у којој је као народног непријатеља видео само актуелног окупатора и све који сарађују са њим. Просечан равногорац, како је рат одмицао, уверио се да је комунистичко зло веће од зла које носи немачки окупатор, али ни он није био свестан закулисног јудео-масонског фактора који стоји иза комунизма као и иза англоамеричке либералне демократије, која заједно са комунизмом припрема гроб србском народу. Интересантно је да је на првом равногорском конгресу са политичко-идеолошком поруком, одржаном у Шаховићима у Рашкој области, у зиму 1942. године, природа усвојених одлука потпуно антидемократска и милитаристичка (данас би рекли „неофашистичка“). Каснији продемократски конгрес Равногораца у селу Ба, представља очигледан и очајнички покушај равногорског вођства да поврати подршку англоамериканаца, која је трајно пренета на Броза и његове партизане. За разлику од партизана, али и од равногораца, припадници Србског добровољачког корпуса и осталих Недићевих формација, увидели су да је претећа црвена окупација веће зло од актуелне немачке окупације, као и да упркос окупацији, између Немаца и Срба постоје значајни заједнички интереси.

Дакле, мотив Срба који су у Другом светском рату носили оружје, није борба против фашизма, већ борба за слободу народа. Просечан Србин није се разумео у идолошку природу режима који су владали Немачком и Италијом, нити га је то занимало. Оно што је била његова жеља, јесте слободна Србија без окупатора.

Штетност антифашистичке хистерије

Таква жеља несумњиво треба да буде побуда и данашњих генерација србских родољуба. Борба против нових окупатора, јесте дужност сваког србског националисте, али да би борба била успешна, морамо правилно разумети идеолошку природу планетарног мондијализма, као идејног и политичког ослонца владајућег Система. Наиме, данашњи ционистички господари америчког хегемонизма и евроунијатског ропства, немају никакве везе са фашизмом или Хитлером. Без обзира на све Хитлерове заблуде, он се борио управо против сила које, поразивши га, данас доминирају Европом и Америком. Стога је нетачно и потпуно бесмислено када се ЕУ и НАТО називају „фашистичким“ пројектима. Заправо, Хитлеров коцепт уједињене Европе има врло мало заједничког са капиталистичким, мултирасним и антинационалним концептом Европске Уније, или са НАТО пактом као оружјем америчке хегемоније. А интересантно је да су народи Азије и Африке доживљавали Хитлера не као расног истребљивача, већ као спасиоца и потенцијалног ослободиоца покорених народа, чија је слобода већ вековима погажена чизмом британског колонијализма.

Иако је данашња Немачка један од кључних стубова политике ЕУ и НАТО пакта, она не представља националну државу немачког народа, већ је попут других западних земаља обичан полигон јеврејског лобија, који на немачком тлу немилосрдно прогони и кажњава и најмању назнаку историјске симпатије ка Трећем Рајху. На етничком, демографском и културолошком плану, данашња Немачка предста-

вља право ругло, са огромном бројем хомосексуалних изопачењака, имиграната, турских и шиптарских гастарбајтера и левичарских екстремиста, што је свеукупно чини потпуним контрастом од Немачке државе Хитлерове епохе.

Како бисмо правилно поступали у данашњици и будућности, нужан је трезвен и објективан приступ тумачењу догађаја из прошлости и повлачењу паралела са данашњим временом, као и нужности разобличавања пропаганде западих центара моћи, чије је главно обележје у последње две деценије управо србофобија, као што је некада била денацификаторска германофобија, односно „антикомунистичка“ русофобија. Јер ако ћемо беспоговорно прихватати њихову тезу о фашизму као највећем злу у историји човечанства, која је праћена и одговарајућом холивудском пропагандом, откуд нам онда право да се побунимо против савремене западњачке и холивудске сатанизације Срба, која долази из исте кухиње из које се већ много година сервирају „чињенице“ о фашизму или „злим“ Русима?

Коначно, проглашавањем србске националистичке борбе за антифашистичку, и инсистирањем на бесмисленом изједначавању хитлеризма и актуелног планетарног мондијализма, стихијски се гурају под тепих сви србски „сарадници фашиста“ из прошлости, јер они тобож компромитују наше „антифашистичко наслеђе“. А уколико би се србски националисти одрекли идејног наслеђа „квинслишке“ Недићеве Србије, остали би без јединог аутентичног србског идеолошко-политичког одговора на агресију Система, и остали би заробљени у зачараном демо-но-кратском врзином колу псеудопатриотске колотечине. ●

ЕРВИН ФОН ШОЈБНЕР-РИХТЕР

ПРАВОСЛАВНИ ВИТЕЗ И УТЕМЕЉИВАЧ НАЦИОНАЛ-СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ ПОКРЕТА

О коренима, предисторији и првобитној идеји немачког национал-социјалистичког покрета писано је, издавано и превођено у Србији много тога, како од стране комуно-демократских жречева „антинацистичких“ догми Новог доба, тако и од стране поборника теорије о окултној позадини самих корена односне идеологије. Свако из својих побуда углавном је прећуткивао или маргинализовао име без којег се први чин драме немачког национал-социјализма не може узимати у обзир, без обзира на субјективни вредносни суд. Име човека чија је јуначка погибија, по речима његовог пријатеља и саборца Адолфа Хитлера, била **једини ненадокнадив губитак** за покрет! Реч је о *руском Немцу*, немачком барону и руском православном монархисти – идеологу и ратнику – **Максу Ервину фон Шојбнер-Рихтеру**.

У свом капиталном огледу о руској историји, под називом „Руска симфонија“, *руски златоуст XX века* и велики учитељ и исповедник Руске идеје, митрополит Санкт-Петербуршки и Ладошки Јован (Сничев), посветио је једно поглавље управо Шојбнер-Рихтеру, као упечатљивом и надахњујућем примеру личности, чије живот и дело указују на потресну и недовршену драму о спонама и сукобима између два велика народа, али и недвосмислено упућују на једини исправан и дуговечан темељ националистичке доктрине и државотворног прегнућа.

Уз дуализам оличен у неистоветности родне груде и земље предака, *руско-немачки* карактер Шојбнеровог идентитета оличен је и у избегличкој судбини коју је поделио са милионима других поданика Николаја II Романова, последњег православног Цара. Наиме, по трагичном слому руске империје у револуцији и грађанском рату, мноштво руских емиграната потражило је своје ново уточиште управо на тлу Немачке. Осим етничких Руса који су спас од црвене аждаје потражили под окриљем овог дојучерашњег суседа и ратног непријатеља Русије, у Немачку су масовно одлазили и прибалтички Немци, који су за време вековног боравка у Русији, иако инородни матичном народу империје, представљали прилично лојалну и Цару и династији одану мањину. Баш због тога и не чуди чињеница да су управо руски Немци, који су иначе једнако добро владали и немачким и руским језиком, били кључни посредници удруживања и сарадње између немачких и придошлих руских националиста. Како запажа и митрополит Јован, извесно време се чинило да ће управо *под утицајем Руске идеје, немачки народ примити од руског народа штафету борбе за одбрану хришћанске државности у Европи*.

У истом духу, руски емигрант, Шојбнеров пријатељ и активни учесник поменутих дешавања, кнез Николај Жевахов, писао је да су Руси несумњиво учинили велику услугу Немцима на плану буђења њихове националне свести, те стога није изненађујуће што је на немачком тлу рођено тесно јединство и заједничка акција руских и немачких националиста. Заслуга Немаца била је у томе – наводи Жевахов – што су се они односили према придошлим Русима, не као према избеглицама, већ као према гласницима који буде на узбуну, и као сведоцима бољшевичког зверства и јеврејске окупације која прети и немачком народу као и читавом хришћанском свету. Немачки националисти су схватили да немају избора и да је бескомпромисна борба једина алтернатива текућем пропадању Немачке под теретом Версајског уговора. Уз такво схватање, на трагичној позадини опште потлачености и сиромаштва, рађао се и уз предани рад почео да добија свој облик нови покрет немачких националиста.

Једну од водећих улога у буђењу овог покрета одиграо је и Макс Ервин фон Шојбнер-Рихтер. Овај руски држављанин, балтички Немац и полазник факултета у Риги, рођен је јануара 1884. године у православној немачкој породици у Летонији (која је у то време била део Руске царевине). Био је веома образован и учен младић, са особеним интересовањем за духовност, историју и идеологију. Шојбнер је био благочестиви хришћанин и убеђени монархиста, што је два пута и делатно потврдио добровољном оружаном борбом против антируских и антихришћанских сила. Први пут у редовима руске војске

при сузбијању покушаја револуције током 1905. године, а други пут касније у саставу немачке војске током 1918–1919. године.

Следеће године, као емигрант скрасио се у Минхену, који је попут осталих немачких градова био препун избеглих Руса који нису желели да живе под бољшевичким терором. Шојбнер се убрзо, током исте године, упознаје са Хитлером и мноштвом националистички настројених Бавараца, који у жељи за немачком националном револуцијом оснивају *Немачку радничку национал-социјалистичку партију*, са циљем борбе за ревизију Версајског уговора, а против комунистичке опасности, капитализма и разорног јеврејског утицаја. Први састанак Шојбнера са Хитлером протекао је у тајности, јер су га власти у Берлину гониле поводом оптужбе за учествовање у неуспелом промонархистичком пучу из марта 1920. године. У својим успоменама на те дане, Шојбнеров пријатељ и саборац кнез Жевахов је писао:

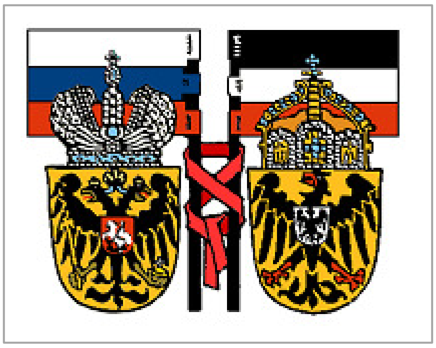

„Од једном сам се нашао у срцу здравог националног покрета, који је ублажио моју горчину због улоге коју је Немачка играла у окончаном рату – судбоносном за обе земље. Разговори са водећим представницима овог покрета Ернестом Рувентловим, Лудвигом Милером фон Гауеном, Шојбнер-Рихтером, Арном Шикеданцом и многим другим, убедили су ме да се не ради само о немачком националном делу, већ о светом делу заштите хришћанства од претеће опасности. Дело ових непоколебљивих идеолошких ратника, изазивало је у мени дубоко поштовање, јер су у тренутку најтежих мука своје отаџбине, проповедали борбу у име Христа!".

Преко своје жене Матилде која је припадала високом племству, Шојбнер упознаје руског великог кнеза Владимира Кириловича Романова, магната Фрица Тисена, генерала Лудендорфа, као и мноштво других утицајних људи, помоћу којих успева да обезбеди значајну и политичку и финансијску подршку, како за нови немачки национал-револуционарни покрет, тако и за руске монархисте у емиграцији. Заправо, главни задатак који је пред себе поставио Шојбнер јесте успостављање чврстог савеза између руских монархиста и немачких националиста у борби против бољшевизма а за националну слободу и обнову монархије у Немачкој и Русији. У том циљу Шојбнер организује *Руско-немачки народни фронт Обнова* (*Aufbau-Возрождение*), који је пропагирао тезу да будућа национална Русија и национална Немачка могу победити само уз помоћ заједничке борбе. Под окриљем ове организације, у пролеће 1921. године у баварском граду Бад-Рајхенхалу, организован је велики сабор руских монархиста из читаве емиграције, који је имао за циљ да допринесе уједињавању националистичког дела руске емиграције, и успостављању пријатељских веза између ње и немачких национал-социјалиста.

Утицај Шојбер-Рихтера је и међу Немцима непрестано растао. Ступивши у партију, убрзо постаје њен главни идеолог, што је кнезу Жевахову дало основа за тврдњу да је Шојбнер у суштинском смислу био утемељивач немачког национал-социјалистичког покрета. Од стране својих сабораца, виђен је као будући министар спољних послова наступајуће национал-социјалистичке Немачке, а као историјски узор спољнополитичке оријентације будуће државе, Шојбнер је истицао Свету Алијансу (савез царске Русије, Пруске и Аустрије) као државног савеза формираног са циљем уништења левичарско-револуционарних покрета у Европи и одбране хришћанске државности.

Битан узрок размимоилажења оваквог идеала и потоњих дешавања јесте трагична смрт Шојбнер-Рихтера, који је храбро погинуо у неуспелом Минхенском „пивничком" пучу, спасивши при том живот Адолфу Хитлеру, коме је пак веома тешко пала погибија блиског саборца. Говорио је тада Хитлер: „Сви су замењиви, само не он!", означивши га мучеником за идеју коме посвећује „Моју борбу", али временом као да је заборављао ствари којима га је Шојбнер учио. Наиме, његова погибија била је неисцељив духовни ударац покрету и битно је утицала на развој немачког национал-социјализма у будућности, који се временом, а нарочито по свом доласку на власт, разилазио са неким фундаменталним Шојбнеровим идеалима. Наиме, по његовој погибији, покрет се постепено удаљава од хришћанских координата, што је утицало на фокусирање расне теорије покрета, на тезу о германско-нордијском превасходству, уз незасити пораст политичких амбиција које су све теже одолевале искушењу националне мегаломаније и идеји ширења животног простора на рачун суседних народа.

Осветљавајући величину *руског Немца* Шојбнер-Рихтера, митрополит Јован као да указује на идеал православне националистичко-социјалне идеје, као јединог могућег и аутентично хришћанског и истински европског политичко-идеолошког одговора, не само на владајуће саблазни западњачког планетарног мондијализма, већ и на погубне заблуде сваке ускогрудо шовинистичке мегаломаније, као и на другој страни, псеудоправославне и псеудоревнитељске „антијеретичке" и „антизападне" хистерије и лажног духовног чистунаштва.

Борбени дух новог национализма против јаловог „патриотизма"

Велики Милош Црњански није само један од наших највећих људи од пера, већ и велики учитељ Србске идеје. Кроз своје политичке списе, говорио је у своје време о многим тада актуелним темама, стојећи чврсто на бранику србског националног интереса. Његови списи и данас су актуелни и пружају обиље материјала за разраду србске националистичке доктрине, пре свега на пољу стила, културолошког израза, али и уопштених политичких усмерења.

Цитираћемо овом приликом његове мисли на тему указивања разлике између истинског, револуционарног национализма на једној страни и безличног, баналног, званичног, прорежимског и грађанског патриотизма на другој, који се подметао и деведесетих година прошлог века од стране ондашњег режима, али се подмеће и данас од стране јаловых „десничарских" фактора у Србији. Подмеће се као кукавичје јаје србској омладини, као некаква норма, док се истински национализам од стране свих (и левих и десних) слугу Система, етикетира као екстремизам и деструкција. Но, прочитајмо шта је писао Црњански, чији ауторитет и углед нико ни данас не може оспорити нити угрозити. Управо због тога, мондијалистички медиокретити и узурпатори србског медијског и културног простора, гурају под тепих идеолошке погледе славног писца, којем препуштамо реч:

„Ми мислимо са националистичког гледишта, да је у нас раса (квалитет) давно дата, али да је била изражена тотално само у борби Српства. Не само ратничкој, него идејној и друштвеној. Тек ваљда, неће нови национализам да се ослања на сепаратисте, или да му срж буде прошлост неких шуша? ... Оно што нама треба, по нашем мишљењу, није симплицистички милитаризам, далеко од тога, него дух ратнички нашег народа, тотална раса,

њени појмови за сва питања живота, њене традиције против снобизма… По нашем мишљењу, више него у ма ком другом народу, те основе погодне су да се на њима изгради политичка идеологија, од свих досадашњих у нас, јача.

Далеко смо ми од водњикавог либерализма и појма «патриота»… Патриот, то је илузија бившег времена, добротворна и сентиментална, неодређена форма и нерасна. Патриот је улога која се да најлакше глумити, и улога која се лако свршава у улози «увређеног патриота» код нас уштве над уштвама.

Нама треба једна много чвршћа и сталнија појава националиста. Проблем још није у програму партијском, јер програми не падају с неба, него у скупљању и окупљању таквих људи свих нијанса. Консеквентност националиста није у истицању момента рата, далеко од тога, него у **фанатизму националистичког гледишта и борбе која траје целога живота**… Народна одбрана, Соколство и толика друга друштва… створила су тип нашег националног ситног комбатанта. Његов патриотски тип је застарео, али време људе мења. Борбен тип, нова националистичка омладина и наш мали човек који већ увиђа, припремају се већ.

Треба само једна обнова везе са селима… и само још година-две прибирања… и наш национализам, **појавиће се поново као бујица**“.[1]

Могу приговарати и нама и Црњанском да је наш национализам деструктиван и да води међунационалном сукобу. Али то је погрешна оцена. Наша национална историја је учитељица наше будућности. Они који су нас мрзели и убијали у прошлости, чиниће то у свакој повољној прилици, без обзира на наше држање и наш став. Питање је само да ли ћемо ми седети скрштених руку, или ћемо спремно дочекати час обрачуна. Ако и можемо одвратити душманина, то ћемо учинити јачањем сопственог борбеног духа и свести о угрожености нације. Свако друго понашање само ће охрабрити непријатеља, који је уз спољну подршку кидисао на нас увек када смо показивали знаке слабости.

„Не бојте се оних који убијају тело, већ оних који убијају душу“ – каже свето Јеванђеље. И заиста, не треба се плашити новог рата, колико се треба плашити болесне духовне климе која данас влада у Србији. Додуше, поставља се питање, како ће земља која ликвидира сопствене одбрамбене потенцијале и у којој просечног грађанина не занима нарочито шта се дешава изван његовог „круга двојке“, деловати на било каквом кризном жаришту унутар своје територије? Но, у таквој ситуацији народ неће имати куд, па ће у самозаштити бити принуђен да ствари директно узме у своје руке и крочи у огањ који ће раскринкати сво лицемерје овог лажног мира у коме животаримо. У огањ у којем ће сав смрад којим одише данашња Србија ишчезнути, и који ће бити врхунац бујице новог национализма о којем је писао Црњански. Огањ у којем ће слама заувек изгорети, а злато се очистити. Даће Бог!

[1] Из текста „Социјална база нашег национализма“, Политички списи, Подгорица, Октоих, 2008.

Вељко Петровић
(1884-1967)

ОРЛУШИНИ

Шта хоћеш више, орлушино стара?
Раскидо си нас канџом у комаде,
у гроцу већ нам кљун твој рије, пара,
на сузе си нам напујдо обаде,
шта хоћеш више, орлушино стара?!

Зар још да наше крви ниси гасан?
Њом си преливо гнездо своје древно,
њом крепчо кржљав пород свој, а „јасан“;
под копитом би туђим давно зевн'о”
да ниси крви наше био гасан.

Зар још да ниси сит од нашег меса?
Бедеми наших бране те костура,
ми бесмо храна свег светскога беса,
о нас се крши са свих страна бура,
па још да ниси сит од нашег меса?

И шта још хоћеш, халапљиви скоте?
За срцем грамзиш и за душом нашом:
да ти све дамо, последње лепоте:
робиња нага пред пожудним пашом,
то би ти хтео, халапљиви скоте!

Студену крв да твоју загрејемо,
да ти се душом нашом дух подмлади:
Кидај и мори, ми трпимо немо,
ал' нашим срцем ти се не ослади!
Кидај и мори, ми трпимо немо.

А раздереш ли прса нам и плућа,
пре но што нокти твоји у њих рину,
ишчупаћемо срца своја врућа,
међ' очи њима ударити псину,
и умрети, ко богови што гину!

НАЦИОНАЛИЗАМ И РЕП МУЗИКА

Може ли музичка форма која је настала у црначким четвртима америчких градова да понесе поруку националне свести и слободарске борбе белих Европљана?

“Kill the white people, we gonna make them hurt
Kill the white people, but buy my record first...”

Осамдесетих година прошлог века око такозване „реп“ музике развио се читав културни покрет који је своје упориште имао у афроамеричкој култури, али ништа заједничко није имао са европским културним и цивилизацијским наслеђем, до тада доминантним у САД. Међутим, у Америци се од шездесетих бележи стална и општа културна декаденција, срозавање културних и моралних вредности америчког друштва. „Хипи“ покрет је белу америчку омладину инфицирао вирусом либерализма и нихилизма, у највећој мери разорио традиционални друштвени поредак и озбиљно уздрмао темеље брака и породице. Раслабљена бела Америка била је потом запљуснута таласом црначке „хип-хоп“ културе. Амерички либерали, радикални левичари и црначки репери осамдесетих година су отпочели удружени напад на остатке традиционалне беле Америке. Американцима европског порекла се кроз школство и путем медија снажно намеће осећај кривице за „патње црначке популације у време ропства“. Свако позивање на бели европски идентитет се проглашава расизмом, док се истовремено код Афро-Американаца подстиче „црни понос“ и мржња према белој популацији и њеним европским коренима. Такав тренд

„Они су Систем, инструкција, догма, корупција, терор институција, репресија убија; мафија, мурија, држава, хајдучија, кадија, судија, а ми смо Револуција!“

је оснажио црначке расистичке организације, попут „Нације ислама“ (милитантни покрет афро-америчких муслимана), али је свој израз нашао и у црначкој реп музици. Крајем осамдесетих и почетком деведесетих година настаје тзв. „гангстер-реп“, као специфична подврста овог жанра. Гангстер-реп пре свега карактеришу текстови песама, који говоре о уличним бандама и афирмишу насиље, дрогу и блудничење. Међутим, још једна честа карактеристика гангестер-репа су и текстови који обилују мржњом према белим људима. *Apache*, *Menace Clan*, *Paris*, *Brand Nubian*, *Ice-T*, *Dr Dre*, *Ice Cube*, *Da Lench Mob*, само су неки код многих реп извођача у чијим песмама се најотвореније позива на пљачкање, силовање и убијање белих људи европског порекла. Треба ли онда да чуде резултати релевантних истраживања која су потврдила везу између наглог пораста кривичних дела у којима су извршитељи црнци, а жртве бели људи, са порастом популарности тзв. гангстер-репа? Амерички медији, наравно, резултате ових и сличних истраживања прећуткују, али је гангстер-реп иако најконтраверзнији постао и најкомерцијалнији правац у реп музици и хип-хоп култури.

„Тако ствари стоје – није ти ово Америка. Опет није јасно нешто, дечко лепо ти је рек'о: Није ти ово Америка! Ми репујемо бело...“

Захваљујући медијима, популарност реп музике није заобишла ни Европу. У Србији се већ крајем осамдесетих појављују преве реп групе. Репери у Србији су годинама углавном само покушавали да копирају црначке репере у музици, тематици текстова и стилу живота. Међутим, двехиљадите су донеле одређену промену. Појављују се извођачи, попут бенда **„Београдски синдикат“**, који се издижу изнад глупе одушевљености примитивним животним стилом „секс, дрога и насиље“, и покушавају да озбиљно и критички сагледају стварност – стање своје државе и народа. По први пут патриотизам, брига за народ и породицу постају теме песама домаћих реп музичара. Чак шта више, уз култну рок групу 357, „Београдски синдикат“ је својим албумом „Дискретни хероји“ постао најснажнији музички глас пробуђене србске омладине, која воли своју земљу и свој народ и која више не жели да трпи демократску диктатуру анти-србског и анти-људског Система. „Синдикат“ је дао глас незадовољству и пркосу *дискретних хероја* свих генерација, који „рано се буде, раде послове труле да би плаћали рачуне“ и који „поштено се труде, ходају, не пузе да би постигли успех“. И Бошко Ћирковић, познатији као Шкабо, један од чланова „Београдског синдиката“, сасвим обичан момак из београдског насеља Дорћол, а данас породичан човек, у свом соло ангажману следи ову људску и патриотску линију. Линију отпора злу. У томе га следе још неки, али нажалост и даље малобројни србски репери.

Да национализам у реп музици није само србска појава сведочи **„Грот“** – руска реп група из града Омска, која је део креативног удружења “ЗАСАДА Production”. Овај бенд чине Виталиј Јевсејев и Дмитриј Герашченко. Тандем је познат по својим патриотским и православним текстовима, као и песмама против алкохола и дроге. Овде треба споменути и Андреја Позднухова, репера из Москве, познатијег као **Бледный** (Bledman), који је члан групе 25/17 (по стиху из Старог Завета – Језекиљ 25,17). Ту је, затим, бенд D-man 55, пројекат Сибирский Синдикат и још неки.

Још један јако добар пример налазимо у Француској. Човек по имену **Голдофаф** је репер-националиста из Париза, који наступа широм Француске и међу тамошњим национал-револуционарима је веома цењен због својих патриотских и хришћанских текстова. Примери национализма у реп музици могу се наћи у још неким европским земљама, али о њима нећемо овом приликом.

На питање да ли музичка форма која је настала у црначким четвртима америчких градова може да понесе поруку националне свести и слободарске борбе белих Европљана, одговор је дало време. Уосталом, и рокенрол као и целокупан опус савремених музичких жанрова насталих на Западу током двадесетог века, имају претежно ваневропске корене, те су као такви узети сами по себи у потпуном раскораку са музичком и духовном традицијом белог европског човека. Међутим, у условима владајућег етичког колапса и моралне срозаности савремене Европе, показало се да квалитетни и смислени текстови често могу оплеменити музику и стварати од ње значајно оружје национал-револуционарне борбе за духовни и културни препород.

Музичком укусу наших читалаца препуштамо коначан суд, а искреним србским и европским националистима који се баве реп музиком дајемо нашу подршку. ●

БАРБАРОГЕНИЈЕ

Систем против навијачког покрета

Као народ, не требамо да у малограђанском духу кукамо како „испадамо дивљаци пред Европом“ и како се „само брукамо“. Не требамо се ни трудити да се допаднемо слуђеним грађанима глобалног села, поготово не њиховим господарима, који су нам у више наврата слали бомбе, које су рушиле и убијале наш народ. Хоће ли нам ционистички и мондијалистички варвари бити мерило цивилизованости и нормалности? Наравно да неће, и наравно да желимо да верујемо да је свако „дивљаштво“ србских ултраса корак даље од ЕУ болести, од њеног лицемерног пацифизма и њене трулежи.

Наслов овог чланка представља део наслова романа нашег контроверзног и авангардног философа из протеклог века, Љубомира Мицића, којим се описује његов идеал – залагање за балканизацију и варваризацију Европе. Овакве тежње ка примитивном и изворном јављају се након Првог светског рата и настају из разочарења у западноевропске вредности и засићености западноевропском културом. Мицић у оно време свакако није експлицитно имао на уму вид примитивизма који је карактериситчан за модерне фудбалске хулигане, јер је сам разликовао варваризам од дивљаштва, али на овакву његову философску поставку неодољиво ацоцира једна савремена чињеница.

Наиме, „навијачко-хулиганска“ поткултура, која је својевремено на исток Европе увезена са Запада, у данашњој Србији развијена је до крајњих консеквенци. И као таква, данас је у знатној мери окренута против свог духовног изворишта, то јест културолошког модела модерног Запада, који спорт данас третира као инструмент капитализма, интернационалистичког свемешања и пацификовања навијача, не би ли Систем у сваком случају остао безбедан. Наиме, нереди су Систему одговарали некада, када је требало урушити традиционалне вредности у друштву као реликвије „мрачне“ прошлости. Данас је пак прича мало другачија. Наравно, навијачки нереди, уколико су сами себи циљ, свакако јесу дивљаштво и ту нема ничег спорног, али уколико су плански усмерени племенитим политичким циљем, онда им је и природа сасвим другачија. Јер у данашњем времену када деструктиван карактер Система добија све веће размере, бунтовнички нагон природно добија све исправнији вид. Управо онакав какав је доминирао на улицама Београда при нападу на педерску параду 10. октобра 2010, и који се својом силином протегао на будућност, осујетивши намеру педерског режима да срамну параду понови и у 2011. години. Тај борбено-родољубиви пламен пркоси и окупацији свете србске земље Косова и Метохије, помажући обилато најугроженијем делу нашег народа и посећујући га. Тај нагон и бунтовно-улични дух спречио је и хрватске навијаче да на недавном рукометном првенству Европе, неометано и без последица носе злокобна усташка обележја у Новом Саду и Београду.

Трибина и национализам

Управо недавни напади на Хрвате, као и свеже изречена пресуда навијачу Црвене Звезде Ивану Богданову, уз такође недавно ублажавање срамних казни навијачима Партизана за наводно убиство француског навијача Бриса Татона, поново су покренули лавину медијских напада на навијачке групе у Србији, и то нас подстиче да сагледамо однос Система према навијачима, како данас тако и током последње две деценије.

Некада су навијачи у очима политичара (тада опозиционих, а сада режимских) и медија били „младост Србије која се храбро бори против Милошевићеве тираније“. Тада никоме није сметало хулиганство и криминал на трибинама, којих ни онда није било ништа мање него данас. Антисрбски политичари из опозиције вешто су при својој борби за власт користили патриотски и антикомунистички потенцијал навијачке трибине, па тако навијачи током 2000. године постају петооктобарски хероји промена. Али убрзо потом, престаје идиличан однос између нових власти и србских навијача, јер они не остају ни мало равнодушни према антисрбској политици нових власти. То постаје јасно при разбијању злогласне педерске параде лета 2001. године. Временом, на србским трибинама у све већој мери се посвећује пажња неговању националне и православне свести, хуманитарним акцијама, подршци прогоњеним србским херојима и окупираним србским земљама, као и повезивањем са другим православним народима. Због свега тога, навијачки покрет постаје трн у оку Систему који жели да србску омладину потпуно отргне од својих корена и припреми је за евроунијатско глобалистичко интегрисање.

Жито и кукољ са србских трибина

Стога дакле, навијачи постају веома непожељан и „назадан“ фактор у србском друштву. Навијачки покрет очито није контролисан (бар не довољно) од стране Система. А Трибина је одувек била својеврсно јавно мњење, то јест веома утицајан метаполитички и метакултурни фактор који окупља велики број младих људи и усмерава их у одређеном правцу. А тај правац није ни мало једносмеран. Трибина је одувек била спој разних, често противречних елемената и стециште различитог људског материјала, како *жита* тако и *кукоља*. И баш због тога, пред оним истински патриотским и здравомислећим, а притом утицајним људима са србских трибина стоје два јако важна задатка. Први је да оне навијачке вође које још увек не раде за Систем, одоле уценама и покушајима поткупљивања, то јест врбовања од стране режимских служби (не морамо образлагати због чега је то битно, потпуно је јасно). А други, ништа мање важан задатак, представља нужност сузбијања већ постојећег *кукоља* са трибине. То такође није нимало лако, јер тај кукољ је пратећи елемент навијачке поткулуре још од њеног настанка. Многе нездраве ствари се свакако не могу никада искоренити са трибине, али се оне најдрастичније могу и морају сузбити. Ако се на том пољу не ради, сав патриотски потенцијал трибине, све племените акције, изгледаће у великој мери јалово и лицемерно у очима народа. А ако се то пак учини, трибина заиста може постати један од значајних стубова позитивног утицања на омладину и патриотског деловања неконтролисаног од стране антисрбског Система.

Позитивни и деструктивни елементи у навијачком покрету у Србији

Ово је добра прилика да укажемо и на све добре и лоше елементе навијачке поткултуре као глобалног феномена, и објаснимо их.

Како смо о оним добрим стварима већ понешто и рекли, поћи ћемо сада од лоших, како бисмо опет завршили са оним добрим, за које се надамо да ће у Србији све више узимати маха. Као што знамо, навијачка поткултура, као уосталом и све друге, „увезена" је са либерал-капиталистичког Запада, где је на развалини традиције настала у бунтовним али обескорењеним социјалним слојевима, чија је омладина неизоставним делом свог бунтовничког духа сматрала и деликвентско понашање. Као и на Западу, деликвенција је и међу навијачима у источној Европи, па тако и у бившој Југославији (где долази осамдесетих година протеклог века), постала опште место навијачког стила. Деликвентски мотиви опевају се у навијачким песмама и паролама, и многима са трибине заиста постају животни „идеал".

Даље, познато је да навијачки покрет егзистира на принципу ривалитета. Нужно је постојање противничке групе на коју ће бити усмерена сва негативна енергија. Таква усмереност изазива сукобе, а дуготрајни сукоби стварају мржњу и острашћеност, која пречесто прелази границе обичног и здравог ривалства. Некада су у навијачким сукобима, као оружје биле актуеклне само песнице, односно туча „на руке". Временом су дошле на ред палице, па штангле, затим ножеви, сатаре, пиротехничка средства, па понекад и пиштољи. Поставља се питање, шта је следеће уколико се не предузму адекватне мере?

Посебна деструктивност јесте чињеница да је трибина временом постала стециште ситног криминала, али и полигон за регрутовање правих криминалаца. Али то је већ само део свеукупне слике криминализованости данашњег друштва у Србији. Ништа мање криминалаца нема у скупштини, медијима, полицији или међу бизнисменима, него што је то случај на трибини. Ови први су свакако много „крупније рибе", и то требају да имају на уму гледаоци телевизије и читаоци новина, када слушају и читају приче о криминалцима са трибине. Треба рећи да такви криминалци са трибине које суд и полиција не гоне, или пак не кажњавају уопште или адекватно, имају такву привилегију не због тога што су навијачи, већ због чињенице да имају, попут мноштва других криминалаца, везу у режиму, која им и омогућава бахатост и некажњено бављење криминалним делатностима. Дакле, по питању међусобног односа криминала и трибине, није проблем у трибини као таквој, већ у спрези између криминала и режима.

Што се позитивних елемената навијачког покрета тиче, већ смо навели чињеницу да задњих година међу навијачким групама у Србији расте националистичка компонента. Њени корени су свакако у самом зачетку навијачког покрета. На Западу, навијачке групе се као социјална маргина позивају на прокажене и забрањене политичке идеологије („екстремна" десница или левица). С обзиром да се навијачки покрет у Србији распламсава крајем комунистичке ере, навијачи се поистовећују са – на овим просторима прокаженом – националистичком идејом. У такве идеолошке воде многи навијачи улазе крајње површно, без интересовања за националну традицију, веру и историју. Али било је и све је више оних који су заинтересовани за дубље и доследније понирање у националну идеју. Сагласно томе, а као што смо већ и навели, навијачки покрет постепено постаје непожељан за антинационални Систем.

Поменусмо и противречности навијачког покрета. Наиме, са једне стране, међу навијачима има доста наркоманије, алкохолизма, беспотребне агресије и деструкције, али са друге стране, навијачи су група младих људи међу којима нема хомосексуалаца, пацифиста и мекушаца, као ни оних потпуно анационалних. Борбени елемент навијачке поткултуре противречи пацифистичкој основи Система, и може позитивно утицати на челичење личности. У таквој атмосфери туче, ризика, гостовања, авантура, стварају се и снажна и веома чврста пријатељства, која су драгоцена у данашњем времену лажи и срозаности међуљудских односа. Због свега наведеног, навијачки покрет постаје у све већој мери непожељан фактор у епохи мондијализма и ЕУ интеграција, за које су потребни „законопослушни" и обескорењени грађани, млакоње и безличне кукавице, које верују у све што им се лансира преко медија.

Треба нагласити да на трибини, наркомана, алкохоличара, идиота сваке врсте и лопова нема ништа више него на неком од београдских сплавова, на „Егзиту", концертима „Грандових звезда" или техно журкама. А зашто Систему не сметају сва наведена места и манифестације? Па наравно, зато што су антинационалне и идиотске. А ни омладина која уместо на утакмицама чами у играоницама и испира мозак видео-игрицама, сигурно неће постати здравија од својих вршњака са трибине. Уосталом, свака средњошколска екскурзија, уколико се не подвргне контроли, завршава се горе него било које навијачко гостовање. Уопште, свако ко је имао контакт са навијачким миљеом, или лично био део њега, зна да проценат оних навијача које је живот одвео на странпутицу сигурно није већи од друштвеног просека.

Навијачки покрет на прекретници

Навијачки покрет, како запазисмо, има с обзиром на околности, потенцијала да буде фактор који може доста тога племенитог да уради у данашњој окупираној Србији. Али непријатељи као и сопствени кукољ, стоје му као препрека. Суштина је да се не смеју допуштати „аутоголови". Наиме, инциденти, ножеви, оружје, мртви (не дај Боже!), савршено су средство Система за дискредитовање патриотских акција на трибинама. Ако су туче између група већ неминовност, морају се протерати кукавице и силеџије које су у стању да хладнокрвно убију или тешко повреде навијача са противничке или своје трибине. Морају се протерати ножеви, штангле и остало оружје способно да убије или осакати човека. Не само на речима, већ заиста на делима. Неко ће можда рећи да је то утопија, али пример из братске Русије говори да није! Код руских навијача, коришћење чак и каменица или пивских флаша у борби сматра се нечасним и кукавичким, што уистину и јесте.

Исто је са криминалом. Наркодилери и којекакви пробисвети морају се протерати са србских трибина. Ако полиција (за коју многи од њих и раде) није заинтересована за то, сами навијачи јако добро знају ко је ко у њиховим редовима. Ту постоји посебан проблем, јер су многи утицајни навијачи до гуше у криминалним водама, али онима који то нису, ваља пресећи такве везе, по сваку цену, ма колико то тешко било.

Србски навијачи и борбени дух

Што се тиче насиља и борбеног духа трибине, приметно је да медијска машинерија, и масе под њеним утицајем, исказују колективно згражавање над сликама борбене навијачке омладине, која нас као народ тобож „компромитује пред светом". Међутим, сваки србски родољуб, надахнут борбеном традицијом својих предака, не може олако бити презрив према појави србских ултраса, као представи милитантних Срба, који својом појавом макар и симболично и примитивно пред ТВ аудиторијумом пркосе Систему, србским душманима и западном лицемерном пацифизму. Јер уистину, нема већег примитивизма од млакости према злу. Од ње је жеља за отпором и одговором увек племенитија, па чак и када је примитивна.

Наравно, јасно је да хулиганство као бесциљно насиље, не може бити ваљани узор србској омладини, и уопште, због многих противречности које у себи носи сам навијачки покрет, он не може бити револуционарна снага препорода у друштву. Ипак, то не значи да он не може условно имати и своју позитивну улогу при таквом процесу. Да бисмо то ваљано схватили, морамо више укључивати срце и мозак, а мање телевизију.

И као народ, не требамо у малограђанском духу кукати како „испадамо дивљаци пред Европом" и како се „само брукамо". Не требамо се ни трудити да се допаднемо слуђеним грађанима „глобалног села", поготово не њиховим господарима, који су нам у више наврата слали бомбе, које су рушиле и убијале наш народ. Хоће ли нам мондијалистички и ционистички варвари бити мерило цивилизованости и нормалности? Наравно да неће, и наравно да желимо да верујемо да је свако „дивљаштво" србских ултраса – савремених барбарогенија, корак даље од ЕУ болести, од њеног лицемерног пацифизма и њене трулежи. ●

Србин са ГЛАСОМ СНАЖНИМ КАО РУСИЈА

Ниш је град који је Србству даровао много великих уметника и великих јунака. Често у првом плану на размеђи епоха, на удару дивљачких хорди и разних завојевача, први у страдању али и први у слави, Ниш данас – пропада. Издан од „петооктобарских" превратника, у дубокој летаргији својих духовно раслабљених и потпуно смућених житеља, град на Нишави „сном мртвијем спава". Но, ипак, није још све изгубљено. Још има родољубивих Срба који чувају завет својих предака и сневају о слободи и новој слави града Ниша. Један од таквих је и Саша Трајковић, кантаутор чије ће песме, верујемо, попут искрица, у срцима многих запалити пламен љубави према Богу и Роду.

Саша, реци нам када је настао и шта заправо представља „Подухват Сербон"?

„Подухват Сербон" је рођен много пре мојих првих снимака и израз је мисли, осећања већих од нас, а нама упућених.

„Сербон" има свеж и врло оригиналан музички израз, који пак одзвања србском традицијом. Људи који су пре петнаестак година пратили нишку *underground* сцену сећају те се из једне другачије музичке приче. Како си одлучио да се након толико година на рок/метал сцени вежеш за србско музичко наслеђе?

Провео сам дуги низ година као рокер, металац и поглед из тог угла је био једини могући, по тадашњем схватању. Група „Стентор", у којој сам „дрљао" бас и урлао, тада ми је хранила смисао, пружала неку врсту слободе и доносила поштовање саплеменика, јако важно за те године. Потичем из комунистичке породице која је могла да ми пружи видик не даљи од носа. Уморан од разних безизлаза и зидова поклонио сам се Христу и схватио да зид не постоји. По мери труда зид се повија и ломи. У једном периоду свог живота избацио сам из употребе сваку врсту рокенрола и слушао искључиво изворну и духовну музику која ме је испуњавала до тад невиђеном снагом. Не ради се о моменту одлуке већ моменту спознаје.

И твоје песме носе печат православне духовности. Да ли си током свог музичког путовања кроз различите фазе и правце истовремено „откривао" и Православље?

Крштен сам '97, у својој двадесет и четвртој години. Много пре тога, у разним расправама са ортацима, бранио сам став да човек у потрази за духовношћу не сме да куца на врата туђе баштине јер ће му отворити неко кога дух и гени не препознају. Православље и однос са Богом се открива и гради током целог живота, кроз разне човекове фазе, успоне и падове.

Срби су данас, нажалост, народ пољуљаног идентитета и успаване националне свести. Да ли ова констатација важи и за твој град? Какво је стање духа у народу нишког краја?

Ех! Ово питање је болна тачка за сваког ко није апатични зомби са укљ/искљ прекидачем. Омаловажавање хероја и њихових дела, у комбинацији са голим преживљавањем тренутка, многе је удаљило од памћења истине и у главама сејало разна оправдања за сопствену немоћ. Нишки крај је само део КРАЈА који ће се десити уколико и даље заборављамо да памтимо.

Многи људи су чули за „Сербон" захваљујући твом наступу у шоу-програму „Ја имам таленат". Какво је твоје искуство наступа у овој емисији?

Неки су чули и пре, али је након првог наступа много већи број људи слао поруке подршке са свих страна. Неке од тих порука су свака за себе толико надахнуте и пружају мотивацију да се у мени никада не јави помисао о одустајању од идеје. У првом појављивању наступио сам са песмом „Бистра вода", на коју сам највише поносан, и као кантаутор, у својој визији, желео сам да, ако прођем даље, наступим са „Безвременом" и на крају са песмом „Моја слобода". Али, у питању је циркус са својим трапезима, форама и форицама које вичу: „'вамо кинта". Они иза камере (част изузецима) су многим извођачима наметљиво предлагали песму, одећу и понашање на наступу да би их ови испред телевизора због истих, наметнутих ствари, прозивали и критиковали што нису своји. Певао сам туђу песму у полуфиналу, али су ме моји људи довољно схватили.

Твоје песме су надахнуте Светосављем и србском слободарском традицијом. Да ли се слажеш да Србији недостају уметници, нарочито музичари који би афирмисали здраве и заветне србске вредности?

Слажем се потпуно. Ја сам и почео да радим музику која би се мени допала као слушаоцу јер сматрам да оно што се нуди са националним предзнаком није оно што треба да буде. Волим своје и поштујем сваког ко то исто ради, док не дира моје. Гусле не мрзе, иако имају пуно разлога да то чине, већ храбре и говоре. Постоје многи уметници које поштујем али ћу сада навести само Слободана Тркуљу.

„Сербон" за сада има једно издање, макси-сингл „Бистра вода". Какви су даљи планови?

Диск је у плану, а за сада само оно што се може наћи на нету.

Шта је са живим наступима?

Свако ко жели и уме да испрати причу на свом инструменту, биће саслушан. У плану је велика група.

За крај, порука нашим читаоцима?

Што би рек'о Свети Владика Николај Жички: Нека је од ХРИСТА Србији милост, а ХРИСТУ од Србије слава и похвала на век века!

Angeli con
la spada
19 94
hobbit
R.A.C. 'N' ROLL BAND

Hobbit

Интервју са **Емануелом Тезауром**, певачем и фронтменом чувеног италијанског бенда

„Хобит“ је добро познат бенд међу националистима широм Европе, али за оне у Србији који о вашем бенду мало знају, реци нам када је, где и зашто настао „Хобит“.

„Хобит“ је основан у Перуђи 1994. године. Неки од нас су се познавали са факултета. Идеја да се покрене националистички бенд произашла је из потребе да се огласе и они студенти који се нису идентификовали са друштвеним центрима, а који су били стецишта комуниста, врло присутних на улицама у то време.

Зашто баш „Хобит“?

Име „Хобит“ смо изабрали јер смо желели да повежемо свој рад са неким ранијим периодима и дешавањима. Након 70-их и 80-их, током којих је ударен темељ алтернативној сцени (а под „алтернативном“ музиком се тада подразумевала **националистичка** музика), желели смо да наставимо стопама бендова попут *Company of the Ring* („Дружина прстена“), *Janus*, *Zpm*, или кроз савременији музички израз. Сем тога, Хобити су ликови из Толкинових романа, који своју земљу бране од Зла и својски се труди да сачувају своје корене и традицију.

Можете ли нам нешто рећи о чувеним „Хобит-камповима“, које је крајем 70-их година прошлог века организовао Италијански социјални покрет (MSI)? Како су ти кампови утицали на националистички покрет у Италији?

„Хобит-кампови“ су за нас представљали прилику да се окупимо, упознамо и да се суочимо са оним што се у Италији тада догађало. А догађао се рат, прави грађански рат у коме је много младих људи убијено од стране комуниста, који су успели да се извуку некажњено. Ти кампови су били наша упоришта, у којима смо јачали своје редове. Зато су они оставили тако дубок траг. Током тих кампова своје почетке су забележили и данас познати кантаутори, попут *Jungers*, *Celine*, *La Rochelle*...

Већина људи ван Италије верује да је након Другог светског рата фашизам у вашој земљи претрпео исту судбину као национал-социјализам у Немачкој. Међутим, у Италији ствари стоје другачије: фашизам никада није нестао. Можемо ли рећи да је фашизам део италијанске културе, део политичке традиције у Италији, те да још увек има да одигра важну улогу у италијанском друштву?

Пре неколико месеци је на државној телевизији емитована емисија о најпопуларнијим личностима из скорије италијанске прошлости. У тој емисији је требало да објаве резултате гласања на интернету, али су то прескочили јер је највише гласова добио Бенито Мусолини. Међутим, познато је, рецимо, да су од свих календара увек најпродаванији они са Дучеовим ликом. Већина болница, школа, путева и железничких станица саграђена је током двадесет година владавине фашиста. А да не спомињем социјалне реформе спроведене у то време. Прва Република, настала након пада фашизма, срушила се под теретом корупције, а и ова садашња, друга Република ће изгледа доживети исту судбину. Историја је показала да је Мусолини био у праву. Двадесет година његове владавине било је време једне поштене власти, која је закорачила на пут славе древног Рима.

Какав је живот у Италији данас? Који су највећи проблеми са којима се италијански народ суочава?

Италија је наша отаџбина и волимо је више од свега. Проблеми који тиште нашу земљу тиште и већину других европских нација: гуше нас банке и дави имиграција. У Италији је данас тешко формирати породицу, наћи стан и запослење. Наши политичари раде искључиво за сопствене интересе и продају Италију крупном иностраном бизнису.

А шта је са италијанским националним покретом? Које организације су тренутно, по твом мишљењу, достојне подршке?

Националистички покрет у Италији има дубоко укорењену традицију. Али, нажалост, након што је Италијански социјални покрет (MSI) угушен, више немамо национал-револуционарних представника у парламенту. Године 1994. сваки други Италијан је гласао за МСИ, који је био једна савремена фашистичка партија. Али некадашње вође МСИ – Фини, Русо и Гаспари – издали су партију и касније се придружили „Народу слободе“ (PdL – странка на чијем је челу Силвио Берлускони). Данас постоји пуно различитих организација. „Нова снага“ (*Forza Nuova*), којој неки од нас припадају, у сталном је порасту. Допада нам се и оно што на друштвеном плану ради „Казапаунд“ (*CasaPound Italia*). Мислим да ће у Италији бити пуно изненађења на неким од следећих избора.

Италијански националисти су међу оним националистима у Европи који најактивније пружају подршку Србији, а нарочито српском народу на Косову и Метохији. „Хобит“ је такође изразио подршку нашем народу. Каква су твоја лична осећања према Србији и да ли мислиш да су људи на Западу данас свеснији истине о српском народу и Српској борби?

У једној од наших песама – *Vecchio Continente* – споменули смо Србију и кукавички ноћни напад НАТО авијације. Ми, као прави Италијани, посрамљени смо и огорчени што су наше ваздушне базе искоришћене за напад на вашу земљу. Ја лично веома подржавам вашу борбу и сматрам да Срби представљају пример за све Европљане.

Да се вратимо бенду. Колико је албума „Хобит“ објавио досада?

Досад смо објавили три компакт-диска (“Viaggio al termine della note”, “Per la Contea”, “L’Impero contrattaca”), два мини-албума на винилу (“Incipium”, “Decennium”) и неколико компилација

Шта или ко је на вас имао највећи музички утицај? Можеш ли нам нешто рећи о покојном Масиму Морселу, који је стекао легендарни статус међу италијанским националистима.

На мене лично је највише утицала алтернативна музика (*Zpm*, *Morsello*, *Janus*) и националистички рок (*Intolleranza*, *Peggior Amico*, *ADL 122* и *Skrewdriver*). У остале утицаје дефинитивно спадају “Motorhead” и “Ramones”.

Масимо Морсело за нас није само политички и музички узор, већ је био попут старијег брата. Ми смо имали ту част да наступимо са њим последњи пут, након његовог повратка из Лондона, где је боравио у прогонству. Све што о њему данас говоре је истина – био је велики човек, велики политичар и велики уметник.

Колико често имате концерте у Италији и иностранству?

Од самог почетка наш бенд је имао интензивну концертну активност. У просеку свирамо 10 до 15 концерата годишње. То значи да смо од оснивања одржали више од 200 концерата.

Каква је данас националистичка музичка сцена у Италији?

У Италији се осећа велико узбуђење. Свирке се одржавају скоро сваке недеље и добро су посећене, а то је сигуран знак да се наша музика и поруке шире. То је знак наше снаге и јединства.

Да ли сматраш да музика још увек игра значајну улогу у нашој борби?

Музика има фундаменталан значај, јер допире до срца људи. Без музике, наше поруке би тешко улазиле у школе, фабрике и на универзитете. У распрострањености музике лежи нада у победу наших идеала.

Који су ваши планови за скорију будућност?

Радимо на новом албуму, јер желимо да се у овом историјском тренутку чује и наш глас. А пошто желимо да нас чују и у иностранству, планирамо “Best Of” диск на енглеском и шпанском језику. Маја 2012. у Верони ћемо одржати велики концерт у част „Хобит-клана“, а то су наши најватренији фанови.

На крају, желиш ли нешто да поручиш нашим читаоцима?

Било би фантастично доћи и свирати у Београду. Ми подржавамо вашу борбу јер се она тиче и свих Европљана. Нећете бити сами све док се и један саборац у Европи супротставља НАТО-у, банкама и њиховим саучесницима. Сутра припада нама!

Идите ка врхунцима, ослобађајући се лажних идола људске нискости; и горе, на врховима духа, достигните слободу.

Евола